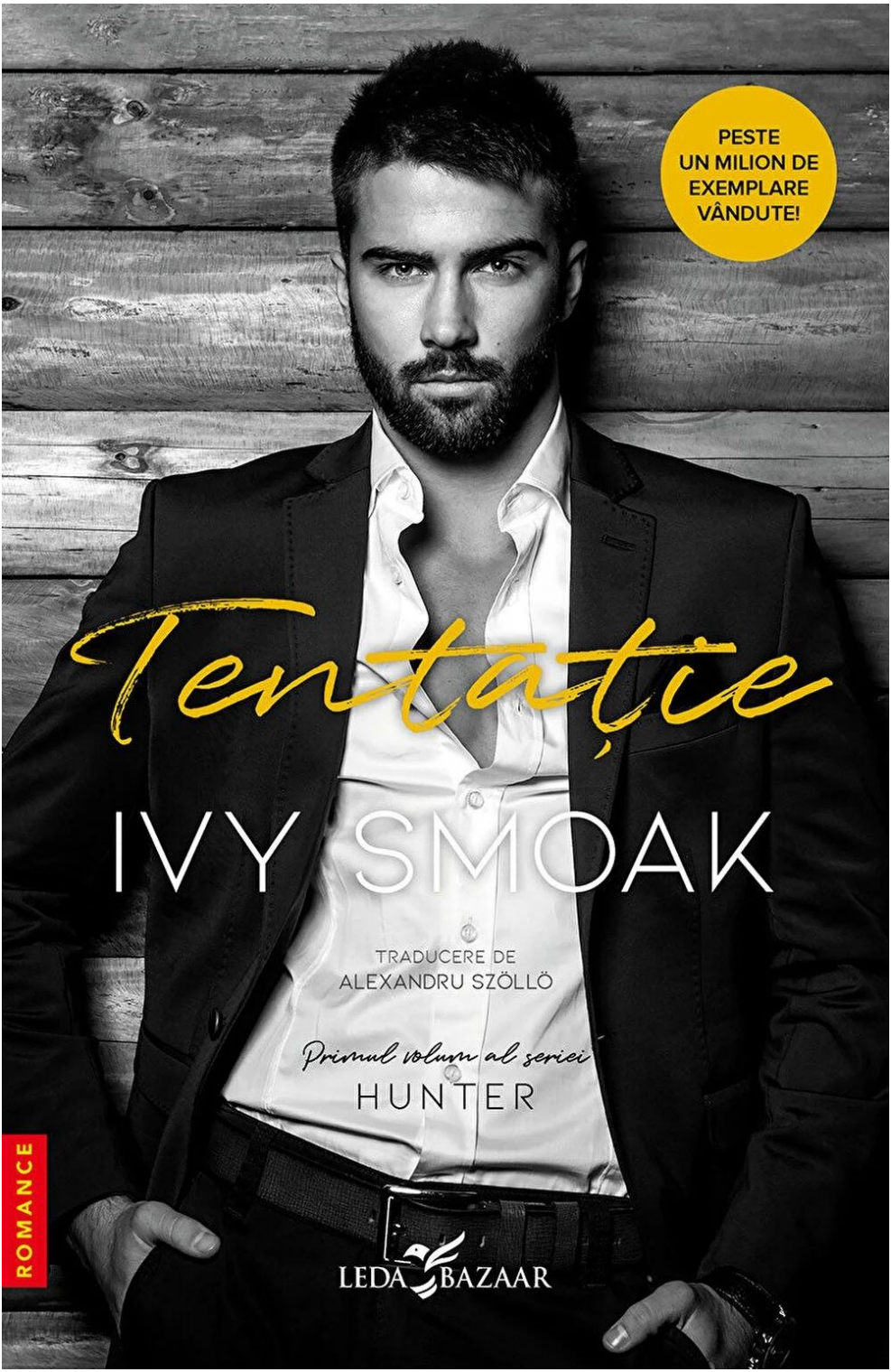
PESTE
UN MILION DE
EXEMPLARE
VÂNDUTE!
Tentație
IVY SMOAK
TRADUCERE DE
ALEXANDRU SZÖLLÖ
Primul volum al seriei
HUNTER
ROMANCE
LEDA BAZAAR

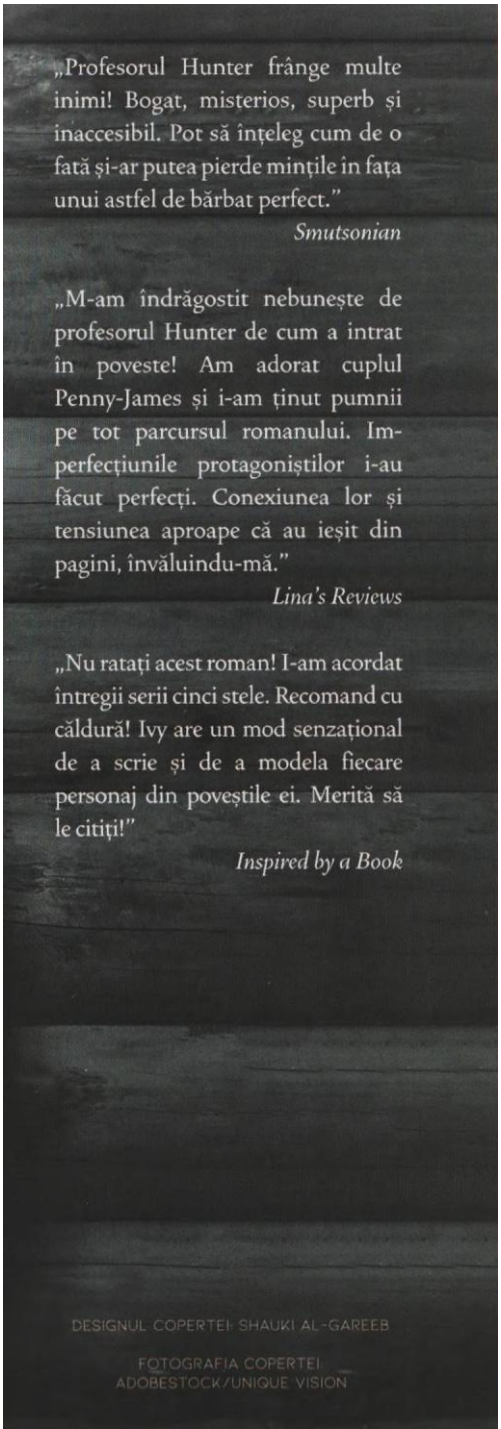
„Profesorul Hunter frânge multe inimi! Bogat, misterios, superb și inaccesibil. Pot să înțeleg cum de o fată și-ar putea pierde mințile în fața unui astfel de bărbat perfect."
Smutsonian
„M-am îndrăgostit nebunește de profesorul Hunter de cum a intrat în poveste! Am adorat cuplul Penny-James și i-am ținut pumnii pe tot parcursul romanului. Imperfecțiunile protagoniștilor i-au făcut perfecți. Conexiunea lor și tensiunea aproape că au ieșit din pagini, învăluindu-mă."
Lina's Reviews
„Nu rataţi acest roman! I-am acordat întregii serii cinci stele. Recomand cu căldură! Ivy are un mod senzațional de a scrie și de a modela fiecare personaj din poveștile ei. Merită să le citiți!"
Inspired by a Book
DESIGNUL COPERTEI: SHAUKI AL-GAREEB
FOTOGRAFIA COPERTEI: ADOBESTOCK/UNIQUE VISION

IVY SMOAK

Tentație

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

IVY SMOAK

Tentație

Primul volum al seriei
HUNTER

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLŐ

LEDA BAZAAR

Redactare: Liviu Szöke, Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Shauki Al-Gareeb

IVY SMOAK
TEMPTATION
The Hunted Series Book 1
Copyright © 2015 Ivy Smoak
All Rights Reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMOAK, IVY
Tentație / Ivy Smoak; trad. din lb. engleză de Alexandru Szöllö. - București: Leda Bazaar, 2022
ISBN 978-606-088-106-3

I. Szöllö, Alex (trad.)

821.111

Logodnicului meu. Fără încurajarea ta,
seria „Hunter” nu ar fi existat.

Partea întâi

Capitolul 1

Marţi

Mi-am scos telefonul din rucsac şi mi-am derulat mesajele. Tot nu primisem vreunul nou. Am dat drumul mobilului înapoi în geantă şi mi-am fixat cu privirea ceaşca de cafea. Austin îmi spusese că-i e dor de mine, aşa că venisem mai devreme în campus ca să-i fac o surpriză, dar el nu-mi răspunsese la cele două apeluri. *N-ar fi trebuit să-l sun şi a doua oară.* Acum stăteam în cafeneaua lui preferată, sperând să dau din întâmplare peste el.

Din fericire, colega mea de cameră, Melissa, sosise ieri ca să nu trebuiască să stau singură în camera noastră de cămin. Merseserăm pe Main Street, chiar dacă ploua, ca să ne cumpărăm cărţile, apoi petrecuserăm restul zilei povestind ce făcuserăm în vacanţa de vară. În mare, ne plânseserăm de slujbele noastre în vânzări, plătite cu salariul minim pe economie. Ea venise cu ideea să ajung aici devreme pentru o cafea, sperând să dau de el. Ba mă şi ajutase cu coafura şi machiajul azi-dimineaţă. Dar el nu apăruse, iar acum mă simţeam ca o obsedată.

Telefonul mi-a vibrat şi l-am luat în mână, nerăbdătoare. Am glisat cu degetul pe ecran şi m-am uitat în jos, la simbolul de mesaje. Dar era doar alarma, care-mi amintea că aproape venise momentul pentru primul curs. Trebuia să traversez campusul. În grabă, mi-am tras fermoarul rucsacului şi am ridicat bareta pe umăr.

Cafeneaua era foarte aglomerată în dimineaţa asta. Niciunul dintre ceilalţi studenţi nu era obişnuit să se trezească atât de devreme. Cofeina era o necesitate. Mi-am luat umbrela într-o mână şi paharul de cafea în cealaltă, şi m-am înghesuit pe lângă

alţi clienţi.

Podeaua era alunecoasă aproape de intrare din cauză că toată lumea intra din ploaie. În ciuda protestelor Melissei, mă încălţasem cu cizmele, şi mă bucuram că o făcusem când am început să-mi simt picioarele alunecând uşor pe linoleum. În timp ce-mi recăpătam echilibrul, cineva a dat buzna în cafenea. Uşa s-a deschis spre interior şi mi s-a lovit de pahar. Evident, cafeaua mi s-a vărsat pe maiou, iar paharul a căzut pe jos. Când am început iar să alunec, am simţit două mâini puternice apucându-mă şi ţinându-mă bine.

— Vai, ce rău îmi pare! Eşti în regulă? a întrebat un glas adânc.

— Sunt bine.

Am rămas cu privirea aţintită în jos.

— Nu mai era caldă.

Am omis faptul că era rece pentru că stătusem mai bine de jumătate de oră în cafenea, comportându-mă ca o nebună obsedată.

Mâinile lui mi s-au desprins uşor de pe talie.

— Mă tem că ţi-am murdărit maioul.

Am privit petele de cafea care se vedeau clar pe maioul meu albastru.

— Să-mi bag picioarele, am un curs la ora 8! N-am timp să mă schimb.

Îmi doream să fi purtat o jachetă ca să mă protejez de ploaia rece în loc să iau o umbrelă.

— Uite! a spus el.

Şi-a pus geanta jos şi şi-a dezbrăcat puloverul gri. Cămaşa albă de pe dedesubt s-a ridicat uşor, iar eu i-am văzut abdomenul cu coada ochiului. Mi-am îndreptat privirea spre faţa lui. Parcă ieşise din paginile unei reviste. Părea mai în vârstă, poate student în ultimul an. Avea părul şaten-închis şi ud din cauza ploii. La cum stătea ciufulit, tocmai îşi trecuse degetele prin el. Avea maxilarul proeminent şi gropiţe în obraji. Ochii-i erau căprui-

închis şi mă fixau atent. Inima a început să-mi bată repede. Mi-a dat puloverul lui.

— E-n regulă, mă descurc! am râs eu, neliniştită. Sunt în regulă!

M-am dat la o parte, ca să poată trece pe lângă mine. Simţeam cum încep să mă înroşesc.

— Insist.

Avea un zâmbet uşor întipărit pe faţă.

— E prima zi de cursuri, a spus el, ridicând din umeri. Trebuie să faci o impresie bună.

I-am luat puloverul.

— Mulţumesc! am spus încet.

Mi l-am tras pe cap. Era uriaş, dar comod. Emana un miros de apă de colonie dulceagă. Îmi dădea o uşoară senzaţie de ameţeală. Simţeam cum mă zgâiesc.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec!

Tipul era atât de arătos, încât mă comportam şi mai stângaci decât de obicei.

A deschis gura de parcă ar fi fost gata să spună ceva, apoi a închis-o la loc. I-am zâmbit recunoscătoare şi am ieşit din cafenea. În timp ce mă îndreptam spre sala de curs, mi-am dat seama cât de penibil arătam. Un pulover mare, colanţi şi cizme roşu-aprins. Probabil păream o copilă. Dar eram recunoscătoare. Ar fi fost mult mai rău să stau toată plină de pete de cafea în partea din faţă decât să port un pulover larg.

Melissei avea să-i placă la nebunie povestea asta.

Capitolul 2

Miercuri

M-am uitat în jos la orar ca să verific numărul sălii înainte să intru. După ruşinea din ziua anterioară de la cafenea, nu mai voiam să mă fac şi azi de râsul curcilor. Eram printre primii care

ajunseseră, aşa că mi-am croit drum spre partea din spate a sălii. Spre iritarea celor mai mulţi dintre profesori, eram mai degrabă o spectatoare decât o participantă la cursuri. Acest curs avea să fie coşmarul meu cel mai mare. Mulţi îl amânau până în ultimul an, dar eu voiam să scap de el cât mai repede posibil. În clipa asta, îmi regretam decizia.

M-am aşezat într-una dintre băncile din lemn aflate tocmai în colţul sălii, mi-am scos un caiet nou şi un pix şi mi-am aruncat ochii pe fereastra de alături.

„Lasă-l încolo pe Austin!" mă sfătuise Melissa seara trecută, după ce-mi auzise povestea. „Mie-mi place ce zici de ăsta nou. Plus că mai şi miroase într-un mare fel."

Nu o contraziceam. Împăturisem puloverul şi îl lăsasem pe scaunul de la birou, dar mirosul lui plutea în toată camera. Visele mele fuseseră pline toată noaptea de întâlniri cu străinul de la cafenea. Vise în care nu fugeam cu puloverul lui şi uitam să-l întreb cum îl cheamă.

— Bine aţi venit la cursul 212 – Comunicare orală în afaceri! Eu sunt profesorul Hunter!

Profesorul a făcut o pauză în prezentare, iar eu m-am întors dinspre fereastră ca să mă uit la el. Mă fixa cu atenţie. Era străinul de la cafenea. Şi-a dres glasul şi şi-a întors privirea de la mine.

— Ştiu că majoritatea dintre voi e alcătuită din studenţi în anul terminal şi că aţi aşteptat până în ultima clipă ca să vă înscrieţi la acest curs. Încă n-am întâlnit vreun student care să fie entuziasmat de comunicare. Ce naiba, nici mie nu-mi place să-l predau!

Dintre studenţi s-au auzit nişte râsete uşoare. Eu nu făceam decât să mă holbez la el, îngrozită.

— Serios vorbesc, trebuie să predăm cursul prin rotaţie. Eu nici măcar nu ştiu sigur dacă sunt potrivit s-o fac. Dar vă promit că o să am grijă să nu fie atât de nasol pe cât aţi auzit zvonindu-se că ar fi. Tind să fiu destul de darnic cu notele, deci nu e nevoie să aveţi emoţii când ţineţi discursuri. Dar îmi place să trec direct la

treabă. O să fac prezenţa. Când vă strig numele, vă rog să vă ridicaţi în picioare şi să-mi spuneţi câte un lucru interesant despre voi. Apoi n-o să vă mai chinui şi-o să puteţi pleca mai devreme de la curs. Hai, că nu-i aşa de rău, nu? Bun, Raymond Asher!

Un băiat din mijlocul sălii s-a ridicat din bancă.

— Salut, eu sunt Ray! Hmm, un lucru interesant despre mine? Păi, le am cu gagicile!

— Cum să nu, Ray! l-a tachinat fata de alături.

El a încercat s-o sărute când s-a aşezat, dar ea s-a ferit.

— Păi, îmi dau seama că tuturor o să ne placă discursurile tale! Ellie Doyle?

O fată s-a ridicat în partea din faţă a sălii şi a început să vorbească, dar am ignorat-o. Inima îmi bubuia în piept. Nu-mi plăcea deloc să spun „prezentă” când un profesor mă striga pe nume. L-am fixat cu privirea pe profesorul Hunter în timp ce asculta răspunsurile date de studenţi. Din când în când, pe figură i se întipărea un zâmbet. Era tare chipeş!

— Tyler Stevens? a strigat profesorul Hunter.

Se apropia de numele meu. Am privit neliniştită în jos, spre foaia goală de hârtie din faţa mea, şi am încercat să mă concentrez.

— Penny Taylor?

Mi s-a uscat gâtul.

— Penny Taylor? a repetat profesorul.

M-am ridicat încet în picioare.

— Bună, tuturor, eu sunt Penny! Din păcate, vă mai trebuie una ca mine ca să aflaţi ce gândesc.1

M-am aşezat la loc.

Ce-am zis mai înainte?

— Ce ciudată! a pufnit o fată aproape de partea din faţă a

[1] Joc de cuvinte intraductibil bazat pe expresia englezească *Penny for your thoughts* („Un bănuț pentru gândurile tale” (n. tr.).

sălii, făcându-i pe câţiva din jurul ei să râdă.

Un zâmbet s-a întipărit pe faţa profesorului Hunter.

— Un bănuţ ca să-mi spui ce gândeşti? Păi, se pare că vineri o să trebuiască să vin cu puşculiţa! Mia Thompson?

Am expirat încet şi am ignorat răspunsul Miei în timp ce încercam să-mi opresc bătăile rapide ale inimii. O monedă de un penny a aterizat cu zgomot pe banca mea. M-am uitat în dreapta, spre băiatul care stătea lângă mine. Avea părul blond, lăţos, şi o barbă aspră. Ochii îi erau de un albastru-deschis.

— Eu aş plăti oricând ca să-mi spui ce gândeşti, a rostit el, zâmbind.

Fusesem prea ocupată să mă panichez ca să observ ce zisese în prezentarea lui. În loc să-i spun ceva, mi-am dat părul după ureche.

— Sigma Pi dă o petrecere joi seara. Poate ai vrea să vii, Penny!

Mi-a dat un pliant.

— Cum te cheamă?

— Tyler. Ştii tu, chitaristul!

Am făcut un semn din cap spre el, politicos, conştientă că ar fi trebuit deja să-i ştiu numele şi interesanta sa informaţie.

— N-ar strica să fii mai atentă. Şi dacă tot n-avem teme pentru curs, ştiu că nu eşti ocupată, deci ne vedem joi! a spus el, făcându-mi semn cu ochiul, după care şi-a luat rucsacul şi l-a pus pe umăr.

Sala se golea. Mi-am strecurat caietul în rucsac. Profesorul Hunter l-a urmărit pe Tyler ieşind din încăpere, apoi privirea i s-a îndreptat spre mine. Am simţit din nou că roşesc. I-am zâmbit uşor profesorului Hunter, apoi m-am uitat în jos în timp ce treceam pe lângă catedră. Scaunul lui a scârţâit, iar eu i-am simţit degetele atingându-mi uşor antebraţul. M-am înfiorat uşor când m-a atins.

— Domnişoară Taylor, vă cer încă o dată scuze pentru maioul dumneavoastră!

Mi-am încrucişat braţele la piept. Pe neaşteptate, mi s-a făcut frig.

— Ba nu, eu vă cer scuze!

El a tăcut o clipă în timp ce mă privea.

— De ce să vă cereţi dumneavoastră scuze? Eu am fost cel care v-a lovit cu uşa.

Nu ştiam la ce mă referisem. Aveam obiceiul de a-mi cere scuze din orice.

— Adică, pentru că v-am luat puloverul. O să vi-l aduc înapoi!

— Nu-i nicio grabă, că am destule, a răspuns el, făcând un gest spre cel cu care era îmbrăcat, unul asemănător cu cel pe care mi-l dăduse mie, însă de un verde-cenuşiu.

Mirosul lui dulceag m-a izbit deodată ca un val. Am ridicat privirea şi m-am uitat în ochii lui. Fanteziile mele din noaptea trecută voiau să se dezlănţuie. Îmi doream foarte tare să fiu îndrăzneaţă, dar îndrăzneala era doar pentru vise.

— Nu mi-am dat seama că sunteţi profesor! am lăsat să-mi scape, făcându-l să surâdă.

— E mai fain când studenţii cred că sunt unul de-al lor. Se creează un mediu mai propice pentru a învăţa.

Nu la asta mă referisem, ci la faptul că părea foarte tânăr. *Oare câţi ani o avea?*

Mi-am dat seama că îl fixez cu privirea şi m-am înjurat în gând.

— Păi, cred c-ar trebui să plec. Ne vedem vineri, domnule profesor Hunter!

A coborât uşor sprâncenele când i-am spus numele, de parcă s-ar fi simţit jignit. A făcut un semn din cap spre mine şi a spus:

— Domnişoară Taylor.

Capitolul 3

Joi

— Hai, că-i joi seara! a spus Melissa în timp ce se uita prin dulapul meu.

— Da, ceea ce înseamnă că mâine am cursuri!

Mi se făcea rău de la stomac când mă gândeam la ce aveam de făcut la cursul profesorului Hunter a doua zi de dimineaţă. Nu eram sigură că puteam face faţă ideii de-a mă ridica în picioare şi a vorbi la fiecare curs. Mai ales în faţa profesorului Hunter. Oare de ce trebuia să fie profesor? Melissa mă convinsese să nu merg la consilier şi să-i cer să renunţ la curs. Şi avea dreptate, urma să regret dacă renunţam. Dar Melissa nu ştia că am vise cu profesorul Hunter, care era atât de sexy!

— Ai fost invitată la petrecere. Ceea ce înseamnă că trebuie neapărat să mergi ca să pot şi eu să intru.

— Ia pliantul ăla şi gata! am protestat. Te lasă să intri. E o frăţie, iar tu eşti fată. E tot ce-ţi trebuie.

— Hai, Penny, nu te mai bosumfla atât! Da, Austin a fost un mârlan! Da, bărbatul misterios de la cafenea e profesorul tău, prin urmare nu ai cum să ieşi cu el. Dar uiţi de al treilea tip. Mie Tyler mi se pare simpatic şi haios. Un tip haios e mereu şarmant.

— Nu ştiu ce să zic, petrecerile din frăţii sunt de regulă tare dubioase.

— Penny, n-ai ce să zici ca să scapi de petrecerea asta. Hai, dă-i drumul! a spus ea, aruncându-mi nişte haine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine! Ai câştigat! Ca de obicei.

M-am dus în cealaltă parte a camerei şi m-am dezbrăcat încet. Mi-am luat pe mine fusta mini albastră cu sclipici şi mi-am pus cel mai bun sutien cu push-up şi un maiou decoltat, alb. Tocmai terminam de dat cu rimel, când a intrat Melissa în cameră.

— Penny, arăţi extraordinar!

— Arăt ca o paraşută. Melissa, în seara asta o să fie frig. N-ar trebui să fiu şi eu, nu ştiu cum să zic, mai îmbrăcată?

— Astea-s ultimele câteva zile de vară. Trebuie neapărat să arăţi mortal în ţinuta asta cât mai poţi! Pantofii ăştia, a spus ea, şi mi-a dat o pereche de pantofi cu tocuri sclipicioşi.

Tocurile aveau, probabil, peste doisprezece centimetri înălţime. Melissa era îmbrăcată asemănător cu mine, doar că rochia ei nu era cu sclipici şi, dacă era posibil, un pic mai scurtă decât fusta mea.

— Abia aştept să vină toamna! am spus şi m-am încălţat cu pantofii.

Am aruncat o privire spre puloverul profesorului Hunter, care încă stătea împăturit pe scaunul meu. Nu-mi doream altceva decât să-l iau pe mine, să mă tolănesc în pat şi să mă uit la TV toată noaptea. În schimb, Melissa m-a apucat de braţ şi m-a târât afară din camera de cămin.

După ce am ieşit, am pornit braţ la braţ pe trotuar spre Main Street. Băieţii fluierau când treceau pe lângă noi, iar maşinile claxonau.

— Oare o să plouă? am întrebat.

— Nu te mai îngrijora din orice! Hai să ne distrăm în seara asta!

Am cotit pe o stradă lăturalnică şi, în câteva minute, am auzit muzica bubuind. Literele mari Sigma Pi erau bătute în cuie în partea de sus a casei. Un tip urina în nişte tufişuri în partea stângă.

— Şi iată c-am ajuns! am mormăit.

— Doamnelor!

Un tip înalt, chipeş şi brunet, genul clasic, s-a îndreptat spre noi.

— Bine aţi venit la Sigma Pi! Căutaţi pe cineva anume sau vreţi pur şi simplu să faceţi lucruri noi?

I-a făcut cu ochiul Melissei. Ea şi-a desprins braţul de al meu

şi s-a prezentat. Nu am auzit schimbul lor de replici.

— Tyler ne-a invitat, i-am răspuns eu.

S-a întors spre casă.

— Bă, Tyler!

A adăugat o fluierătură.

— Tyyyyleeer!

— Să mă cauţi înainte să pleci! mi-a spus Melissa în timp ce era condusă de noua ei cunoştinţă.

Am rămas singură acolo în ţinuta mea provocatoare. Am privit înapoi spre Main Street. *Poate-ar trebui să plec.* Melissa nici măcar nu şi-ar fi dat seama.

Tocmai mă pregăteam să plec când cineva a strigat:

— Penny!

M-am întors şi l-am văzut pe Tyler, îndreptându-se cu paşi lejeri spre mine. Avea două pahare roşii de plastic în mână. Purta un tricou negru, inscripţionat cu literele Sigma Pi verde-neon. Avea blugi nici prea mulaţi, nici prea largi. Arăta bine. Când a ajuns aproape, am observat că e mai înalt decât mine, chiar dacă eram pe tocuri.

— Nu credeam că vii, Penny! a spus el şi mi-a dat un pahar. Dar mă bucur tare mult să te văd! Arăţi de zile mari, iubi!

Am tresărit când mi-a zis „iubi.” Aşa-mi zicea şi Austin. Am sorbit prelung din bere.

— Şi tu faci curat bine de tot, am replicat, făcându-l să zâmbească.

— Vrei să intri?

— Bineînţeles!

Braţul i-a ajuns pe spatele meu, iar mâna i-a rămas pe talia mea în timp ce mă conducea spre clădirea frăţiei.

Muzica bubuia îngrozitor, iar clădirea părea că se cutremură cu totul. Mi-am băut berea în timp ce el îmi făcea turul casei. Când am terminat plimbarea de la primul etaj, simţeam deja nevoia de încă o băutură. Ne-am îndreptat spre subsol şi ne-am reumplut amândoi paharele.

— Vrei să dansăm?

Aproape că a fost nevoit să ţipe ca să pot să-l aud.

— Şi prin dans înţelegi chestia asta? am întrebat, arătând spre un cuplu care se freca de zor.

— Păi, dacă vrei să dansezi aşa, s-ar putea să am nevoie de încă o băutură.

Am râs.

— Poate ceva mai tare decât berea.

Am ridicat privirea spre el şi am zâmbit.

— Ei bine, iubi, asta se rezolvă!

M-a luat de mână şi m-a adus înapoi la bar. S-a strecurat după tejghea şi a luat o sticlă de votcă.

— Dacă tot o fac pe nebunu', şi tu faci la fel.

A turnat votca în paharele pentru shoturi.

— Poate mai întâi ar trebui să le terminăm pe-astea! Ar fi păcat să facem risipă!

Mi-am dat ochii peste cap şi am băut restul berii. I-am aruncat paharul gol.

— Eşti mulţumit?

— Încă nu! a răspuns, fixându-mă cu o privire jucăuşă.

A ridicat paharul pentru shoturi, iar eu i-am ţinut isonul. Alcoolul mi-a provocat arsuri pe gât în timp ce îl înghiţeam. Am trântit paharul la loc pe masă. Tyler s-a uitat în urmă, la oamenii care dansau.

— Nu ştiu, mie tot mi se pare destul de provocator. Mai bem unul, ce zici?

— Tyler, tu încerci să mă îmbeţi?

— Eu? Tu eşti aia care vrea să joace aşa! Tu, Penny, încerci să mă faci pe mine praf. Eu nu ştiu ce-am să mă fac cu tine!

— Bine, hai, încă un shot fiecare! După aia mai vedem noi ce mişcări ai!

Tyler a zâmbit larg şi a mai turnat nişte votcă în paharele pentru shoturi.

— Pentru o seară de distracţie!

Pentru a uita de Austin!

Începeam să ameţesc, dar am dat peste cap şi al doilea shot. Tyler m-a luat de mână şi am fugit împreună în marea de oameni care dansau. M-a întors spre el şi mi-a lipit şoldurile de ale lui. Mi-am lăsat corpul să se mişte în ritmul muzicii.

— Penny! mi-a şoptit la ureche. Ce încerci să-mi faci?

Am întins mâna şi i-am pus-o la ceafă, lăsându-l să-mi ghideze şoldurile. M-a întors cu faţa spre el.

— Dansezi extraordinar!

— Tyler, ăsta nu e dans! am râs eu.

— Hopa, o fi trecut efectul alcoolului!

M-a ridicat repede şi m-a săltat peste umăr.

— Tyler!

M-a condus la bar şi m-a lăsat iar jos. Totul părea cam neclar. A luat sticla şi m-a cuprins cu mâna liberă de talie. M-a condus la trepte. Când am ajuns la primul etaj, m-a condus spre un alt şir de trepte.

— Încă nu ţi-am arătat ce-i la etajul al doilea, a spus în timp ce urcam.

— Te referi la camera ta?

— Penny, ce cinică eşti! De fapt, nu, nu mă refer la camera mea.

A atins o cravată de pe o clanţă.

— Mă refer la camera asta, a spus el, şi a deschis uşa alăturată, care nu avea o cravată pe clanţă.

— Te asigur, Tyler, că n-o să ai noroc în seara asta.

— Habar n-am despre ce naibii vorbeşti. Eu voiam doar să-mi arăţi cum îţi place ţie să dansezi! Fără atâta lume în jur.

A luat o gură din sticlă, apoi mi-a dat-o mie. Am sorbit o înghiţitură mică şi am pus-o la loc pe birou. Apoi am întins mâinile şi l-am cuprins de ceafă. Ne-am legănat încet înainte şi înapoi. Era, probabil, cel mai drăguţ lucru pe care-l făcuse vreodată un băiat pentru mine. M-am mutat mai aproape de el, astfel încât corpurile noastre să se atingă.

— Deci îţi place aşa frumos, lent? a întrebat Tyler cu blândeţe.

— Dacă te referi la dans, da. Nu e fain aşa?

El s-a aplecat să mă sărute. Voiam să uit de Austin şi aveam nevoie să uit de profesorul Hunter. L-am prins de ceafă şi m-am aplecat în timp ce mă săruta adânc. Mâinile lui au alunecat de pe talia mea şi m-au apucat de fund. L-am lăsat să strângă o secundă, apoi am întins mâinile şi i le-am mutat înapoi pe talie.

— Penny, te rog frumos, mă omori cu zile!

Mi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat din nou.

Îmi plăcea senzaţia pe care mi-o trezeau mâinile lui.

— Ar trebui s-o luăm încet, nu crezi? am spus cu răsuflarea tăiată.

S-a retras şi m-a ridicat în braţe. M-a lăsat pe pat şi s-a întins lângă mine.

— Atunci, de ce stai întinsă pe pat? E destul de îndrăzneţ din partea ta!

— Tyler, îmi place de tine!

Melissa avea dreptate. Era amuzant şi drăguţ, chiar dacă era un pic înfumurat. Poate că povestea asta putea fi ceva mai mult. Poate că Tyler chiar era cel de care aveam nevoie.

Şi-a pus mâna pe genunchiul meu şi a mutat-o încet pe coapsă.

— Şi mie-mi place de tine, iubi!

L-am apucat de mână şi i-am ţinut-o pe loc ca să nu se ducă mai sus.

— Tyler, noi am băut cam mult.

Corpul meu îl dorea, iar el îşi dădea seama de asta.

Şi-a coborât ochii albaştri spre mine. Şi-a ridicat mâna de pe coapsa mea şi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Eu cred că gândesc destul de limpede.

M-a sărutat din nou, iar eu am ridicat şoldurile, lipindu-mă de el. Chiar îl doream.

Dar în acelaşi timp, mintea mea urla „nu.” Austin mă făcuse

mereu să simt că nu însemn nimic. Îmi dorise numai trupul, iar eu i-l oferisem pe tavă. Îmi plăcea sentimentul că sunt dorită de Tyler, dar nu voiam să mă culc cu el de la prima noastră întâlnire. Merseserăm prea departe cu flirtul.

S-a pus peste mine şi mi-a ridicat puţin fusta.

— Tyler, te rog!

Am dat să mă ridic în şezut.

— Nu trebuie să mă rogi, iubi!

Şi-a descheiat nasturii şi şi-a tras fermoarul de la pantaloni. M-a împins înapoi pe pat şi mi-a ridicat mâinile deasupra capului, ţinându-le pe loc.

— Tyler, dă-te jos de pe mine!

Deodată, mintea mi-o lua înaintea corpului.

— Nu te juca aşa cu mine! Ştii bine că o vrei la fel de mult ca mine. Îţi promit că o iau uşor! Aşa cum îţi place.

A început să mă sărute pe gât.

Am ridicat piciorul şi i-am tras un genunchi de să se sature. El s-a rostogolit de pe mine, ţinându-se de locul în care-l lovisem.

— Ce dracu', Penny?!

— Te-am rugat să termini!

Lacrimile au început să-mi şiroiască pe faţă. Am coborât din pat, împleticindu-mă uşor.

— Ce paraşută poţi să fii!

M-am îndreptat spre uşă şi am trântit-o după mine. Câţiva s-au întors şi s-au uitat lung după mine în timp ce coboram treptele în fugă.

Capitolul 4

Joi

N-am mai stat şi am ieşit împleticindu-mă din clădirea frăţiei. Burniţa, iar eu n-aveam nici jachetă, nici umbrelă. Am înjurat-o în gând pe Melissa pentru că mă obligase să port ţinuta

asta minusculă. Nici nu era de mirare că Tyler se comportase cum se comportase. Asta nu eram eu. Austin se jucase cu mintea mea şi-mi distrusese toată încrederea în mine. Mă simţeam penibil şi îmi era ruşine pentru ce se întâmplase. Lacrimile au început să mi se amestece cu burniţa. A trebuit să mă concentrez din răsputeri ca să nu cad din cauza tocurilor cui şi a băuturii.

Burniţa s-a transformat în ploaie în timp ce mă îndreptam spre Main Street.

— Domnişoară Taylor, dumneata eşti?

Am încremenit cu totul când am auzit vocea groasă. Eram îmbrăcată cu cea mai nepotrivită ţinută pe care-o purtasem vreodată, iar maioul alb era leoarcă şi complet transparent.

— Ăăă… nu, mă confundaţi cu altcineva!

Am început din nou să merg repede, dar tocurile înalte mă împiedicau să ating o viteză prea mare.

— Penny, stai!

M-am întors şi l-am fixat cu privirea pe profesorul Hunter, care era la fel de incredibil de sexy ca întotdeauna. Purta o pereche de blugi care i se mulau pe corp exact în locurile potrivite şi o geacă de piele cu un tricou alb, simplu, pe dedesubt. Arăta exact ca la cursuri, dar avea barbă aspră şi umbrelă.

— Domnule profesor Hunter, îmi pare rău…

Am tăcut şi mi-am încrucişat braţele la piept ca să-mi acopăr sânii, cel mai probabil expuşi.

El a coborât sprâncenele, aşa cum făcuse şi în sala de curs.

— Îţi place să-ţi ceri scuze când n-ai greşit cu nimic.

Probabil că mi s-a părut, dar privirea i s-a oprit asupra picioarelor mele. S-a îndreptat spre mine, ca să stau şi eu sub umbrelă, alături de el.

— E totul în regulă, Penny?

Probabil că aveam ochii roşii din pricina lacrimilor de furie. Speram să nu-şi dea seama, în ploaie.

— Sunt bine.

— Atunci, ce cauţi atât de târziu afară, de una singură?

— Aş putea să vă întreb şi eu acelaşi lucru.

Îmi venea să-mi dau ochii peste cap de cât eram de imatură.

— Ieşisem şi eu la o plimbare.

— Şi eu la fel, am răspuns încet.

A râs. Sunetul era atrăgător. M-am apropiat mai mult de el şi l-am atins uşor pe braţ.

— Ţi-e frig, Penny?

Frig şi groază.

Am aprobat din cap, ridicând privirea spre el. Îmi plăcea cum suna numele meu pe buzele lui.

Mi-a dat umbrela în timp ce-şi scotea geaca. Apoi mi-a întins-o, iar eu mi-am băgat un braţ în ea, apoi celălalt. Pielea purta parfumul apei lui de colonie. A luat umbrela şi a ţinut-o din nou ridicată deasupra noastră. Era un gentleman desăvârşit.

— Păi, chiar n-ar trebui să ieşi atât de târziu de una singură, Penny! Mai ales îmbrăcată aşa.

— Nici dumneavoastră.

A râs din nou.

— Căminul tău e aproape de-aici? M-aş simţi mult mai bine dacă te-aş conduce acasă.

— Stau în Sussex.

— Pe-aici, atunci! a spus şi şi-a pus mâna pe partea inferioară a spinării mele preţ de-o secundă.

Câteva minute, am mers în tăcere. Din când în când, mă împleticeam uşor pe tocuri, iar braţul lui ajungea iarăşi pe partea inferioară a spatelui meu. De fiecare dată când o făcea, simţeam că inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— Nu mă pricep să ţin discursuri, am spus, rupând în sfârşit tăcerea. Cred c-ar trebui să renunţ la cursul dumneavoastră şi gata!

— Eu aş dori să nu faci asta. Dacă ai nevoie de ajutor suplimentar, mă găseşti oricând la catedră. Chiar sunt darnic cu notele la Comunicare.

— Dar o să fie şi mai dureros când o să mă picaţi, am insistat.

— De ce şi mai dureros?

A spus „şi mai” rar, aproape seducător.

— Păi… pentru că dumneavoastră… adică eu… adică sunteţi…

Am tăcut. Îmi venea să spun: „Pentru că arătaţi superb şi mi-aţi picat cu tronc într-un mare fel.” *Nu pot să cred că era să spun asta de faţă cu el.*

— Păi, se pare că tu chiar nu te pricepi să ţii discursuri, a râs el din nou. Cum spuneam, poţi să vii oricând.

Am pornit pe gazon. Visasem să am un partener care să mă conducă până în camera de cămin. Dar ieşisem numai cu băieţi imaturi. Profesorul Hunter era bărbat. M-am trezit întrebându-mă din nou câţi ani are.

— Sunteţi profesor aici de mult timp?

— Nu, deloc. Chiar îmi place la nebunie aici, în ciuda faptului că plouă foarte mult!

A coborât privirea spre mine şi mi-a zâmbit.

Oare flirtează cu mine? Am impresia că flirtează cu mine!

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, am ajuns la cămin. Am ieşit de sub umbrela lui şi am lăsat ploaia să cadă din nou pe mine.

— Poftim! am spus şi i-am întins geaca.

Privirea lui s-a îndreptat doar o secundă spre maioul meu ud.

— Nu, nu, poţi s-o păstrezi!

— V-am tot furat haine. Mai e un pic şi nu o să mai aveţi nimic.

— Asta şi cred că ai de gând.

Avea o privire de ştrengar.

— Chiar insist! i-am spus, întinzându-i geaca, pe care a luat-o fără tragere de inimă.

— N-am dat de belea, nu?

— Eşti în ultimul an, ai vârsta legală pentru consumul de alcool şi ai permisiunea de-a te îmbrăca aşa cum îţi place. De ce

să dai de belea?

Dar nu eram în ultimul an, eram în anul al doilea. Şi nu eram trecută de 21 de ani, aveam 19. Am respirat adânc. El nu trebuia să ştie asta.

— Aveţi dreptate! La urma urmei, nu făceam decât să mă plimb. Mulţumesc că m-aţi condus până acasă, domnule profesor Hunter!

Şi-a coborât sprâncenele când i-am rostit numele, aşa cum făcea întotdeauna. Dar de data asta gestul lui mi-a tăiat răsuflarea. Mă înşelasem în privinţa felului în care arăta. Nu părea furios, avea o privire nesătulă. A fost nevoie să-mi reamintesc să respir în continuare.

— Ne vedem la ora 8 fix, domnişoară Taylor!

— Avem o întâlnire!

Ochii mi s-au făcut uriaşi şi am dus mâna la gură. *Oare chiar rostisem cuvintele astea cu voce tare?*

M-am întors repede cu spatele la el şi m-am chinuit să deschid uşa cu cartela pentru senzor. M-am întors în ultima clipă şi l-am găsit pe profesorul Hunter fixându-mă cu atenţie. Surprinzător, nu era câtuşi de puţin perplex.

Uşa s-a închis cu o bufnitură.

Capitolul 5

Vineri

M-am trezit câteva ore mai târziu şi am vomitat în coşul de gunoi. Melissa reuşise să ajungă acasă la un moment dat, căci stătea întinsă în pat, dar eu probabil că adormisem când venise. Încă era îmbrăcată în ţinuta sumară.

Soarele începea să răsară. Mi-am înclinat ceasul deşteptător şi am văzut că e aproape 7. Ca să nu o trezesc pe Melissa, am oprit alarma. Am scos un şerveţel demachiant din trusă şi mi-am şters ce-mi rămăsese din conturul de ochi şi rimel. Apoi mi-am luat

obiectele de toaletă şi am ieşit.

M-am spălat de două ori pe dinţi şi mi-am clătit gura cu apă de gură cu protecţie triplă ca să scap de gustul oribil. Apoi am sărit în duş ca să încerc să spăl urmele nopţii penibile. Nu-mi puteam închipui cum aveam să dau ochii cu profesorul Hunter. Şi nici nu voiam să mă gândesc la tema îngrozitoare pe care o avea pregătită pentru astăzi. Comunicare 212 avea să mă omoare cu zile. Mai era şi Tyler, pe care trebuia neapărat să încerc să îl evit. Mă făcusem de râs în ultimul hal noaptea trecută. Şi ştiam că e vina mea. Nu voisem să-l duc de nas, doar că eram atât de supărată în legătură cu Austin şi voiam să fac să-mi dispară slăbiciunea aia tâmpită faţă de profesorul meu. Dar îl rugasem pe Tyler să înceteze. El era cel care greşise.

Am lăsat apa să-mi curgă pe cap, am respirat adânc şi m-am prins de burtă. Iar îmi venea să vomit. Am înghiţit în sec cu putere şi m-am clătit de balsam, apoi am oprit duşul. Aerul rece îmi făcea pielea de găină pe picioare, aşa că m-am învelit repede cu un prosop. Mi-am vârât colţul prosopului în vârful turbanului improvizat ca să-l ţin pe loc, apoi m-am întors în cameră.

După ce am reuşit în sfârşit să-mi pieptăn părul rebel, mi-am prins din nou bretonul şi m-am machiat. Un pic mai mult decât purtam de obicei vineri dimineaţa la ora 8. Mi-am luat pe mine o pereche de blugi scurţi, mulaţi, şi m-am încălţat repede cu nişte şlapi. Am aruncat o privire spre telefon şi am văzut că e 8 fără un sfert. Scotocind prin dulap, am găsit un hanorac şi mi l-am tras pe cap, apoi mi-am luat rucsacul şi am ieşit pe uşă.

Îmi plăcea să simt soarele pe faţă. Am intrat la Smith, clădirea unde se ţinea cursul de comunicare, şi am urcat treptele. Din fericire, am fost din nou printre primii sosiţi, aşa că m-am dus şi mi-am ocupat locul din colţul îndepărtat al sălii.

Scaunul de lângă mine a scârţâit uşor, iar eu am închis ochii.

De ce eu?

— Penny?

M-am uitat la Tyler. Avea cearcăne negre la ochi. Stătea pe

marginea scaunului, cât mai aproape posibil de mine.

— Doamne, Penny, îmi pare atât de rău! Habar nu mai am ce s-a întâmplat azi-noapte, bineînţeles, în afara faptului că m-am comportat ca un idiot.

Mi-a zâmbit uşor, forţat.

— Păi, eu îmi aduc aminte.

Îmi doream să-mi bag capul în hanorac şi să dispar.

— Chiar îmi pare rău!

Uşa s-a închis, iar eu m-am uitat în direcţia aceea. În timp ce profesorul Hunter păşea în sală, nu mă puteam opri din zgâit. Avea ochelari de soare negri, pătraţi. Părul care-i era de obicei ridicat părea că nu fusese atins. Ba chiar părea uşor ondulat în vârf. Purta aceeaşi geacă de piele pe care aproape că-mi dăduse voie s-o păstrez. Şi-a scos geanta maronie şi a pus-o pe catedră, apoi şi-a descheiat fermoarul gecii şi a scos la iveală un tricou verde, cu anchior. Atitudinea degajată îl făcea să fie şi mai plăcut, dacă era posibil aşa ceva.

Şi-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor.

— Ce energici păreţi cu toţii azi, aşa-i?

A zâmbit.

— Aşadar, cred că lucrul cel mai bun pe care-l putem face e să ascultăm cum vă petreceţi voi nopţile. Cu cât ne simţim mai în largul nostru unii în prezenţa celorlalţi, cu atât o să vă fie mai uşor să vă ridicaţi mai târziu de-a lungul semestrului în picioare şi să ţineţi nişte discursuri fantastice. Deci, sunteţi dispuşi să ne împărtăşiţi?

Unii dintre colegii mei au gemut. Am privit în jur. Eram convinsă că nu sunt singura destul de mahmură.

Profesorul Hunter mi-a aruncat o privire în timp ce se aşeza pe scaun. A scos lista de prezenţă din geantă şi a strigat primul nume. Primii câţiva studenţi s-au jurat că ei nu făcuseră altceva decât să înveţe. Unii au spus că ei nu-s penibili şi că merseseră la chefuri.

— Tyler Stevens?

Tyler s-a ridicat în picioare şi a privit fix drept în faţă.

— Sincer, eu m-am îmbătat şi m-am făcut de cacao. Am fost cu o fată frumoasă şi deşteaptă, şi cred c-am dat-o de gard cu ea.

Cu o mână, s-a întins şi s-a scărpinat la ceafă în timp ce privea în podea.

— Pare, într-adevăr, un şir de evenimente nefericite, a răspuns profesorul Hunter.

Am ridicat ochii, iar el mă fixa cu privirea. Am înghiţit în sec.

Tyler a oftat din toţi rărunchii şi s-a uitat la mine în timp ce se aşeza la loc.

— Penny Taylor, a zis profesorul Hunter.

În timp ce mă ridicam, a scos din geantă un porcuşor din ceramică.

— Azi am venit pregătit. Va trebui să mă crezi pe cuvânt că am nişte penny aici.

Îmi doream să-mi pot stăpâni roşeaţa, dar ştiam că este inutil. Îmi bătea foarte tare inima.

— Am ieşit la o plimbare prin ploaie cu un străin pe care l-am întâlnit la o cafenea.

Profesorul Hunter a ridicat din sprâncene.

— Pare de-a dreptul încântător, domnişoară Taylor!

— Aşa a şi fost.

M-a privit încă o secundă, apoi a coborât privirea spre foaia de hârtie. Eu m-am aşezat repede şi mi-am privit mâinile. Simţeam privirea lui Tyler asupra mea.

După ce profesorul Hunter i-a strigat pe toţi pe nume, s-a ridicat din nou în picioare.

— Păi, se pare că avem câteva personaje destul de interesante semestrul ăsta. Şi acum încep să înţeleg unde mai aveţi de lucrat. Apropo de asta…

A scotocit în geantă şi a scos un teanc de foi.

— Am uitat să vă dau suportul de curs miercuri.

A luat teancul din vârf, lăsând restul pe banca unui băiat.

— Luaţi una şi daţi-le pe celelalte mai departe!

În timp ce hârtiile începeau să circule, profesorul Hunter s-a aşezat pe catedră.

— Deci, o să aveţi prima prezentare abia peste câteva săptămâni, dar probabil că o să vă prindă bine să alegeţi, măcar, un subiect, ca să începeţi să meditaţi asupra lui. Nu trebuie decât să alegeţi o persoană care v-a inspirat în vreun fel anume şi să ne spuneţi totul despre ea. Dar vă rog frumos, m-am săturat deja să aud de bunicii tuturor, aşadar, încercaţi să ieşiţi din tipare! Iar săptămâna viitoare o să încep să vă arăt cum să ţineţi discursuri eficiente, deci clar o să vă prindă bine aceste sfaturi. Aveţi întrebări?

O fată din rândul din faţă a ridicat repede mâna.

— Da?

— Avem nevoie de aprobarea dumneavoastră pentru subiect?

— Nu pentru acesta. Pentru cele ulterioare însă, da. Dar dacă aveţi întrebări, îmi puteţi scrie oricând un e-mail. Aveţi e-mailul meu pe suportul de curs. Şi orele la care pot fi găsit la catedră sunt trecute acolo, dacă are careva dintre voi vreo întrebare sau are nevoie de ajutor cu vreo sarcină.

Cele două fete din faţa mea au chicotit. Era clar că nu eram singura pe care-o influenţa aspectul lui plăcut.

Teancul de suporturi de curs a ajuns la Tyler, dar mai era un singur exemplar. Şi l-a păstrat pentru el. Eu am înjurat în gând. *De ce eu?* Trebuia să merg să discut cu profesorul Hunter. Am ridicat privirea spre el şi încă ţinea în mână un suport de curs. Avea un zâmbet întipărit pe figură. *Oare făcuse intenţionat, astfel încât să rămân fără suport de curs?*

— Mai aveţi întrebări? a întrebat el.

Orice om normal ar fi ridicat mâna în momentul ăla şi ar fi spus că nu are suport de curs, dar inima-mi bătea mult prea repede.

— Bun, atunci! Aveţi grijă să faceţi schimb de idei weekendul ăsta! Dacă vă trece ceva prin minte luni, o să vă fie mai utile

sfaturile mele. Să aveţi un weekend excelent!

Am auzit fermoarele rucsacurilor şi târşâitul picioarelor. Mi-am pus caietul, în care tot nu scrisesem nimic, înapoi în rucsac. Mi-am dat hanoracul jos şi l-am îndesat şi pe el acolo. În timp ce făceam asta, o umbră s-a lăsat peste mine. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Tyler aplecat lângă banca mea.

— Îmi dai o a doua şansă? a întrebat el stângaci.

— Mă mai gândesc.

I s-a întipărit un zâmbet pe faţă.

— Ia dă-mi repede telefonul tău!

I l-am dat şi m-am ridicat. El şi-a tastat numărul în el şi mi l-a dat înapoi.

— Să ai un weekend fain, Penny! a adăugat, apoi s-a îndepărtat.

Mi-am ridicat rucsacul şi m-am îndreptat spre partea din faţă a sălii. Eu şi profesorul Hunter eram ultimele două persoane rămase. El stătea din nou pe catedră şi răsfoia ultimul suport de curs. N-a ridicat privirea în timp ce mă apropiam.

— Nu vă supăraţi, domnule profesor Hunter! am spus cu emoţie în glas.

— Cu ce te pot ajuta, domnişoară Taylor? a întrebat, ridicând privirea din pagini.

— Eu n-am primit suport de curs.

— Păi, ia de-aici, a răspuns şi mi l-a dat pe cel pe care-l ţinea în mână.

— Vă mulţumesc!

— Deci o plimbare prin ploaie cu un străin a fost momentul cel mai memorabil din seara ta palpitantă, nu-i aşa?

— A fost singurul lucru plăcut din seara trecută, de fapt.

— Am avut eu bănuielile mele când te-ai referit la curs ca la o întâlnire.

Mi-am pus mâna la ochi şi am lăsat-o să alunece încet de pe faţă.

— Am crezut că visasem chestia asta.

Eram cu totul şi cu totul îngrozită.

— Nu mi-am dat seama că mi-am făcut apariţia în visele tale, domnişoară Taylor.

— Nu la asta m-am… Adică nu v-aţi făcut-o.

Profesorul Hunter a scos iar râsul acela atrăgător.

— Să ai un weekend excelent, domnişoară Taylor! Poate că luni o să le cer tuturor să ne împărtăşească un vis memorabil pe care l-au avut în timpul weekendului.

Am simţit cum îmi pică faţa. Uşa s-a deschis cu un scârţâit, iar studenţii de la celălalt curs au început să intre.

— La revedere, domnule profesor Hunter! am spus, apoi m-am întors repede şi am ieşit din sala de curs.

Capitolul 6

Duminică

În ciuda protestelor Melissei, weekendul îl petrecusem în pantaloni de trening, cuibărită în camera de cămin, făcând câte-un drum până la sala de mese. Duminică seara, Melissa avea repetiţii cu corul ei a capella. Tocmai îmi terminasem de pus părul pe bigudiuri mari, pentru volum. Puteam să mă prefac că e pentru Tyler sau măcar pentru cineva de vârsta mea, dar ar fi fost o minciună. Încercam să arăt bine pentru profesorul Hunter. Mă făcea să-mi fie incredibil de mare ruşine de mine însămi. Dacă însă avea de gând să le ceară studenţilor să împărtăşească un vis memorabil avut în weekend, aveam să mor. Se părea că singurele vise pe care eram în stare să le am erau cele în care îl sărutam sub umbrelă în ploaia torenţială. Şi în care el îmi lipea corpul de-al lui cu mâinile sale puternice. *Ce-o fi cu mine?*

Am oftat, m-am întins în pat şi am pornit televizorul, în loc să privesc spre ecran, mi-am luat telefonul. Mi-am derulat lista până la T. Tyler nu era trecut pe ea. Am coborât spre Y, în caz că uitase din greşeală de T, dar nu era nici acolo. Am derulat încet

spre începutul listei, până când l-am găsit: „Conciliantul Tyler”.

Am râs în gura mare. Era aproape de vârful listei mele de contacte. Pesemne că o făcuse dinadins. Am apăsat pe numele lui, apoi pe opţiunea de scris mesaje. „Conciliantul Tyler?” am tastat. „E un început.” Am adăugat un emoticon zâmbăreţ şi am apăsat butonul de trimitere.

Avea să treacă o vreme până să-mi scrie înapoi. Probabil că aşa mergea chestia cu mesajele la el. Vedea mesajul, dar se prefăcea că-i ocupat cu altceva şi-mi răspundea el mai târziu. Sau, dacă era ca Austin, nu aveam să mai primesc niciodată o veste de la el. Mi-am pus telefonul la loc pe pat. Nu suportam jocurile astea.

Ochii mi s-au îndreptat către ecranul televizorului, dar în seara asta nu păream a fi în stare să mă concentrez pe filmările de la America’s Funniest Home Videos. Mi-am luat telefonul în mână imediat ce l-am auzit vibrând.

Tyler: „Sper că o să renunţi la Conciliant şi o să pot să fiu Tyler normal din nou. Ce pune frumoasa Penny la cale în seara asta?”

Tocmai mă plânsesem de jocuri şi m-am trezit că pun telefonul jos. *E ridicol!* L-am luat din nou în mână şi am început să scriu: „Încerc să mă hotărăsc asupra unui subiect pentru discursul meu. Tu ţi l-ai ales?”

Degetul mi s-a oprit o secundă deasupra butonului „trimite”, dar l-am apăsat.

Probabil că mă credea penibilă pentru că răspunsesem imediat.

Când nu mi-a mai vibrat telefonul după un minut, am ştiut că o să dureze ceva. Am pus telefonul jos, am sărit din pat şi am găsit suportul de curs de la comunicare pe birou. Am coborât privirea spre scaunul de birou. De obicei, îmi foloseam computerul şi-mi făceam mai toate temele în pat, deci puloverul profesorului Hunter încă era împăturit pe scaun. Spusese că pe suportul de curs erau trecute şi orele la care putea fi găsit în afara

programului, aşadar, aveam să mă duc şi să i-l dau înapoi cât de repede puteam. A început să-mi bată inima mai repede doar când mă gândeam că aveam să fiu singură cu el.

M-am aşezat din nou pe pat şi m-am uitat pe suportul de curs. *Profesor James Hunter. James.* Până şi numele-i suna sexy. M-am trezit întrebându-mă dacă i se spunea Jim sau Jimmy. Dar m-am hotărât să nu-i spun aşa. Profesorul Hunter părea sofisticat, iar James Hunter era un nume care suna foarte sofisticat.

Am citit prima pagină din suportul de curs. Era la fel ca a tuturor celorlalţi profesori, oferind o schemă a aşteptărilor şi a politicilor de notare. Am răsfoit suportul de curs până am ajuns la prima temă şi am citit despre primul discurs. *Oare despre cine o să vorbesc?* Nu voiam ca discursul meu să fie plictisitor. Voiam ca profesorul Hunter să mă observe. Până în momentul acela, răspunsurile mele la întrebările lui păreau a-l îmboldi să stea de vorbă cu mine. Iar discuţiile noastre stângace mă făceau să simt că trăiesc. Instinctul îmi spunea să aleg un subiect comod. Dar din nu ştiu ce motiv, m-am trezit căutând idei despre cum aş fi putut întoarce tema în direcţia unei discuţii despre străinul de la cafenea. Era o mişcare îndrăzneaţă, poate prea îndrăzneaţă. Dar am început să mă întreb dacă avea să-i placă. Până acum păruse că-i plac răspunsurile mele. Voiam să mă fixeze din nou cu privirea.

Telefonul mi-a vibrat, iar eu l-am luat în mână.

Tyler: „Mă gândeam să-l fac despre bunicul meu, doar ca să-l scot pe Hunter din sărite. Dar îl fac haios rău de tot. Până la urmă, e o fată la curs pe care vreau s-o dau pe spate."

Am zâmbit în timp ce îi reciteam mesajul. Era îndrăzneţ. Iar dacă el era dispus să forţeze limitele, poate că şi eu trebuia să fac la fel. I-am trimis răspunsul: „De-abia aştept să văd ce-ţi trece prin cap! Ne vedem mâine, Conciliantule Tyler!"

Am răsfoit restul suportului de curs ca să dau de orele la care putea fi găsit profesorul Hunter. Când am găsit pagina, parcă mi-a stat inima în loc.

— Penny, eşti în regulă?

Nici măcar nu observasem că se întorsese Melissa. Şi-a lăsat cheile pe birou, s-a dus la patul ei şi s-a aşezat pe el cu picioarele încrucişate.

— Da! i-am răspuns repede, închizând suportul de curs. M-am uitat peste nişte notiţe, atâta tot.

— Păi, n-o să-ţi vină să crezi peste cine-am dat!

— Peste cine?

— Trebuie să ghiceşti, Penny!

— Habar n-am!

— Austin.

— Spune-mi, te rog, că nu l-ai băgat în seamă!

— Ba da, m-am dus şi-am stat de vorbă cu el!

Am făcut ochii cât cepele.

— Tu faci mişto de mine? Melissa, spune-mi, te rog, că faci mişto de mine!

— M-am dus şi m-am certat cu el c-a fost un mare dobitoc! Voiam să-ţi iau apărarea! Şi ştii care a fost primul lucru pe care mi l-a zis?

— Nu vreau să ştiu!

— Mi-a cerut numărul tău.

— De ce să-ţi ceară numărul meu? Doar îl are! Şi dacă l-a pierdut, l-am sunat de două ori de când m-am întors şi m-a ignorat cu totul.

— Păi, zicea că şi-a luat telefon nou.

— Şi tu l-ai crezut? De obicei, când îşi iau telefoane noi, oamenii-şi păstrează numerele vechi.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Păi, nu ştiu, că părea sincer în privinţa asta. Oricum, eu te-am susţinut. Am refuzat să-i dau numărul tău.

— Mersi, Melissa!

— Şi, în schimb, mi-a dat numărul lui nou.

— Ţi-a dat numărul lui? Ce plin de el poate fi!

— Nu, nu de-aia. Mi l-a dat ca să ţi-l dau ţie.

A scos o foaie de hârtie din buzunar şi a fluturat-o demonstrativ în aer.

— Nu-l vreau!

— Doamne, nici nu vrei să vezi dacă e numărul lui cel nou?

— Nu contează. Avea un milion de alte moduri în care putea să ia legătura cu mine. Dacă şi-ar fi dorit într-adevăr să mă vadă, ar fi putut-o face foarte uşor, am replicat, încrucişându-mi braţele la piept.

— Bine! a spus Melissa. Păi, atunci o să las ăsta aici, a adăugat, punând foaia pe noptieră, în caz că te răzgândeşti. Apropo, cu plăcere! Eu mă duc să fac un duş.

A sărit din pat, şi-a luat coşul de duş şi a ieşit din cameră.

Imediat ce-a închis uşa în urma ei, am sărit din pat. În loc să iau foaia de hârtie aşa cum ştiu că şi-ar fi dorit ea, am luat suportul de curs şi l-am dat la pagina pe care profesorul Hunter trecuse orele la care putea fi găsit, citind biletul pe care mi-l lăsase:

Domnişoară Taylor,

Nu-mi place să cred că îţi faci un obicei din a te plimba noaptea fără ţintă. Dar dacă te mai trezeşti singură prin ploaie, te rog să nu eziţi să mă suni dacă simţi nevoia să te conducă cineva!

J.H.

152–726–0133

După ce l-am citit a cincea oară, am strâns biletul la piept. *Dumnezeule!* Mi-am luat telefonul şi i-am adăugat repede numărul. Am dat suportul de curs înapoi la prima pagină şi l-am pus pe birou. Îmi era greu să-mi dau seama dacă era un adult responsabil sau flirta de-a binelea cu mine. Îmi plăcea să cred că e a doua variantă. O parte din mine credea că-şi imaginase privirea lui din momentul în care mă condusese spre casă. Dar poate că era nesătul… nesătul de mine. Când am auzit mâna Melissei pe

clanţă, am stins repede luminile şi am tras cearşaful şi pilota pe mine, prefăcându-mă că dorm. Nu-i spusesem că profesorul Hunter mă condusese spre casă joi seara. Voiam să păstrez lucrul ăsta doar pentru mine şi fanteziile mele.

Am adormit gândindu-mă la profesorul James Hunter, care mă săruta sub umbrelă.

Capitolul 7

Luni

Alarma mea a început să piuie, întrerupând imaginile cu profesorul Hunter care mi se învârteau prin minte. Aproape c-am apăsat pe amânare, dar mi-am adus aminte că e luni. Aveam să-l văd pe ins în carne şi oase în dimineaţa aceea. Am oprit alarma şi am coborât din pat.

Imediat ce am terminat cu spălatul în baie, m-am întors în cameră şi mi-am scos bigudiurile. Volumul arăta bine. Mi-am pus nişte spumă în mâini şi mi-am ciufulit uşor părul. Apoi m-am machiat, iar aici intra nişte rimel şi chiar nişte fard de pleoape. După ce am aruncat o privire în oglindă, am şters repede pe ici, pe colo. Voiam să arăt sofisticat, nu vulgar. Era un look surprinzător de greu de obţinut. Am luat pe mine o fustă scurtă, dar nu indecentă, şi mi-am băgat maioul în ea. Am înhăţat un colier lung, care avea să-mi atârne între sâni. Întorcându-mă din nou spre oglindă, m-am studiat cu atenţie. Era prea de tot. Am luat pe mine o geacă de blugi ca să nu fiu atât de provocatoare.

Am verificat repede cât e ceasul şi am ieşit pe uşă. Am descoperit cu uşurare că nu ploua. În timp ce mă îndreptam spre banca mea, am văzut că Tyler stătea deja pe locul de lângă mine.

— Mamă, ce tare-arăţi! a zis în timp ce mă aşezam lângă el.

Am zâmbit şi mi-am încrucişat picioarele, îndepărtându-le de el.

— Cum a fost weekendul tău?

— Groaznic!

M-am întors spre el.

— Îmi pare rău, Tyler, s-a întâmplat ceva rău?

— Aaa, nu! A fost groaznic pentru că n-ai făcut şi tu parte din el.

A ridicat din umeri.

Se străduia din răsputeri. Mult prea tare. Am privit spre uşă, dar era doar un student care intra.

— Ce-ai făcut, pe bune, weekendul ăsta, Tyler?

— Am stat şi eu pe-acasă. De fapt, cred că mesajul de la tine a fost cel mai fain lucru care mi s-a întâmplat. Ţi-a luat ceva să dai de numărul meu, nu-i aşa?

— Clar am fost confuză la început, am răspuns, râzând. Dar ţi se potriveşte la fix Conciliantul Tyler.

M-am întors cu spatele la Tyler în timp ce profesorul Hunter intra în sala de curs. Renunţase la ochelari, iar părul îi era din nou neted. Purta o cămaşă cu mânecile suflecate şi avea câţiva nasturi desfăcuţi în partea de sus. Avea cămaşa băgată în pantalonii kaki şi o curea maro. M-am trezit dorindu-mi să-i desfac cureaua.

— Astăzi m-am gândit c-ar fi fain să vorbim despre un vis recent pe care l-am avut, a început profesorul Hunter, punându-şi geanta pe catedră.

A zâmbit ca pentru sine însuşi.

— Şi o să dau eu tonul.

Şi-a frecat mâinile şi şi-a muşcat uşor buza de jos a concentrare.

— A, îmi aduc aminte unul!

Şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Azi-noapte am visat că turna cu găleata. Şi aveam senzaţia că aştept să se întâmple ceva. Ceva palpitant.

S-a sprijinit de birou şi a privit în jos o secundă, de parcă şi-ar fi reamintit visul. Pe urmă a ridicat încet capul şi m-a privit în ochi.

Am înghiţit în sec. Când am făcut-o, am scos un sunet ciudat,

ca un chiţăit, din gât. Brusc, a început să se încălzească în sală. Ochii lui aruncau scântei. Şi-a îndreptat din nou atenţia către restul grupei. Nimeni nu părea să fi observat că mă privise pe mine. *Oare aşa se uită la toată lumea, şi eu pur şi simplu nu observ?* Nu credeam asta. Se referise la seara pe care-o petrecuserăm împreună în ploaie. Se referise la biletul pe care mi-l lăsase. Nu părea să aibă vreo intenţie de-a se comporta ca un adult responsabil. Nu aveai cum să negi că profesorul Hunter flirta cu mine în momentul acela. Am înghiţit din nou în sec cu putere.

Inima a început să-mi bubuie iar, aşa cum se întâmpla când trebuia să vorbesc la ore. Deja începea să ne strige numele. Câţiva avuseseră vise ciudate, şi eu îl urmăream cum râde. Surâsul lui era molipsitor. Am inspirat adânc. Ştiam ce urmează să spun.

Când m-a strigat în sfârşit pe nume, m-am ridicat repede în picioare.

— De fapt, eu am acelaşi vis de câteva nopţi încoace.

Mi-am dat o şuviţă rebelă de păr după ureche.

— Plouă mereu, dar un bărbat ţine o umbrelă deasupra noastră, ca să nu ne ude leoarcă.

Am privit fix în ochii profesorului Hunter.

— Şi mă sărută.

El şi-a lăsat uşor sprâncenele în jos, de parcă l-ar fi deranjat ceea ce spusesem. Sau oare îmi arunca din nou privirea aia nesătulă? În ziua asta, nu reuşeam absolut deloc să-l înţeleg.

Am auzit pe cineva din sală chicotind.

M-am aşezat repede la loc.

Tyler s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Tu chiar nu te poţi abţine să mă visezi, aşa-i?

Am râs încet.

Oare mersesem prea departe?

Îmi bubuia inima. Nu voiam ca profesorul Hunter să aibă impresia că sunt nesimţită, pentru că nu eram. Îi dădeam impresia greşită. În mintea mea era un joc, dar el nu avea să-l

vadă astfel. Simţeam cum mă înroşesc. *Chiar exagerasem.*

Când profesorul Hunter a terminat de ascultat poveştile celorlalţi studenţi, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre tablă. A luat o bucată de cretă şi a scris cuvântul „emoţie".

— Cel mai bun sfat pe care vi-l pot da este acela de a-i oferi discursului vostru o notă personală. Vreţi să-i stârniţi o emoţie publicului vostru. Vreţi să-l prindeţi în mreje.

A strâns pumnul când a rostit ultimele cuvinte.

Mă prinsese în mreje. Am ascultat cu atenţie fiecare cuvânt care i-a ieşit de pe buze.

— De-asta e uşor acest prim discurs. Cu toţii vorbiţi despre cineva pe care-l admiraţi, care v-a ajutat să deveniţi persoanele care-aţi devenit. E personal. Faceţi-vă colegii conştienţi de lucrul ăsta! Să nu vă fie niciodată teamă să vă arătaţi emoţiile!

A privit spre noi toţi.

— Mulţi psihologi o să vă spună că există semnificaţii ascunse în visele voastre, dar eu n-am privit niciodată lucrurile astfel. Ele sunt destul de clar delimitate. Primul lucru care vă trece prin minte în momentul în care vă gândiţi la visul vostru, aceea e semnificaţia. Şi e emoţională. Teamă, a adăugat, privindu-l pe băiatul din cealaltă parte a sălii de curs. Furie, a spus, privind-o pe fata care chicotise la mine. Dorinţă, a continuat, aruncându-mi o privire fugară. Aşadar, când vă gândiţi la persoana despre care vreţi să vorbiţi, încercaţi să vă daţi seama ce emoţie vă stârneşte.

A aruncat o privire spre ceas.

— Şi ne vedem miercuri!

S-a îndepărtat de tablă.

— Ne vedem mai încolo, Penny! a spus Tyler în timp ce se ridica.

O fată de pe rândul din faţă s-a ridicat repede în picioare şi s-a dus să discute cu profesorul Hunter. Eu am tras de timp, rearanjându-mi lucrurile în rucsac cât mai mult timp posibil, dar fata încă vorbea cu el. Avea părul lung şi brunet, şi pielea

bronzată. Purta o bluză care-i scotea burta la vedere. *Oare el crede că eu sunt genul ăsta de fată?*

Am închis ochii. Eu nu eram aşa. Am coborât privirea spre ţinuta pe care-o purtam. Tyler avea dreptate, eram provocatoare. De fapt, eram o fată cuminte, iar profesorul Hunter nici nu era conştient. *O dădusem în bară.* Pe lângă asta, o fată ca ea se încadra, probabil, mai mult în genul lui. Eu nu aveam mare lucru de oferit.

Aveam alt curs la care trebuia să ajung. M-am ridicat şi am trecut pe lângă catedră. N-am vrut să îl privesc, dar n-am putut să nu arunc o privire într-acolo. A înclinat capul ca să mă poată vedea peste umărul fetei, apoi ne-am privit o clipă în ochi. A ridicat din sprânceana dreaptă în timp ce mă urmărea ieşind din sală.

Capitolul 8

Luni

Mi-am deschis carnetul şi mi-am scos notiţele. Cursul de statistică nu avea să fie punctul meu forte. Fusesem foarte bună la mate în liceu. Algebra chiar se numărase printre materiile mele preferate. Dar profesorul străin care preda statistică era greu de înţeles. Aveam să fiu nevoită să învăţ de una singură.

Melissa a intrat pe neaşteptate în cameră cu un zâmbet uriaş pe figură.

— N-o să-ţi vină să crezi ce zi am avut!

— Ce s-a întâmplat?

M-am întors cu faţa spre ea, mi-am luat notiţele din poală şi le-am pus pe pat. M-am întins apoi spre sucul de pe birou, sorbind din el.

— Îl ştii pe profesorul ăla după care eşti în limbă?

Aproape că m-am înecat cu sucul.

— Nu prea-l ştiu.

— Ba îl ştii! Penny, fii serioasă! Adică… i-ai păstrat puloverul, ce Dumnezeu?

— O să i-l dau înapoi săptămâna asta, mai încolo!

Aveam de gând să fac asta. Dar chiar îmi doream să-l păstrez.

— Ai aflat ceva despre el sau ce?

— Păi, întâi de toate, e superb. O fată de la un curs la care merg vorbea de un profesor sexy pe care-l are, şi se pare că-i acelaşi tip. Tu nu mi-ai zis că ăsta, practic, e fotomodel!

— E foarte arătos.

— E bun în draci, vrei să zici! Oricum, se pare că a fost concediat din ultimul post de profesor.

— De ce?

Am încercat să pun întrebarea pe un ton nonşalant, dar mi se părea c-o imploram să-mi dea informaţia.

— Fata nu ştia. Dar ce ciudăţenie, nu? Adică, ce trebuie să facă un profesor ca să ajungă să fie concediat? Să-i tragă un pumn decanului sau ce?

— Inventezi poveşti.

Dar ştiam pentru ce putea fi concediat un profesor: pentru că făcuse sex cu o studentă.

— Păi, da, probabil că e doar un zvon.

Melissa a ridicat din umeri.

— Am crezut c-o să ţi se pară interesant. Oricum, după aia m-am întâlnit cu tipul simpatic de la petrecerea la care-am fost joia trecută. Ce gentleman poate fi! Mi-a tras şi scaunul.

— Ce drăguţ!

Nu-mi mai stătea mintea la discuţie. Nu aveam niciun motiv să trag concluzii pripite în legătură cu profesorul Hunter. Era posibil să nici nu fi fost concediat. Părea atât de tânăr; probabil era primul lui post de profesor.

Poate că profesorul Hunter nu-şi făcuse o impresie greşită despre mine. Nu, nu eram o fată rea, dar îmi doream să fiu rea pentru el. *Oare asta nu mă face rea?*

Voiam să fac cu el lucruri care ar fi dus în mod sigur la

concedierea lui. Am coborât privirea spre telefon. Puteam să-i trimit mesaj chiar în momentul ăsta. Îmi dăduse numărul lui. Flirtase cu mine în fiecare zi la curs. Ba chiar îmi mărturisise că şi el mă visase.

Am dat clic pe numărul lui şi am tastat: „Mi-a plăcut mult prima noastră întâlnire. Dar azi mi-aţi tras clapa."

Am zâmbit ca pentru mine. *Oare-o să i se pară amuzant?*

Nu avea importanţă. Nu aveam să i-l trimit. Îmi dăduse numărul lui pentru că-şi făcea griji pentru siguranţa mea. Eram o fătucă penibilă care umbla de una singură noaptea, aproape complet dezbrăcată. Orice adult normal la cap şi-ar fi făcut griji pentru mine. Trebuia neapărat să-i şterg numărul până nu făceam o mare greşeală.

Telefonul mi-a vibrat, iar eu m-am fâstâcit cu el în mână. A scos un bip uşor, ca să mă anunţe că trimisesem mesajul. Aproape că am ţipat „NU!" cu voce tare. Am înghiţit în sec.

Doamne, ce-am făcut? Parcă intrasem în hiperventilaţie. *Oare se poate să anulezi trimiterea unui mesaj? Dacă sunt dată afară din şcoală?*

„Îmi pare rău, n-am vrut să trimit mesajul ăla", am tastat repede. Tocmai mă pregăteam să apăs pe butonul de trimitere, când telefonul mi-a bipăit, anunţându-mă că primisem un mesaj.

„Domnişoară Taylor, nu asta a fost intenţia mea."

Mi-am pus telefonul înapoi pe pat şi l-am fixat cu privirea. Îmi răspunsese imediat. Ceea ce însemna că, probabil, nu-şi dădea numărul oricui. Am şters mesajul pe care-l scrisesem. Mi l-am închipuit stând tolănit pe-o canapea, în pantaloni de trening, aşteptând cu disperare să vadă ce-aveam să spun mai departe. Aveam de gând să fiu îndrăzneaţă şi rea.

I-am răspuns: „M-aţi visat."

Un minut mai târziu, mi-a răspuns:

„Nu pot să-mi controlez visele, domnişoară Taylor."

Voia să-şi controleze sentimentele pentru mine. Voia ca eu să dau înapoi. Dar eu nu îndrăzneam. Aveam încredere în mine

când nu priveam fix în ochii lui căprui, adânci.

„Nici nu vreau să o faceţi."

Am apăsat pe trimitere.

Mi-am pus telefonul pe pat şi mi-am prins părul în coadă de cal. Mi-am luat din nou cartea de statistică în poală şi am început să citesc pagina la care rămăsesem. A trebuit să mă opresc la jumătate şi s-o iau de la început, pentru că mintea-mi fugea la el.

„Crede-mă că vrei."

Am respirat adânc, zăpăcită de tot. *Oare ce visa că-mi face?*

„Nu vă cred", i-am răspuns.

De ce, Doamne, iartă-mă, zisesem asta?

Dacă exista o replică prin care să se pună capăt unei discuţii, aia era.

„Domnişoară Taylor, ai cumva nevoie de cineva care să te ducă acasă?"

Am oftat. Era furios. Voiam să creadă că sunt sexy şi atrăgătoare.

„Mi-aş dori să am, domnule profesor Hunter."

M-am holbat la telefon timp de zece minute. Niciun răspuns. Am oftat şi m-am aşezat pe o parte, întorcând spatele temei la statistică. Data viitoare nu aveam să-i mai pun nervii la încercare.

Capitolul 9

Joi

În noaptea următoare, m-am foit şi m-am sucit încercând să adorm. În după-amiaza aceea, îndesasem puloverul profesorului Hunter în rucsac şi mă îndreptasem cu paşi hotărâţi spre biroul lui. Dar acolo erau trei fete care stăteau la rând ca să discute cu el. Îmi dădusem ochii peste cap şi plecasem valvârtej spre camera de cămin. Îmi făceam iluzii deşarte. Probabil că fusese într-adevăr dat afară de la prima facultate unde lucrase. Probabil că făcea sex cu toate fetele care fluturau din gene la el. Era un tolomac.

Dar oricât aş fi încercat, nu puteam să-mi scot din minte imaginea lui. De câte ori închideam ochii, îmi imaginam mâinile lui pe mine. Voiam să-i simt gustul buzelor. Îl doream din toate punctele de vedere. Niciodată nu mai simţisem ceva atât de sălbatic. Chiar simţeam că am nevoie de el!

Când mi-a pornit alarma, m-am ridicat încet din pat. Eram epuizată din cauza somnului agitat. M-am pregătit în grabă pentru cursuri. Mi-am luat pantaloni de yoga şi un tricou şi am traversat încet-încet campusul. Când am ajuns la sala de curs a profesorului Hunter, am respirat adânc şi am intrat pe uşa din spate. Începuse deja cursul. Am trecut pe lângă toate băncile ocupate şi m-am trântit pe locul meu obişnuit. Nici urmă de Tyler.

L-am privit sfidător pe profesorul Hunter. Purta din nou ochelari şi-şi lăsase părul în pace. S-a întors spre tablă şi a subliniat cuvântul „emoţie", pe care probabil că-l scrisese înainte să ajung eu.

— Astăzi o să insistăm pe punctul ăsta. Dar, mai întâi, o să împărtăşim emoţiile pe care le simţim. Şi vom rosti cuvântul în felul în care ne afectează emoţia simţită. Spre exemplu, dacă sunt supărat, mă încrunt un pic şi o zic bosumflat.

Majoritatea grupei a chicotit. El m-a fixat cu privirea, păstrându-şi expresia neutră. *Oare îl supărasem?* El chiar mă supărase pe mine.

— Foarte bine! a adăugat.

A strigat primul nume şi a parcurs lista.

— Tyler Stevens? a strigat profesorul Hunter. Absent, şi-a spus ca pentru sine şi a notat ceva pe foaia de hârtie.

— Penny Taylor?

M-am ridicat repede în picioare.

— Mă simt ca o proastă, am spus, apoi am închis ochii. Şi frustrată. Proastă şi frustrată.

M-am aşezat fără să îl privesc şi mi-am ţinut privirea aţintită asupra băncii tot restul cursului.

Când profesorul Hunter ne-a lăsat să plecăm, am ieşit pe uşa

din spate ca să nu fiu nevoită să trec pe lângă el.

După ultimul curs din ziua aceea, m-am îndreptat spre camera de cămin. Nu-mi doream decât să mă întind şi să dispar. Când am deschis uşa, aproape am alergat spre pat. M-am prăbuşit şi mi-am îngropat faţa în pernă. Stricasem totul cu profesorul Hunter. Dar tot îl doream. Îl doream cu disperare.

Era penibil. Oricum îmi era cu totul interzis. M-am ridicat şi m-am sprijinit de pat ca să iau foaia de hârtie de pe noptiera Melissei. Era un număr nou. Austin nu minţise. Dar tot ar fi putut să încerce să-mi trimită un e-mail sau un mesaj pe Facebook.

Mi-am luat telefonul şi am dat cu degetul pe ecran. Imediat a apărut numele profesorului Hunter. Am dat clic pe mesaj.

„Acum ştiu ce înseamnă să ţi se dea papucii. Mi-am învăţat lecţia."

Mesajul era trimis la 10 minute după încheierea cursului de comunicare. Adică înainte cu mai bine de opt ore.

„Vă cereţi scuze?" am tastat, apoi am şters mesajul înainte să-l trimit. Am pus foaia de hârtie cu numărul lui Austin înapoi pe noptiera Melissei. Ştiam cum trebuie să procedez dacă voiam ca profesorul Hunter să mă dorească la fel de mult cum îl doream eu pe el. Aveam să o fac pe inabordabila. Şi asta începea cu ideea de a nu-l băga în seamă.

Melissa a intrat în încăpere tocmai când încheiam cu telefonul.

— Voiai să ieşim la cină? a întrebat ea, punându-şi rucsacul jos.

— Da, sunt moartă de foame!

Am sărit din pat şi mi-am luat poşeta.

Ne-am îndreptat spre cantină. După ce-am stat la coadă la pizza, m-am aşezat faţă în faţă cu ea. Aş fi fost în stare să mănânc pizza la fiecare masă. Melissa ciugulea o salată.

— Deci… a început Melissa.

— Deci ce?

— Deci… l-ai sunat?

— Pe cine să sun?

Inima îmi bătea repede. *Oare ştia despre profesorul Hunter? Atât de evident să fi fost?*

— Pe Austin? Pe cine altcineva? Aaa, stai! Tu acum ieşi cu Tyler? Penny, ce palpitant! L-am văzut la petrecere, chiar eraţi drăguţi împreună.

— Nu! Nu, nu l-am sunat pe niciunul!

— Penny, fii serioasă! Am aflat că Sigma Pi mai dă joia asta o petrecere la care trebuie neapărat să mergem. Lui Tyler chiar îi place de tine!

— Ştiu că-i place, am oftat adânc. Doar că nu ştiu dacă şi mie-mi place de el.

— Păi, ai la dispoziţie câteva zile ca să-l alegi pe unul dintre ei doi. Pentru că în weekendul ăsta ieşim oricum. Şi o să vrei să ai un partener, pentru că Josh mi-a cerut să fiu iubita lui!

— Cine-i Josh?

— Cum adică? Josh, Josh! Tipul pe care l-am cunoscut la petrecerea de joia trecută. L-ai cunoscut şi tu, era cel care-a venit imediat şi a stat de vorbă cu noi.

— A, da, scuze! Tipul înalt, Chipeş şi Brunet, nu?

— Da, ăla! Oricum, voiam să ies la o întâlnire dublă cu tine şi cu, nu ştiu, cine-o fi! Deci, cine-o să fie?

— Şi când are loc întâlnirea asta?

Simţeam cum fac o grimasă. Nu voiam să-l invit pe Tyler să iasă cu mine şi să-i transmit mesajul greşit.

Şi nu voiam să-l sun din nou pe Austin. Nu făceam faţă prea bine respingerii.

— Sâmbătă seara.

— Bun! Mă mai gândesc!

Am luat masa în linişte câteva minute. Apoi am început să ne plângem de noile cursuri şi să râdem. În timp ce ne îndreptam spre camera de cămin, l-am imitat pe profesorul meu străin de statistică. Melissa a râs atât de tare, încât şi-a scăpat cornetul de

îngheţată pe jos.

— Știu, așa mă simt când îl ascult. Cum să învăţ ceva?

— Trebuie să speri că nici ceilalţi nu-l înţeleg şi că o să fie o curbă foarte mare.

Capitolul 10

Joi

La câteva minute după încheierea programului profesorului Hunter, am aruncat o privire de după colţ şi m-am uitat în biroul lui. Stătea la un pupitru, cu căştile pe urechi. Avea uşa deschisă şi nu era nicio fată care să aştepte să stea de vorbă cu el în afară de mine. Am inspirat adânc şi m-am apropiat, dar n-a părut să mă observe. Purta o cămaşă albă. Cei câţiva nasturi din partea de sus erau descheiaţi, şi avea o cravată desfăcută la gât. Mânecile-i erau suflecate, dezvăluind antebraţele bronzate şi musculoase.

Am bătut uşor la uşă.

Profesorul Hunter a ridicat privirea, iar ochii i s-au mărit de uimire. Şi-a scos căştile şi le-a pus pe birou.

— Domnişoară Taylor, intră!

S-a îndreptat spre uşă şi a închis-o în urma mea. În biroul lui mirosea puternic a apă de colonie.

Şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Nu mă aşteptam să te văd.

— Nu mă aşteptam să mă aflu aici.

— Eşti supărată pe mine.

— Nu!

Mi-am tras rucsacul din spate şi m-am sprijinit de biroul lui.

El s-a uitat la ceas.

— Programul meu aproape s-a terminat.

Îl stânjeneam.

— Am încercat să vin ieri, la începutul programului, dar era o coadă destul de mare.

A ridicat mâna şi şi-a trecut-o prin părul mătăsos. Voiam să-i fac eu asta. S-a apropiat de mine, oprindu-se la doar câţiva paşi.

— Face parte din îndatoririle unui profesor, a spus el, ridicând din umeri.

— Aşa-i!

Mi-am luat rucsacul şi am scos puloverul lui gri. Mă cuibărisem ca ultima penibilă pe el în noaptea anterioară, dar el nu trebuia să ştie lucrul ăsta. Tot ce trebuia să ştie era că sunt destul de curajoasă ca să intru la el, în timpul programului, şi să i-l aduc înapoi.

— Am venit ca să vi-l înapoiez.

A coborât privirea spre pulover, apoi şi-a îndreptat încet ochii spre ai mei. Îmi simţeam faţa roşind.

— Poţi să-l păstrezi.

— E al dumneavoastră.

Nu mă aşteptam să mi-l respingă. Nu făcea parte din magistralul meu plan.

— Categoric îţi stă mai bine cu el.

Am înghiţit în sec şi i-am pus puloverul pe birou. M-a luat de mână şi mi l-a înapoiat, iar mâna i-a rămas în a mea. Nu era cum mă aşteptam. Era mult mai bine.

— E cadou, Penny.

— Îmi place când îmi spuneţi Penny.

Respira greoi.

— Domnişoară Taylor, ar trebui să pleci!

Îmi venea să-l trag de cravată spre mine. Dar tocmai îmi spusese „domnişoară Taylor” în loc de Penny. *Oare mă dorea?* M-am prins cu mâna liberă de birou ca să nu-mi mai tremure. Apa lui de colonie m-a izbit ca un val. Îmi era din ce în ce mai greu să respir.

La uşă a ciocănit cineva.

Mâna profesorului Hunter s-a desprins imediat din a mea, apoi a făcut un pas îndărăt. A coborât privirea şi şi-a trecut mâna prin păr. Cu mâna încă în aer, a ridicat uşor privirea şi s-a uitat la

mine pe sub sprâncenele groase. *Nesătul.* Apoi a mai privit scurt spre pulover.

Am înghiţit în sec cu putere, mi-am luat rucsacul şi am îndesat puloverul în el.

A pornit în pas lejer spre uşă şi a deschis-o, iar eu am tras fermoarul rucsacului şi mi l-am pus pe umăr.

A intrat o fată. Purta o fustă dreaptă de culoarea cernelii şi un sacou asortat. Pantofii cu tocuri înalte o făceau să fie la fel de înaltă precum profesorul Hunter. Purta ruj roşu-aprins.

— Eşti gata de plecare, James? a întrebat ea, apoi a dat cu ochii de mine.

A aruncat o privire spre ceas.

— Scuze, credeam că s-a încheiat programul! Pot să aştept afară.

I-a zâmbit.

— Doar ce-am terminat, i-a răspuns el misterioasei fete. Sunt gata să mergem.

Îşi strângea nodul cravatei când s-a întors spre mine.

— Ne vedem mâine, domnişoară Taylor.

A rostit cuvintele fără să se uite de fapt la mine.

M-am apropiat de ei.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule profesor Hunter! am spus şi am ieşit din biroul lui.

Cine dracu' era tipa aia?

Am aruncat o privire în urmă spre ei. Femeia râdea de ceva spus de el în timp ce-i atingea braţul. Mi s-a întors stomacul pe dos. Nu era o fată, era o femeie. Şi era evident că e iubita lui. Amândoi erau îmbrăcaţi ca pentru o întâlnire de fiţe.

Am adăugat noul număr al lui Austin în telefonul meu şi am aruncat la gunoi foaia de hârtie. Melissa insista că am nevoie de un partener pentru sâmbătă. Austin era o variantă bună. Tyler era insistent şi nu voiam să-l duc cu zăhărelul, iar cu Austin puteam să ies doar la întâlnirea asta şi apoi să nu mai aud

niciodată de el. Două zile păreau a fi destul timp ca să-i cer cuiva să iasă cu mine la o întâlnire. Nu atât de mult cât să par o ratată singuratică şi nu atât de aproape de data întâlnirii cât să par disperată.

Sau poate c-ar trebui să-l invit pe Tyler. Îl credeam că-i pare rău. Pe lângă asta, fusese atât de dulce în ultima vreme! Mi-am cuprins faţa în mâini. Era o mare prostie! Nu voiam decât să îl invit pe profesorul Hunter. Dar el avea o iubită. Şi era *profesorul* meu. Cât de penibilă puteam să fiu!

Am ridicat privirea când Melissa a intrat în cameră.

— Veşti foarte bune! a anunţat ea, încântată.

— Şi mie tot foarte bune o să mi se pară?

— Depinde!

— De ce depinde, mai exact?

— Dacă ai sau nu un partener pentru sâmbătă.

Vai, nu, ce făcuse? Am privit-o, pur şi simplu, sperând să continue. Când n-a făcut-o, am spus:

— Nu am.

— Păi, acuma ai. M-am întâlnit cu Austin, şi vine şi el.

Nu voiam să-l văd. Mi s-a făcut rău de la stomac.

— Dar unde te tot întâlneşti tu cu el?

— În primul rând, cu plăcere! Coincidenţă? Soarta? Te hotărăşti tu sâmbătă.

S-a aşezat la birou şi a deschis o carte. Părea supărată pe mine.

— Scuze, Melissa! Sigur o să fie fain sâmbătă. Mersi că l-ai invitat pe Austin în locul meu!

S-a întors spre mine cu un zâmbet larg pe faţă.

— Nicio problemă! a răspuns, ridicând din umeri, apoi s-a întors la citit.

Băga-mi-aş!

M-am întins înapoi pe pat. Ar fi trebuit să-l invit pe Tyler când am avut ocazia. Josh şi Tyler erau membrii aceleiaşi frăţii. Probabil că erau prieteni. Josh nu avea cum să nu-i spună că

ieşisem la întâlnire cu alt tip. Tyler avea să nu mă mai suporte. O clipă, m-am gândit să-l sun pe Austin şi să-i spun că nu mai e invitat. Ce satisfacţie aş fi avut! Am zâmbit ca pentru mine. Voiam să se simtă respins, aşa cum mă simţisem şi eu toată vara. Prea târziu! O parte din mine, chiar dacă era destul de mică, îşi dorea cu adevărat să îl revadă.

Capitolul 11

Joi

Nu puteam să concurez cu femeia misterioasă din biroul profesorului Hunter. Totuşi, nu exista nimic care să sugereze faptul că ar fi fost împreună. Poate că fusese doar o întâlnire.

Puteam concura cu ea? Oare îmi doream, măcar?

Femeia era sofisticată. Purta şi ciorapi de nailon. Mi-am dat ochii peste cap. Era sofisticată, dar asta nu însemna că trebuia neapărat să fiu şi eu la fel. Am deschis rucsacul şi am scos încet puloverul. Din fericire, Melissa încă dormea dusă, căci n-aveam chef să mă judece.

Mi-am tras puloverul lui pe cap. Afară turna cu găleata, aşa că mi-am luat cizmele roşii de ploaie şi umbrela roşie, asortată. El sugerase că îmi stă mai bine cu puloverul lui. Am inspirat adânc şi am ieşit din camera de cămin.

Când am ajuns la curs, Tyler stătea deja în banca de alături.

— Te simţi mai bine azi? l-am întrebat în timp ce mă aşezam.

— N-am lipsit pentru că am fost bolnav. Am avut nevoie de-o zi liberă, atâta tot!

— Abia au început cursurile! am râs eu.

— Păi, aveam nevoie de un pretext ca să fim împreună, să pot să copiez de la tine.

Se sprijinea de marginea băncii, aruncându-mi o privire destul de seducătoare.

Am râs din nou.

— Domnul profesor Hunter tocmai a definit, practic, cuvântul „emoţie.” Trebuie să-ţi faci publicul să simtă ceva în momentul în care ţii un discurs. Nu mi-am luat notiţe.

— Penny, faci chestia asta să fie imposibilă! Ai planuri pentru weekend?

Era ceva adorabil în felul în care mă privea. Încrezător şi nerăbdător în aceeaşi măsură.

Am oftat.

— Colega mea de cameră mă obligă să merg la nu ştiu ce întâlnire dublă, ciudată, cu ea.

Speram să sune destul de inocent exprimat aşa. Şi era adevărat, nu-mi doream să merg.

Tyler a rânjit la mine.

— Dacă vrei să-ţi bagi picioarele-n ea de întâlnire, te scot eu la cină!

— Dac-ai cunoaşte-o pe Melissa, ai şti că n-ai varianta asta. Scuze, Tyler! am adăugat şi i-am zâmbit.

— Mă doare respingerea asta, a spus el, zâmbind.

Şi-a pus ambele mâini pe piept şi s-a lăsat pe spate, de parcă i-aş fi dat o lovitură fatală.

— Fii serios! am zis şi l-am înghiontit uşor în umăr. Destul de teatral.

— O lăsăm pe data viitoare?

Am aprobat din cap şi am ridicat privirea în timp ce profesorul Hunter intra în sală. Purta ochelari şi avea părul ciufulit într-un mod sexy. Un tricou negru, mulat, şi nişte blugi de culoare deschisă îi dădeau un aspect foarte degajat şi abordabil. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că era posibil să fie îmbrăcat lejer pentru că stătuse treaz până târziu cu femeia misterioasă.

Îmi era greu să mă concentrez la ceea ce spunea. Puloverul lui, pe care-l purtam, avea mirosul său, iar eu intrasem într-un soi de transă. *Oare observă că-l port?*

Tema de azi era legată de planurile noastre pentru weekend.

Când a venit rândul lui Tyler, şi-a coborât privirea spre mine în timp ce vorbea:

— O să-mi petrec weekendul plângându-mi de milă în camera mea, pentru că fata care mi-a picat cu tronc e prea ocupată ca să iasă cu mine la întâlnire.

— Dumnezeule! i-am spus pe muteşte.

— Penny Taylor! a strigat profesorul Hunter.

Când m-am ridicat, parcă i-a picat uşor faţa. A închis repede gura şi a privit spre foaia lui de hârtie.

Voiam să-l fac gelos. Tyler deja-mi făcuse lipeala.

— În weekendul ăsta merg la o întâlnire dublă cu colega mea de cameră şi noul ei iubit.

Profesorul Hunter parc-a tresărit un pic atunci când am spus „întâlnire."

M-am grăbit să adaug:

— Dar mi-e o groază de nu-i adevărat! am spus, aşezându-mă repede.

Nu mă pricepeam deloc să o fac pe inabordabila.

Tyler s-a aplecat spre mine.

— Şi eu mi-aş dori să nu fii nevoită să mergi, a şoptit el.

Profesorul Hunter a strigat următorul nume de pe listă, fără să privească în urmă, spre mine. Când a terminat de ascultat ce au spus ceilalţi studenţi, s-a îndreptat spre tablă. A scris „dorinţă" pe ea, cu litere mari de tipar.

— Vreţi ca publicul să soarbă fiecare cuvânt care vă iese din gură. E cam ca într-o relaţie. Vreţi dorinţa aia instantanee pe care-o aveţi uneori.

Mă îndoiam că mai observase cineva, dar pe durata discursului lui, părea că mă fixase făţiş cu privirea.

— Nu mă refer strict în sensul sexual. Deşi nu degeaba vinde bine sexul.

Am auzit câteva fete chicotind.

— Vreţi să captaţi atenţia publicului vostru. Vreţi să tânjească după mai mult. Iar după părerea mea, ăsta e cel mai

dificil lucru la a ţine un discurs de impact. Pentru că n-ai cum să forţezi dorinţa. Trebuie să vină de la sine.

Oare eu o forţam? Mie nu mi se părea forţată.

— Oricum, aveţi o temă de gândire pentru weekend. Liber, clasă!

— Cred că ne vedem luni! Dacă te răzgândeşti, ai numărul meu.

Tyler mi-a făcut cu ochiul.

I-am zâmbit în timp ce mă îndepărtam. Faptul că purtasem puloverul profesorului Hunter în sala de curs fusese un act de mare curaj. Dar în momentul ăsta era timpul pentru partea cea mai dificilă. Am încercat să merg cât mai seducător posibil, deşi eram încălţată cu cizme de ploaie, şi am încetinit când am trecut pe lângă catedră, ca să mă observe.

— Domnişoară Taylor, aşteaptă, te rog, o clipă!

Am încremenit. Observase. Dar eu nu mă mai aşteptasem să mai stea de vorbă cu mine după ce se întâmplase în ziua anterioară.

— Porţi puloverul meu.

— Mi s-a spus că arăt bine cu el.

A tăcut câteva clipe.

— Aşadar, o întâlnire weekendul ăsta, a spus el degajat.

Nu a formulat-o ca întrebare, ci a pronunţat-o ca pe o afirmaţie. Simţeam o notă de furie în vocea lui.

Am înghiţit în sec. Nu-l privea pe el. Cu atât mai mult, cu cât avea o iubită.

— Dar a dumneavoastră cum a fost? i-am replicat cu mai mult tupeu decât avusesem de gând.

— Hmm? a făcut el, ridicând sprânceana stângă.

— Am un alt curs la care trebuie neapărat să ajung.

— Şi eu.

Îmi bubuia inima.

— Bun, atunci.

M-am întors.

— Penny?

Vârfurile degetelor lui mi-au atins uşor partea din spate a încheieturii mâinii.

Am simţit fiori prin tot corpul şi chiar m-am cutremurat.

Fă-o pe inabordabila!

Am pornit spre uşă. Înainte să plec, am întors doar capul şi am spus:

— Weekend plăcut, domnule profesor Hunter!

Capitolul 12

Sâmbătă

Am mai aruncat o privire spre telefon. Dintr-un motiv necunoscut, speram ca profesorul Hunter să-mi dea mesaj şi să mă implore să nu merg. Sau să-şi facă apariţia şi să mă răpească. Am făcut cu grijă clic pe numele lui, încercând să nu-mi întind oja. Deşi era o tâmpenie, nu puteam să-mi stăpânesc dorinţa de a-i trimite mesaj. Cel mai probabil era la o întâlnire cu iubita lui. Gândul ăsta mă făcea să-mi doresc şi mai tare să-i trimit un mesaj.

— Penny, o să trebuiască să te pregăteşti de plecare! Trebuie să ieşim pe uşă în doar câteva minute dacă vrei să ajungem acolo la timp.

Am sărit din pat.

— Sunt gata!

— Cu ce dracu' eşti îmbrăcată? a întrebat Melissa, privindu-mi ţinuta.

Purtam blugi şi un maiou. Se părea că nu eram îmbrăcată cum trebuie, căci ea avea o rochie nouă, cu un decolteu cuminte în partea din faţă, însă n-avea spate până deasupra fundului.

— Arăţi foarte bine, Melissa! am spus, încercând să schimb subiectul.

Drept răspuns, ea a oftat şi s-a îndreptat către dulap.

— Penny, tu trebuie neapărat să arăţi mortal. Nu vrei să-l faci pe Austin să-i fie ciudă pe ce-a pierdut?

— Nu-mi pasă ce crede Austin!

— Stai o secundă! Ia de-aici! a adăugat, aruncându-mi o rochie neagră.

— Dar…

— Penny, n-o să ieşi la cină îmbrăcată în blugi! O să mă faci să par jenant de elegant îmbrăcată. Şi asta am cumpărat-o special pentru seara asta.

— Autoritară mai eşti! am bombănit în barbă.

— Da, hai, schimbă-te!

Mi-am luat rochia pe mine, m-am încălţat cu pantofii negri cu toc cui şi m-am ridicat în picioare.

— Bun, acum sunt gata!

— Perfect. Aşa o să-i curgă balele!

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc când m-am uitat în oglindă. Rochia neagră superscurtă şi mulată pe care-o purtam avea un decolteu care cădea până pe buric. Probabil că designerul o fi avut un vag simţ al decenţei, pentru că rochia avea un material tip plasă pe lângă decolteu, astfel încât să nu mi se vadă chiar tot. Avea un şliţ generos în lateral, care, dacă ar fi mers mai sus, n-aş mai fi putut s-o port când ieşeam. Am completat lookul cu o pereche de cercei care atârnau şi îmi făceau gâtul să pară mai lung. Mă simţeam sexy.

— Mamă, ce emoţii am! Hai să mergem! a spus Melissa.

Am ieşit din camera de cămin. Am mers braţ la braţ pe aleea din cărămidă, cum ne stătea în obicei, ca niciuna dintre noi să nu se împiedice pe tocuri.

— Şi, ai emoţii că te vezi cu Austin?

— Încă-s supărată pe el.

— Aşa şi trebuie. Dar e clar că-i e dor de tine, că altfel n-ar fi fost de acord să vină.

Am simţit cum încep să transpir.

— Melissa, am emoţii. E musai să fac chestia asta?

— N-ai cum să dai înapoi în ultima clipă!

— Simt că-mi vine să vomit!

— Păi, vezi să nu vomiţi pe el!

— Melissa!

— Bine, bine!

Ne-am oprit o clipă, iar ea s-a întors cu faţa spre mine.

— Uite ce-ai tu de făcut: adu-ţi aminte să fii încrezătoare! Şi, cel mai important, să nu-i spui că ţi-a fost dor de el! Asta-i dă lui toată puterea. Tu trebuie să-l faci pe el să te dorească, nu invers.

Am inspirat adânc.

— Să o fac pe inabordabila?

— Exact!

M-a luat de braţ şi am pornit iar la drum.

Ne-am oprit din nou în faţă la Kildare's, restaurantul la care mergeam. Era abia ora 8, deci chiar dacă nu aveam vârsta legală, puteam fi lăsate să intrăm.

— Eşti pregătită? a întrebat Melissa.

— Cât se poate de pregătită.

A intrat prima în restaurant.

— Bună! i-a spus chelneriţei. Căutăm doi… Lasă, i-am văzut!

Josh ne făcea semn să ne îndreptăm spre un separeu. S-a ridicat în picioare în timp ce ne apropiam, şi la fel a făcut şi Austin. Stomacul a început să-mi clocotească. Nu eram în stare să fiu încrezătoare. Era Austin. *Acel* Austin. Cel care mă dusese cu zăhărelul tot semestrul anterior şi căruia „nu-i plăceau etichetele." Cu părul lui scurt, şaten-deschis, şi ţăcălia aia sexy şi aspră de pe bărbie, avea ceva în atitudine care mă făcea să mă comport ca ultima proastă.

Mă avea la degetul mic, şi ştia lucrul ăsta. Mă culcasem cu el, sperând ca asta să-l facă să vrea să rămână. Dar nu fusese aşa. El mă dorea doar pentru corpul meu. Deci i-l tot dădusem. Poziţia lui cu privire la „etichete" nu se schimbase deloc. Iar la sfârşitul semestrului, nu mai primisem nicio veste de la el. Toată vara îl aşteptasem. Când primisem mesajul lui, în care scria „Iubi, mi-e

tare greu să fiu aici fără tine", mă întorsesem imediat în campus. Iar el dispăruse cu totul. Îmi tremurau genunchii. Ştiam că sunt rănită, dar nu-mi dădusem seama cât sunt de furioasă.

Fii încrezătoare, Penny! M-am gândit la felul în care mă comportasem cu profesorul Hunter. Austin era pistol cu apă pe lângă el. Dacă puteam fi tupeistă, încrezătoare şi puternică în prezenţa lui, atunci asta ar fi trebuit să fie floare la ureche.

Pot face asta!

Când am ajuns lângă băieţi, Josh a tras-o pe Melissa aproape de el şi a sărutat-o pasional. Deja era stânjenitoare situaţia. Am ridicat privirea spre Austin.

— Iubi, rochia asta… a spus Austin.

M-a apucat de talie şi m-a tras spre el. S-a aplecat să mă sărute, dar eu mi-am întors capul. Lucrul ăsta n-a părut să-l împiedice cu nimic. M-a pupat pe obraz.

— Penny, pe unde te-ai ascuns?

— Am fost foarte ocupată, atâta tot. Tu ce mai faci, Austin?

Cum mă putea întreba aşa ceva? El era ăla care mă ignorase. Îmi doream să-mi dea drumul la talie.

— Mai bine, acum, că eşti tu aici.

A întins mâna, m-a prins de bărbie şi mi-a îndreptat capul spre el.

— Mi-a fost dor de tine, iubi! A fost o vară extrem de lungă fără tine!

Mirosea a căpşuni şi a bere. Mă spălasem cu şamponul lui cu miros de căpşuni când mai petrecusem câte-o noapte în apartamentul lui.

— Şi…

M-am oprit înainte să-i spun că şi mie îmi fusese dor de el. Trebuia să ţin cont de sfaturile Melissei, iar asta însemna să nu îi spun că îmi fusese dor de el.

— Şi eu am avut o vară excelentă. Bine, cu o slujbă de tot rahatul, dar ştii cum e! am spus, ridicând din umeri.

Ignorându-mi remarca, mi-a dat drumul bărbiei.

— Chiar arăţi beton! Întotdeauna ai ştiut exact ce-mi place!

M-am abţinut să-mi dau ochii peste cap. Nici măcar nu era rochia mea. S-a strecurat în separeu şi eu m-am aşezat lângă el. Josh şi Melissa s-au aşezat în faţa noastră.

— De când ieşiţi voi doi împreună? ne-a întrebat Josh pe mine şi pe Austin.

— De puţin peste şase luni, a răspuns Austin.

Era greu să-i înţelegi cuvintele, pentru că eu am spus în acelaşi timp:

— Nu ieşim, de fapt!

Eu şi Austin ne-am uitat unul la celălalt. M-am întors din nou cu faţa spre Josh.

— E complicat, am adăugat.

— Ah!

Josh s-a întors spre Melissa şi a făcut o faţă spăşită. Îmi dădeam seama că e jenat din cauză că ea nu-i explicase care e situaţia.

— Nu-i atât de complicat, a spus Austin, cuprinzându-mă cu braţele pe după umeri.

S-a apropiat de mine, astfel încât corpurile să ni se atingă. Eu am ridicat privirea spre el, iar Austin a coborât-o spre mine.

— Îmi pare rău! a completat pe muteşte.

I-am zâmbit uşor. Asta-mi doream. Să-şi ceară scuze. Am oftat de uşurare. Poate că puteam să mă relaxez un pic şi să mă bucur de seară.

Capitolul 13

Sâmbătă

Am mai luat o muşcătură din tortul de ciocolată şi am ridicat privirea spre Austin. Eram singuri în separeu, pentru că Melissa şi Josh încă dansau. Luaserăm o pauză ca să ne bucurăm de desert. Austin începea să mă fixeze cu privirea, cu ochii lui

albaştri, tulburi, în felul ăla care-mi înmuia picioarele. Băuse deja vreo câteva beri şi ştiam ce-i trece prin cap. Mi-am coborât privirea în farfurie. Nu ştiam cât aveam să-i mai pot rezista.

— M-am mutat altundeva, a spus el.

— Cu aceiaşi colegi de cameră?

— De fapt, nu!

Începuse să îmi maseze ceafa cu degetul mare. Familiaritatea gestului mă liniştea şi cumva mă excita în acelaşi timp.

Austin ştia că nu-mi place când fumează. Fumatul îl făcea să se comporte ca un idiot. Iar Benji, fostul lui coleg de cameră, era de obicei cel care-l convingea să fumeze.

— Ce mai face Benji?

— Nu m-am mai văzut cu el.

Nu mă aşteptasem la asta. Îşi ceruse scuze de la mine şi mai şi încetase să piardă vremea cu rataţii ăia de prieteni ai lui? Poate că se schimbase. Poate că, fiind în ultimul an, lua lucrurile mai în serios. Am mai mâncat un pic de tort, iar Austin a început deodată să râdă.

— Ce-i aşa de amuzant?

A continuat să râdă.

— Ai ciocolată pe faţă!

— Unde?

M-am şters cu mâna la colţul gurii.

El s-a aplecat spre mine. Şi, cu un gest blând, m-a şters cu degetul mare la celălalt colţ al gurii. Apoi a băgat degetul în gură şi a supt ciocolata. Simţeam cum mi se accelerează bătăile inimii.

De ce e gestul ăsta atât de sexy?

— Vrei să vii să vezi unde stau? a întrebat el.

Am înghiţit în sec. Nu voia să merg să văd unde stă. Mă dorea. Şi mie-mi plăcea la nebunie când mă dorea.

— Stai să fug repede până la toaletă! am spus şi am ieşit din separeu.

Am închis uşa cabinei şi am rămas acolo. Nu aveam nevoie la toaletă, ci pur şi simplu să stau şi să mă gândesc. Melissa îmi

spusese să fiu puternică, iar eu eram pe cale să cedez. Voiam să mă întorc şi să-i spun că vreau să închei totul acolo. Dacă se schimbase cu adevărat, avea să respecte lucrul ăsta. Am ieşit din cabină, m-am spălat pe mâini şi mi-am aranjat părul în oglindă.

Când am ieşit din baie, Austin încă stătea singur în separeul nostru. Dar era întors cu spatele, vorbind cu fetele din separeul din spatele lui. Toate cele patru fete râdeau de ceva ce zisese el. Am simţit cum îmi creşte pulsul. M-am îndreptat din nou spre masa noastră. El a continuat să converseze cu fetele şi nici măcar n-a observat că mă întorsesem.

Fără măcar să-mi dau seama ce fac, am apucat paharul şi i-am aruncat ce-mi mai rămăsese din apă în faţă.

— Penny, ce dracului?

— Să ai o viaţă fainã, Austin!

M-am întors şi am ieşit din restaurant.

Am auzit paşi grăbiţi în spate.

— Penny, aşteaptă! l-am auzit, rugându-mă.

Am coborât iute scările din faţa restaurantului. Tocurile-mi ţăcăneau pe trotuarul din cărămidă de pe Main Street.

— Penny, îmi pare rău!

— Da, ştiu, ai mai spus lucrul ăsta în seara asta!

M-am întors cu faţa spre el.

— De fapt, pentru ce-ţi pare rău, mai exact? Adică vrei să zici că m-ai ignorat cumva „din greşeală" toată vara? Sau te referi la fetele cu care flirtai la întâlnirea noastră? Sau poate-ţi pare rău că mi-ai dat papucii de-atâtea ori? Sau îţi pare rău că eşti un dobitoc arogant, în general?

— Pur şi simplu…

— Pur şi simplu ce, Austin? Pur şi simplu să-ţi dau încă o şansă? De ce, că n-ai vorbit serios când ai zis toate chestiile-alea cu „etichetele"? Acum te-ai schimbat şi vrei să fii iubitul meu?

— Ştii că nu asta vreau. Dar pe tine te vreau.

— Şi pe toate celelalte fete din campus?

Fierbeam de nervi. M-am întors din nou să plec.

— Nu aşa stau lucrurile! Fir-ar, Penny, mă asculţi şi pe mine?

M-a apucat de braţ.

Tocul mi s-a prins într-un gol dintre cărămizi în timp ce mă trăgea. S-a rupt, iar eu am căzut în genunchi. El a pus într-o clipă mâinile pe mine ca să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Ia mâna de pe mine! am ţipat, împingându-l la o parte.

M-am ridicat greoi în picioare, în timp ce ochii începeau să mi se umple de lacrimi.

— Doamne, Penny, ia-o şi tu mai uşor!

— Scuteşte-mă de sfaturile tale, Austin! Nu-mi pasă! Am terminat-o.

— Până mă suni iar şi implori să mă vezi.

Deci primise apelurile mele!

Am avut nevoie de absolut toată stăpânirea mea de sine ca să nu-l plesnesc.

— Păi, mai vedem noi!

S-a întors şi a urcat din nou treptele restaurantului.

— Maturizează-te, Austin! am ţipat după el.

Fără să se întoarcă, a ridicat mâna în aer ca să îmi dea de înţeles că mă auzise, apoi a dispărut înapoi în bar. Nu se schimbase deloc.

O terminasem cu băieţii. Voiam un bărbat. Şi voiam ca acel bărbat să fie profesorul Hunter. Era timpul să aflu dacă şi el mă dorea de-adevăratelea. Înainte să fug ca o laşă, am luat telefonul din poşetă şi i-am trimis mesaj profesorului Hunter.

„E vreo şansă să veniţi după mine?”

Capitolul 14

Sâmbătă

N-a trecut niciun minut şi mi-a şi răspuns: „Unde eşti?”

„În faţă la Kildare’s.”

Telefonul mi-a piuit.

„Vin imediat!”

Mi-am pus telefonul înapoi în poşetă şi m-am aşezat pe bordură. Îmi sângerau genunchii şi-mi ţineam tocul rupt în mână. Am zâmbit când a început să burniţeze. Parcă mi se adevereau fanteziile. După câteva minute de aşteptare nerăbdătoare, un Audi coupé negru a apărut lângă bordură. Până şi maşina lui era sexy.

Profesorul Hunter s-a aplecat şi a deschis portiera dinspre interior. Am urcat în maşină şi am închis portiera.

— V-am trezit? l-am întrebat.

A băgat maşina în viteză şi a demarat. Avea părul umed de la ploaie. Purta blugi de culoare închisă şi un hanorac gri şi era clar că nu avea tricou pe dedesubt. Ţinuta îl făcea să pară şi mai tânăr. Chiar n-avea cum să fie cu mult mai în vârstă decât mine.

— Da!

Ploaia s-a înteţit repede. În tăcere, stropii au început să cadă cu zgomot pe parbriz. Îmi dădeam seama că e un pic cam morocănos pentru că-l trezisem din somn.

— Staţi pe-aproape?

— Da!

— Unde?

Maşina a oprit la roşu la un semafor. S-a aplecat peste mine şi a deschis torpedoul. Am înghiţit în sec. Îmi doream foarte mult să-l sărut. A luat un şerveţel şi l-a pus cu blândeţe pe unul dintre genunchii mei zdreliţi. Ignorându-mi întrebarea, a întrebat:

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

— Am căzut, atâta tot.

Respiraţia îi mirosea a mentă. Îl trezisem, iar el avusese grijă să se spele pe dinţi. *Oare avea să mă sărute?* A dat drumul şerveţelului şi s-a lăsat pe spate pe scaunul şoferului. Am început să îmi tamponez genunchiul cu şerveţelul.

— Asta-i tot? a întrebat, fixându-mă cu privirea.

Mi-am luat tocul din poală şi am ridicat din umeri.

Când s-a făcut verde la semafor, a călcat pedala de

acceleraţie.

— Deci ţi-a plăcut la întâlnire?

— Nu!

Am mers din nou în tăcere. Aproape că ajunsesem la cămin.

— Asta voiaţi să auziţi? am adăugat.

— Eu nu-mi doresc să fii nefericită!

— De ce mi-aţi dat numărul dumneavoastră, domnule profesor Hunter?

A oprit lângă bordură, în faţa camerei mele de cămin, şi a oprit maşina.

— Pari dornică să te pui în situaţii periculoase.

A aruncat o privire fugară spre ţinuta mea, apoi a coborât din maşină.

M-am înroşit la faţă. Profesorul Hunter a alergat prin ploaie şi a deschis portiera din partea mea. Am coborât încet. Nu voiam ca momentul să se termine. Tot dădeam cu piciorul şanselor mele cu el.

În loc să se întoarcă şi să mă conducă până la uşă, a rămas pe loc, fixându-mă cu privirea. Parcă aştepta ceva. Îmi aduceam aminte de visul pe care-l împărtăşise la curs. Aştepta să se întâmple ceva palpitant. Iar afară turna cu găleata.

— Domnule profesor Hunter…

Iar privirea aceea. Şi pentru prima oară, nu era furioasă sau nesătulă. Era şi furioasă, şi nesătulă. S-a aplecat şi a pus mâinile pe maşină, de-o parte şi de alta a corpului meu. Gurile ne erau la mai puţin de doi centimetri distanţă. A deschis uşor gura, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Îi simţeam căldura respiraţiei în ploaie. S-a mai apropiat cu o jumătate de centimetru.

— Se pare că nu mă pot abţine să nu mă gândesc la dumneavoastră, am şoptit.

În loc să-mi răspundă, m-a apucat repede de ceafă şi şi-a lipit buzele de ale mele. Sărutul lui era plin de pasiune, o pasiune pe care şi-o reţinuse exact cum făcusem şi eu. Şi-a lipit corpul de al meu, şi m-a împins uşor, astfel încât stăteam cu spatele lipit de

oţelul rece al maşinii. S-a sprijinit de mine, iar contrastul dintre căldura corpului lui şi răceala maşinii mi-a trimis o scânteie prin tot corpul.

Buzele i s-au desprins de ale mele şi mi-a gemut încet la ureche:

— Penny, trebuie neapărat să încerci să încetezi!

A făcut un pas înapoi şi şi-a ridicat gluga hanoracului pe cap. Şi-a frecat fruntea în timp ce ocolea maşina. Cu o ultimă privire fierbinte, a urcat în maşină.

Am rămas năucă în ploaie şi l-am urmărit demarând în trombă.

Capitolul 15

Duminică

— Penny?

Melissa mi-a dat un ghiont.

— Penny, e aproape ora cinei, vrei să te ridici şi tu din pat şi să mănânci ceva cu mine?

Vocea îi mustea de îngrijorare.

— Sunt obosită! am gemut, apoi am încercat să mă întorc pe-o parte.

— Penny, trebuie neapărat să te ridici! Spune-mi ce s-a întâmplat azi-noapte!

A tras cearşafurile de pe mine.

— Doamne, Penny, sângerezi?

Mi-am privit genunchii. Ploaia făcuse ca sângele să mi se prelingă pe fluierele picioarelor. Imaginea era de film de groază. Am început să râd.

— Penny, mă sperii groaznic!

— Sunt bine!

M-am ridicat în capul oaselor.

— Am căzut aseară, atâta tot!

— Penny, trebuie să-ţi pun o întrebare serioasă, deci nu mai râde! Ţi-a făcut Austin ceva?

— Nu! am răspuns imediat. Doamne fereşte, nu!

— Bun, în regulă! Atunci, ridică-te! Mergem la cantină!

Mi-a aruncat o pereche de pantaloni şi un maiou.

— Poţi să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat aseară în timp ce mâncăm.

Nu puteam să mă înţeleg cu ea. Doar că nu voiam să mă ridic. Voiam să retrăiesc sărutul cu profesorul Hunter iar şi iar. Imediat ce m-am ridicat, am ştiut că trebuie să mă confrunt cu adevărul. Nu mai voiam să mă ţin după el. Fusese primul şi ultimul nostru sărut. Îmi atinsese buza de jos cu degetul arătător. Basmul se terminase.

Am oftat şi am coborât din pat. După ce mi-am curăţat zdreliturile cu apă oxigenată, eu şi Melissa am pornit spre cantină, unde ne-am plimbat de colo-colo cu o farfurie goală. Niciun fel nu ne stârnea pofta de mâncare. În cele din urmă, am imitat-o pe Melissa şi mi-am luat o salată.

— Şi zi, ce s-a întâmplat? a întrebat imediat ce m-am aşezat. Noi ne-am întors la separeu, iar voi plecaserăţi. Am presupus că v-aţi împăcat.

A ridicat ambele sprâncene.

— Dar acum, că te-am văzut… nu prea mai cred asta.

— M-a făcut din vorbe, să ştii. Cum face el de obicei. Iar când m-am întors, l-am găsit vorbind cu nişte fete şi efectiv mi-a sărit ţandăra. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Şi v-aţi certat?

— I-am aruncat cu un pahar cu apă în faţă.

Am făcut o grimasă.

— Pe bune?! Nu pot să cred că am ratat chestia asta. Fainămişcare, apropo! Ce-a făcut Austin? Doamne, parcă şi văd ce faţă a făcut!

A râs pentru sine.

— Am fugit din restaurant şi s-a luat după mine!

— Tu ştii că, practic, îmi descrii o comedie romantică, nu-i aşa?

— Da, doar că noi ne-am certat urât de tot! Amândoi am spus chestii absolut oribile.

— De-aia ai zăcut toată ziua în pat?

— Nu! E ciudat, dar chiar îmi convine situaţia. Doar că m-am simţit superobosită după aia, înţelegi? Dar nu sunt tristă, nu sunt supărată. Mi s-a luat de tot de el!

— Ia uite la tine! Sunt mândră de tine, Penny! Ţi-ai impus în sfârşit punctul de vedere!

— Ha, da!

Am luat o gură de salată, începând să mă întreb dacă ar fi trebuit să vorbesc cu ea despre profesorul Hunter. Ea dădea mereu sfaturi bune. Dar nu puteam face asta. Între mine şi profesorul Hunter era ceva ce mi se părea extrem de intim. Mă simţeam de parcă l-aş fi trădat dacă i-aş fi spus cuiva. Dacă i-aş fi povestit Melissei, ar fi fost de parcă mi-aş fi dorit într-adevăr ca totul să se termine.

Deşi chiar se terminase.

Când m-am întors în cameră, mi-am deschis laptopul. Trebuia să-mi termin lucrarea de la psihologie. Am deschis documentul şi am început să scriu despre implicaţiile experimentelor lui Pavlov cu câinii lui. „Poţi ajunge să modelezi oamenii în ceea ce ei nu sunt de fapt. Implicaţiile sunt periculoase.” Nu era cea mai bună lucrare a mea, dar am apăsat butonul de imprimare.

Cât mi se imprima lucrarea, am deschis e-mailul. Era unul de la profesorul Hunter, intitulat: „Comunicare 212 anulat”.

Dumnezeule, l-am determinat să renunţe?

Am făcut repede clic pe el.

Primul rând spunea: Comunicare 212 nu se ţine mâine.

Am răsuflat uşurată. Îmi bubuia inima. Am citit restul e-mailului:

Vă rog să citiţi articolul ataşat despre importanţa improvizării în timpul unui discurs. Trebuie să reacţionaţi la publicul vostru, deci este important să puteţi gândi sub presiune. Ştiu că, iniţial, discursurile ar fi trebuit să înceapă lunea următoare, dar m-am hotărât să stric un pic planurile. Discursurile o să înceapă de miercurea asta. Ele trebuie să dureze doar între două şi trei minute, deci n-ar trebui să ocupe mai mult de două zile de curs. Toţi cei ale căror nume de familie încep cu litere de la A la M vor ţine discursurile miercurea asta, iar restul le vor ţine vineri. Deci tot aveţi destul timp la dispoziţie să vă pregătiţi, dar am vrut să vă fac să înţelegeţi mai bine ce înseamnă să gândiţi sub presiune. Abia aştept să aflu despre oamenii importanţi din vieţile voastre.

Profesor J. Hunter.

Mă sărutase aşa cum nu mai fusesem sărutată niciodată, apoi îmi spusese să nu mă mai gândesc la el. Oare anulase cursul din cauza mea? Am scos telefonul şi am dat clic pe numele lui.

„Sper că totul e în regulă, domnule profesor Hunter."

Ştiam că sunt sfidătoare, dar am apăsat oricum butonul de trimitere. Îmi transmitea mesaje derutante şi preferam să cred că partea cu sărutul din întâlnirea cu mine de noaptea trecută era ceea ce-şi dorea şi el în realitate.

M-am urcat în pat, mi-am luat calculatorul în poală şi am intrat pe Facebook. Am dat clic pe bara de căutare şi am tastat încet James Hunter în căsuţă. Au apărut o firmă de fotografie din Maryland, o trupă grunge şi câţiva tipi care categoric nu erau profesorul Hunter. Am apăsat pe tasta backspace până când i-a dispărut numele.

Tocmai mă pregăteam să ies de pe Facebook, când a apărut un mesaj în partea de jos a ecranului. Am dat clic pe el.

Tyler: Am sentimente contradictorii pentru mâine.

Curs anulat = supertare. Nu te văd pe tine = supernaşpa.

I-am răspuns lui Tyler: Ce e într-adevăr naşpa e că trebuie să ne ţinem prezentările vineri.

Tyler: Nu de-aia îmi fac eu griji, de fapt.

Eu: Şi-atunci, de ce îţi faci griji?

Tyler: Păi, aştept să verşi tot cu privire la întâlnirea ta.

Pe mine m-a dezamăgit total.

Eu: Sincer, a fost un dezastru absolut.

Tyler: Îmi pare rău, e nasol.

Eu: De fapt, cred că nu-ţi pare rău.

Tyler: Nu, absolut deloc. De fapt, chiar cred că pot să te fac să te simţi mai bine. Voiam să te invit prietenește la o cină… în orice seară alegi tu!

Am privit spre telefon. Profesorul Hunter nu răspunsese.

Tyler: Nu accept un refuz.

Eu: Ce zici să luăm prânzul într-o zi? Ca *prieteni.*

Tyler: Hai să fie miercuri! Şi putem să facem mişto de toate discursurile.

Eu: Haha, bine, Tyler!

Tyler: Eu ies până nu te răzgândeşti! Noapte bună!

Am zâmbit ca pentru mine şi mi-am închis laptopul.

Capitolul 16

Miercuri

Imediat ce mi-a sunat alarma miercuri dimineaţa, am

coborât din pat şi m-am apucat să mă pregătesc. Trebuia să am o ţinută superlejeră la prânzul cu Tyler, ca să nu-şi facă idei greşite. Mi-am dat jos tricoul lălâi în care dormisem şi l-am înlocuit cu un maiou şi un pulover uşor care-mi atârna pe umeri. Mi-am tras pe mine o pereche de blugi mulaţi cu găuri în ei şi mi-am luat în picioare tenişii Keds preferaţi.

Mi-am pus puţină loţiune pentru controlul părului rebel ca să-i mai dau nişte fermitate. Când m-am uitat în oglindă, am simţit un licăr de speranţă. Profesorul Hunter nu-mi mai răspunsese la mesaj. Dar poate că nu-i plăcea versiunea mea cu chef de flirt. Asta eram eu cu adevărat. Nu mă simţeam în largul meu purtând fuste scurte şi rochii cu decolteu. Aşadar, aveam să încerc să văd dacă această latură a mea îi plăcea mai mult.

După ce am mâncat un bol de cereale, m-am spălat pe dinţi şi m-am machiat un pic, apoi am încuiat uşa în urma mea. M-am dus la cursul profesorului Hunter şi m-am aşezat în locul meu obişnuit din colţul sălii. Tyler a intrat în sală cu un zâmbet uriaş pe faţă.

— Şi, unde vrei să mergem la prânz?

— Ne întâlnim la Cantina Russell la 12.30?

— Nu trebuie neapărat să mergem la cantină, Penny. Te duc eu undeva.

— Dar e ziua sendvişurilor cu friptură.

Tyler a râs.

— Bine, aşa ceva nu pot să refuz!

Am zâmbit. Profesorul Hunter a intrat în sală. Era arătos, ca de obicei, dar părea că nu se mai bărbierise de câteva zile. În dimineaţa asta nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Îmi spusese să nu mă mai gândesc la el, dar îmi era imposibil. Era clar că el nu se mai gândea la mine. Mă durea.

— E ziua prezentărilor!

A ridicat pumnul în aer.

Majoritatea grupei a gemut.

— Hai, că n-o să fie aşa rău! Bun, primul la rând e Raymond

Asher. Staţi să aranjez ăsta!

A luat un pupitru din colţ şi l-a pus în mijlocul sălii.

— Şi mă dau la o parte din calea ta.

S-a îndreptat spre partea din spate a sălii, iar eu i-am urmărit fiecare pas. Singurul loc liber era cel aflat chiar în faţa lui Tyler. El s-a aşezat şi şi-a pus geanta chiar pe podea, tot fără să-mi arunce vreo privire. Nu mi-am dat seama că-mi ţinusem respiraţia.

Raymond a pornit cu încredere spre podium. Şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a pupitrului şi s-a sprijinit uşor de el. Părea că făcuse treaba asta de sute de ori. Oare nu eram conştientă de o condiţie esenţială a cursului? Deja aveam emoţii, deşi trebuia să prezint abia vineri.

Raymond a făcut o prezentare amuzantă despre bunicul lui, care era „evident, mai tare decât oricare dintre bunicii profesorului Hunter" şi merita pomenit ca la carte.

Tyler s-a aplecat uşor spre mine.

— Să-mi bag picioarele, mi-a furat ideea!

Am râs uşor. Profesorul Hunter părea că se îmbăţoşase.

Fără să comenteze discursul lui Raymond, profesorul Hunter a strigat următorul nume. N-a vorbit în timpul niciunui discurs, ci a continuat pur şi simplu să ia notiţe. Am auzit o gamă variată de poveşti despre prieteni, fraţi, surori, părinţi, iubiţi, iubite, care, la un moment dat, început să se amestece între ele.

La sfârşitul ultimului discurs, profesorul Hunter a spus:

— V-aţi descurcat excelent astăzi. Liber!

Încă mai lua notiţe.

— Ne vedem la prânz, Penny! a spus Tyler şi s-a ridicat în picioare.

Băga-mi-aş!

Profesorul Hunter aflase că am un soi de întâlnire.

Acesta şi-a coborât privirea spre foaia lui de hârtie şi a înclinat uşor capul spre stânga. Voia să afle ce am de spus. Era prima oară pe ziua de azi când dădea semne că e conştient de

existenţa mea.

— Să nu întârzii! Am un curs la două, am adăugat.

— Pentru nimic în lume!

Tyler a râs şi a ieşit pe uşa din spate a sălii de curs.

Am rămas aşezată. Când sala s-a golit, profesorul Hunter s-a întors şi şi-a pus foile în geantă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară, domnişoară Taylor! Am depăşit limita.

Tot nu se uita la mine şi nu făcea altceva decât să-şi răsfoiască notiţele.

— Mie nu-mi pare rău!

A clătinat din cap.

— Ţie n-are de ce să-ţi pară rău, a fost greşeala mea.

— Voiam să spun că mie nu-mi pare rău deloc că s-a întâmplat.

Stând aşa, la catedră, arăta ca un student. De ce nu putea să fie şi el student? A întors în sfârşit capul să mă privească. Părea furios. Dar din nu ştiu ce motiv, nu era furios pe mine. Era furios pe el însuşi.

— Să ai o întâlnire plăcută la prânz, domnişoară Taylor! Ne vedem vineri, la curs!

S-a ridicat brusc şi a plecat.

Voiam să mă ridic şi să merg după el, dar ceva m-a ţintuit în scaun. Am înghiţit în sec. Era ceva în furia din ochii lui. Deodată, mi s-a făcut foarte frig. Am devenit conştientă de un lucru dur. Nu era un joc. Flirtul cu el nu semăna deloc cu flirtul cu băieţi de vârsta mea. Profesorul Hunter avea ceva periculos. Era fascinant pentru că mă înspăimânta.

Capitolul 17

Miercuri

Eu şi Tyler ne-am întâlnit la 12.30 la cantina Russell, ceea ce

era o greşeală enormă în ziua sendvişurilor cu friptură. Coada era deja nesimţit de lungă.

— Bună!

Mi-a dat o îmbrăţişare mare.

— Hai să ne aşezăm la coadă! i-am propus.

Am intrat în cantină şi ne-am aşezat la rând.

Tyler s-a întors spre mine.

— Jucăm 21 de întrebări?

— Da, sigur! Întreabă tu primul!

— Bun! De ce ai acceptat să iei prânzul cu mine?

Am râs.

— Pentru că insistenţa ta e fermecătoare. Tu de ce ai vrut să iei prânzul cu mine?

— Păi, nu e evident? Pentru că-mi place de tine. Eşti drăguţă şi haioasă, şi poţi să fii şi destul de fermă când vrei.

Am făcut o grimasă.

— Îmi pare sincer rău că ţi-am tras un genunchi între picioare!

— Ha, l-am meritat! Te rog! Următoarea întrebare: câţi iubiţi ai avut?

— Unul. Ba nu! Ba da! Dar nu chiar…

A râs.

— O întrebare simplă.

Oare de ce-oi fi fost de acord să joc jocul ăsta?!

— Cu un răspuns complicat.

— Am înţeles! Rândul tău!

— Tu câte iubite ai avut?

— Trei. Ce specializare ai?

— Marketing. Tu ce specializare ai?

— Penny, trişezi! Nu ai voie să repeţi toate întrebările pe care ţi le pun eu!

— Aha! OK! Bun, atunci! Păi, care-i cel mai jenant lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Nu mă jenez chiar atât de uşor.

— Atunci cred că eşti opusul meu. Dar dacă ar fi să alegi un singur lucru pe care un om normal l-ar considera probabil jenant?

A râs.

— Păi, odată, în tabără, am făcut pipi-n pantaloni când dormeam. Şi mi s-a făcut sacul de dormit leoarcă. Aşa că, după ce s-a trezit puştiul cu care dormeam în patul suprapus, l-am schimbat cu al lui ca să creadă toată lumea că o făcuse el.

— Tyler! Nu-i jenant pentru tine. E jenant pentru băiatul căruia i-ai făcut farsa!

— Nu ştiu… adică tocmai ţi-am spus că făceam pipi în pat.

Am râs.

— Bun, am înţeles! Următoarea întrebare!

— Care-i cel mai scandalos lucru pe care l-ai făcut vreodată?

M-am gândit la cum stăteam cu spatele lipit de maşină şi la profesorul Hunter lipit de mine.

— Pas! aproape am ţipat.

Ştiam că mă înroşesc la faţă.

— Hopaaa! a râs Tyler. Am dat lovitura! Penny, trebuie neapărat să-mi spui! Face parte din joc!

Nu mă pricepeam să gândesc sub presiune şi nici să mint.

— Ăăă… odată am… Vai, Tyler, te rog frumos…

— Bun, în regulă! Nu trebuie neapărat să-mi spui acum. Dar odată şi-odată tot o scot eu de la tine.

Zâmbea.

— Ai o altă întrebare? l-am întrebat.

— Ce-ţi sună mai bine: pantaloni de trening, popcorn şi un film? Sau o rochie, nişte mâncare bună şi dans?

— Pantaloni de trening şi film, categoric!

— Bun, aşa o să fie următoarea noastră întâlnire!

Am zâmbit. Oare de ce nu puteam să uit pur şi simplu de profesorul Hunter? Tyler era drăguţ şi haios. Şi nu era profesorul meu. I-am studiat faţa. Era arătos. De fapt, foarte arătos.

— Ce vrei să faci după ce termini facultatea? l-am întrebat

eu.

— Mamă! Nu ştiu.

Şi-a scărpinat bărbia.

— Va trebui să aştepţi să răspund mai târziu la întrebarea asta.

— Bun aşa! Dar fiecare din noi are dreptul să spună pas doar o singură dată.

A aprobat din cap.

Cum spusese deja pas o dată, trebuia să mă gândesc la o întrebare picantă pe care să i-o pun. Eram în partea din faţă a cozii, aşa că am profitat de timpul pe care-l aveam ca să mă gândesc ce întrebări să-i pun. Imediat ce ne-am luat sendvişurile, ne-am aşezat unul în faţa celuilalt.

— Tot tu întrebi, a spus el.

O fată s-a îndreptat spre masa noastră şi l-a atins pe Tyler pe umăr. Avea părul lung, drept şi blond, şi sâni uriaşi. Îi ieşeau la propriu din bluză.

— Bună, Tyler! a spus ea.

— Bună, Claire! a zis el încet.

Ea s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. El a rămas inexpresiv, iar fata a plecat.

Nu m-am putut abţine, am fost un pic geloasă. Presupun că-mi plăcea Tyler mai mult decât îmi dădusem seama. Dar nu mi se mai părea că sunt genul lui.

— Acum ieşi la întâlniri cu altcineva? l-am întrebat.

— Cu altcineva? Adică noi am ieşit la o întâlnire?

M-am înroşit toată.

— Răspunde-mi la întrebare şi gata! Ieşi la întâlniri cu altcineva?

— N-aş spune asta!

— Dar ce-ai spune?

— Că am ieşit la câteva întâlniri semestrul ăsta.

Am luat o muşcătură mare din sendvişul cu friptură. Era bun, dar nu destul de bun cât să uit de piţipoanca aia blondă. Ieşisem

la o întâlnire cu Tyler. O singură întâlnire. Şi voise să meargă până la capăt cu mine. *Oare făcuse sex cu aia?*

— Ea-i una dintre de fetele cu care te-ai văzut?

— Da! Bun, hai că deja ai pus mai multe întrebări la rând! E rândul meu. Cu cuvintele tale: ieşi la întâlniri cu altcineva?

— Parcă nu trebuia să repetăm întrebări.

A ridicat din umeri. Ştiam că încearcă să sublinieze o idee. Deja ştia că avusesem o întâlnire weekendul trecut. Şi, în ciuda acestui fapt, nu aveam să spun că ieşisem la o întâlnire cu altcineva. Dar am început să mă întreb dacă profesorul Hunter se punea la socoteală. Cu el chiar voiam să ies la o întâlnire. Şi îl şi sărutasem.

— Nu, nu m-am mai văzut cu nimeni, am spus rar.

— Dar te-ai dus la o întâlnire. Deci… nu înţeleg de ce eşti supărată. Suntem în aceeaşi barcă.

M-am aplecat în faţă.

— Cu câte fete te-ai culcat, mai exact, Tyler?

S-a aplecat în faţă.

— O să spun pas.

— N-ai voie să spui pas.

M-a fixat cu privirea.

— Aşa de multe sunt?

— Uite, ştiu de ce întrebi! Vrei să ştii dacă am fost cu cineva de când am început să vorbesc cu tine.

— Deci…

— Penny…

— Doamne, Tyler! Ce curvar poţi să fii!

Mi-a zâmbit obraznic.

— Fac mişto de tine, Penny! Nu, nu m-am culcat cu nimeni semestrul ăsta! Şi am ieşit cu doar trei fete în total. Hai, că nu-i aşa de rău până la urmă, nu?

— Ce-ai, mă?

M-am aplecat peste masă şi l-am înghiontit uşor în umăr.

— Îmi place să fac mişto de tine. Eşti aşa de naivă!

— Foarte amuzant!

Am clătinat din cap.

— Pe lângă asta, am mai primit răspuns şi la o întrebare fără să fiu nevoit măcar s-o pun, a zis el.

— Care anume?

— Dacă-ţi place de mine.

Mi-am ţinut gura.

— Ce geloasă ai devenit! Să fi văzut ce faţă ai făcut, Penny!

Mi-am dat o şuviţă de păr după ureche.

— Uite care-i treaba, Tyler! Tocmai m-am despărţit de un mare idiot şi chiar nu mă simt în stare să ies cu cineva la întâlniri acum. Dar mi-ar plăcea mult de tot să fim prieteni.

— Da, ştiu.

— Stai aşa, ce-ai zis?

— Mi-a spus Josh. I-o fi zis Melissa de chestia asta sau ceva de genul ăsta.

Fir-ar să fie, Melissa!

Ce gură-spartă putea să fie!

— Dar îmi place de tine. Deci sper să mă poţi ierta, pentru că eu o să încerc în continuare. Pe lângă asta, am auzit că eşti de părere că insistenţa mea e fermecătoare.

— Bine, Tyler! Şi despre ce-o să fie discursul tău? am întrebat apoi.

— Păi, mi-a furat dobitocul ăla ideea. O să trebuiască să aştepţi şi să vezi! Dar al tău?

— Habar n-am.

Capitolul 18

Vineri

Mi-am coborât privirea la notiţe. Deja îmi tremurau mâinile. Alesesem din nou o ţinută lejeră, blugi şi un maiou. Dar probabil că purtam o cantitate indecentă de machiaj şi avusesem grijă să-

mi îndrept părul. Voiam ca profesorul Hunter să-mi asculte discursul şi să nu creadă că sunt doar o fetişcană aiurită, cu chef de flirt.

— Penny, a spus Tyler, luându-mă de mână.

Am ridicat privirea spre el.

— Să n-ai emoţii, o să fii beton! Şi fii atentă azi! Cred c-o să-ţi placă discursul meu.

Mi-a făcut cu ochiul.

Când profesorul Hunter a intrat în sală, mi-am plecat din nou privirea asupra notiţelor. Dacă-l vedeam, nu aveam decât să mă emoţionez şi mai tare. Simţeam că-mi vine să vomit. Emoţiile erau mult mai rele decât mahmureala. Profesorul Hunter a strigat primul nume şi s-a îndreptat spre partea din spate a sălii. Din nou, s-a aşezat în faţa lui Tyler.

Am rămas total pierdută în spaţiu pe durata discursurilor. Fixam notiţele cu privirea, sperând să tragă cineva semnalul de alarmă în caz de incendiu. Am început să mă întreb şi dacă n-ar fi trebuit să mă duc la baie şi să-l trag eu însămi. În cele din urmă, m-am hotărât să nu o fac, pentru că m-am gândit că toată lumea avea să-şi dea seama că eu sunt vinovata.

Înainte să mă dezmeticesc, profesorul Hunter a strigat numele lui Tyler. A început să-mi bubuie inima. Eu urmam. O secundă, mi-am lăsat emoţiile la o parte ca să ascult discursul lui Tyler.

Nu părea deloc emoţionat în momentul în care a ajuns pe podium. Tyler m-a privit şi şi-a început discursul:

— O să fiu sincer cu voi toţi. O să fiu incredibil de siropos pentru următoarele câteva minute, pentru că am întâlnit-o pe CEA mai minunată fată. E dulce, haioasă şi super drăguţă!

Mi-am dus mâinile la gură şi am început să clatin din cap. *Dumnezeule mare!*

— Şi e şi o sursă de inspiraţie pentru mine. Staţi să vă dau nişte exemple! De obicei mă refuză când o invit la întâlnire.

Toată sala a început să râdă.

— Dar e în regulă, pentru că râde la glumele mele! Odată, mi-a tras şi-un genunchi unde nu mă vede soarele!

Iar a râs toată lumea.

— Dar şi-a cerut scuze. Aşadar, a fost frumos din partea ei. După cum vedeţi, e mare figură tipa. Acum, că mă gândesc, chiar că-i o sursă de inspiraţie. Ştiu că sună nebuneşte, dar aşa e. Şi măcar mă inspiră să fiu insistent.

Discursul lui a smuls nişte aplauze ca lumea. S-a întors încrezător la locul lui. După ce s-a aşezat, s-a aplecat spre mine şi a zis:

— Penny, tu urmezi! Apropo, eşti roşie ca sfecla.

Profesorul Hunter mi-a strigat numele după câteva clipe, iar eu simţeam că leşin. Mi-am luat foaia de hârtie şi m-am ridicat în picioare. Când am trecut pe lângă catedră, am simţit mirosul coloniei lui şi am ameţit şi mai tare. Am uitat să fiu atentă pe unde merg. M-am împiedicat de un rucsac de pe culoar şi m-am lovit de banca unei colege. Banca s-a mutat câţiva centimetri spre dreapta, cu un scârţâit, iar fata care stătea acolo arăta de parcă tocmai o trezise cineva din somn. M-am şi mirat că n-a ţipat.

— Îmi pare tare rău! am spus, continuând să merg spre podium.

Scârţâitul părea a reverbera în timp ce fata şi-a mutat banca la loc.

Majoritatea sălii încă râdea când am ajuns pe podium. *De ce tocmai eu?!*

Profesorul Hunter şi-a frecat fruntea şi a ridicat încet privirea spre mine. Am simţit cum încep să-mi tremure genunchii. Părea că şi el vrea să râdă! Am auzit pe careva tuşind. *Băga-mi-aş picioarele, de când stau deja aici?!*

— Bun, asta a fost penibil.

Aşa, asumă-ţi!

— Oricum, eu…

Am rămas fără glas. Am înghiţit în sec şi am început din nou:

— Am fost inspirată de atât de mulţi oameni, încât îmi e şi

greu să aleg unul singur. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc că, de fapt, alegem oamenii care ne vor influenţa vieţile. Este alegerea noastră. Noi putem alege cine ne influenţează, pentru că noi alegem care străini devin mai mult decât simple cunoştinţe. Noi avem şansa să alegem asta. Aşadar, până la urmă, nu noi, ca indivizi, ne inspirăm cel mai mult unii pe ceilalţi? Cunoştinţele vin şi pleacă mereu din viaţa noastră. Şi, da, categoric putem fi influenţaţi de nişte simple cunoştinţe, pentru că unele reprezintă o forţă pozitivă, altele, energie negativă. Uneori, cred că durerea este ceea ce ne defineşte; felul în care facem faţă adversităţii. Pe mine, de fapt, m-au inspirat mulţi străini din viaţa mea. Agresorii din şcoala generală. M-au ajutat să mă dezvolt. M-au făcut mai puternică. Profesorul care mi-a dat primul 5 semestrul trecut.

Câţiva studenţi au râs la gluma mea.

— Am învăţat să studiez ca lumea, am continuat, zâmbind ca pentru mine. Cunoştinţele pot avea o influenţă foarte mare. Dar de obicei există un motiv pentru care păstrează distanţa. Fie pentru că nu-ţi pică bine ideea de a te împrieteni cu ele, fie pentru că pur şi simplu nu te suportă.

Am ridicat din umeri.

— Sunt mai puternică datorită cunoştinţelor care au intrat şi au ieşit din viaţa mea. Dar, de fapt, ne inspiră oamenii care ne devin mai mult decât simple cunoştinţe. Oamenii alături de care alegem să ne dezvoltăm. Uneori, cel mai bine e să rămână nişte străini. Dar, adesea, dacă alegem să le lăsăm să intre, ne vor inspira mai mult decât ne-am putea imagina vreodată.

Profesorul Hunter a deschis gura. A închis-o la loc, iar eu i-am văzut mărul lui Adam săltând în timp ce înghiţea în sec. A coborât privirea şi a început să scrie pe foaia de hârtie din faţa lui. Eu am stat pur şi simplu acolo, stânjenită, până când a strigat numele următorului student. M-am uitat în jos ca să nu mă împiedic de ceva în drum spre bancă.

Înainte să ajung la catedra profesorului Hunter, am ridicat privirea şi am văzut că rânjeşte. M-a privit şi a ridicat dintr-o

sprânceană. Când a făcut asta, mi s-a părut aproape o provocare. Îi plăcuse discursul meu. Poate că la urma urmei nu era nevoie să uit de el.

Tyler şi-a sprijinit cotul de marginea băncii şi s-a aplecat în faţă.

— Şi tu te-ai hotărât să vorbeşti despre mine, aşa-i? Mi-a plăcut discursul.

Am privit fix spre profesorul Hunter. Tyler vorbise în şoaptă, dar profesorul era chiar în faţa lui. *Oare profesorul Hunter a auzit asta?* Despre el vorbisem în discursul meu, nu despre Tyler.

Umerii profesorului Hunter s-au ridicat în timp ce respira adânc. Când au coborât, am auzit un oftat ieşindu-i de pe buze. Şi-a trecut mâna prin părul neted şi a început să scrie pe următoarea foaie de hârtie.

După ultimul discurs, le-a dat drumul studenţilor să plece. Mi-am luat la revedere de la Tyler, dar am rămas aşezată, scotocind prin rucsac după tot felul de lucruri. Când sala a rămas goală, m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre catedră.

— V-a plăcut discursul meu, domnule profesor Hunter?

A ridicat privirea spre mine.

— Domnişoară Taylor, va trebui să aştepţi până luni ca să îţi afli nota, aşa cum fac şi ceilalţi studenţi.

Grozav, în mintea lui eram la grămadă cu ceilalţi studenţi! Mi-am coborât privirea astfel încât să nu vadă că sunt rănită de cuvintele lui.

M-a atins uşor pe cot, făcându-mă să-l privesc din nou.

— Dar am să-ţi spun că a fost destul de edificator.

Aproape că m-am topit la atingerea lui.

Degetele lui mi-au mai zăbovit o clipă pe mână, apoi şi le-a lăsat să cadă pe catedră. S-a ridicat în picioare, dominându-mă prin înălţime. S-a aplecat în faţă ca să-şi ia geanta. Când capul i-a ajuns la acelaşi nivel cu al meu, s-a oprit. Feţele ne erau la doar câţiva centimetri distanţă. Mi-a oferit un zâmbet strălucitor.

— Să ai un weekend plăcut, Penny! a spus, apoi şi-a luat

geanta şi a ieşit repede din sală, lăsându-mă fără cuvinte.

Parfumul lui îmbătător a zăbovit în aer câteva clipe după ce a dispărut.

Capitolul 19

Luni

Aşteptasem cu nerăbdare să se termine weekendul, dar acum, când în sfârşit o făcuse eram incredibil de emoţionată. Profesorului Hunter îi plăcuse categoric discursul meu. Iniţial, crezusem că remarca lui Tyler îl supărase, dar apoi profesorul Hunter se comportase ca înainte de sărutul nostru. Părea să mă placă din nou.

M-am pregătit cu mare grijă pentru curs. Mi-am adăugat câteva bucle cu placa, apoi mi-am trecut mâinile prin ele ca să le dau un aspect mai lejer, mai natural. După ce mi-am studiat cu atenţie garderoba, am ales în cele din urmă să mă îmbrac cu o fustă turcoaz şi un maiou negru. Era o ţinută lejeră, dar tot şic. Voiam ca profesorul Hunter să se uite la mine, iar lui nu părea să-i displacă o ţinută mai lejeră. Mi-am luat o pereche de sandale şi, fără să mai arunc nici măcar o privire în oglindă, am plecat la curs.

Tyler îşi ocupase deja locul. Când m-am aşezat, era tot un zâmbet.

— Arăţi fantastic! a zis el.

— Mersi, Tyler!

— Deci, ai vrea să luăm din nou prânzul miercuri?

— Da, mi-ar plăcea! Crezi că ne primim notele azi?

— Probabil. Eu cred că, de fapt, ăsta dădea note în timp ce prezentau ceilalţi. De ce, ai emoţii c-ai picat?

— Ar trebui să am?

Nervii mei, care şi aşa o luaseră razna, se îndreptau repede în direcţia panicii.

— Nu, Penny, a fost un discurs grozav! S-a văzut că ai emoţii, dar aşa a fost la toţi. Pe lângă asta, ai făcut exact ce-a vrut el: ţi-ai păstrat mintea deschisă. Nu m-aş mira să iei 10.

O clipă mai târziu, profesorul Hunter a intrat în sală. M-am întors cu faţa spre el. Era îmbrăcat în ţinuta lui obişnuită, pulover şi cămaşă, cu o pereche de blugi de culoare închisă. Parcă de fiecare dată când îl vedeam era tot mai sexy. Astăzi, părul îi era dat cu gel şi-i stătea un pic ridicat în vârful capului. De data asta se bărbierise.

— Am aici notele voastre, a început, ridicând un teanc de foi din geantă. O să le primiţi la sfârşitul cursului. Principala problemă pe care am văzut-o la primele discursuri a fost contactul vizual.

A luat podiumul din colţul sălii şi l-a aşezat în mijloc.

— Bun! Am să vă dau două exemple şi vreau să îmi spuneţi care discurs este mai bun.

A scos o foaie de hârtie din buzunar şi a început să citească de pe ea, cuvânt cu cuvânt, fără să privească în sus:

— Sora mea mai mare m-a inspirat întotdeauna în copilărie. A fost prima la toate, fără pic de teamă. Şi o admiram pentru asta. Curajul ei nebun era ceva ce mie-mi lipsea, dar de care mă bucuram. Mereu mergea dincolo de limite şi ştia ce vrea. Şi era destul de hotărâtă ca să-şi urmărească toate visurile. Mi-aş fi dorit să mă molipsesc şi eu un pic mai mult de la ea. Să nu mă înţelegeţi greşit! Îmi place la nebunie să fiu profesorul vostru, dar îmi place şi să urmez regulile. Să joc la sigur. Însă, datorită ei, uneori îmi îngădui să risc, să las totul la voia întâmplării. Uneori fac nişte greşeli uriaşe, tâmpite, şi nu mă uit în urmă. Ea m-a inspirat să fiu puternic.

Oare eu sunt una dintre acele greşeli uriaşe şi tâmpite? Vrea să meargă mai departe cu mine!

— Bun, hai să încerc din nou şi să vedem dacă observaţi vreo diferenţă!

De data asta, a ţinut acelaşi discurs, dar a privit o singură

dată în jos. Aproape tot discursul, s-a uitat prin sală. A făcut gesturi cu mâinile. Şi-a spus gluma un pic mai tare şi a zâmbit ca pentru sine după aceea. A făcut o pauză, în timp ce grupa râdea, reacţionând clar la poantele lui. Şi pentru că grupei păruse să-i placă prima glumă, a mai adăugat una.

— Deci, care discurs a fost mai bun?

O mână s-a ridicat repede din partea din faţă a încăperii.

— Da, domnişoară Lang?

— Al doilea. În primul, n-aţi stabilit deloc contactul vizual. Şi aţi avut o voce destul de monotonă.

— Bun! A mai fost ceva în legătură cu al doilea care a fost mai bun?

Altă mână s-a ridicat.

— Domnule Potter?

— Aţi pus accent pe diversele părţi ale discursului şi aţi avut mai multă personalitate pe durata lui. Aţi folosit şi gesturi cu mâinile şi toate alea.

— Corect! Deci, câţi dintre voi au preferat primul discurs în locul celui de-al doilea?

Nimeni nu a ridicat mâna.

— Şi-atunci, de ce jumătate dintre voi mi-aţi ţinut un asemenea discurs, dacă v-aţi putut da seama cu atâta uşurinţă că al doilea e mai bun?

Din nou, nimeni n-a ridicat mâna. S-a întors şi a scris „teamă” cu litere de tipar pe tablă.

— Nu toată lumea a fost suficient de norocoasă să aibă o soră cum am avut eu în copilărie, care să vă înveţe să nu vă fie teamă. E absolut normal să veniţi aici să vă bâlbâiţi şi să vă tremure genunchii. Dar de ce vă temeţi? De mine? Categoric nu! Aşa cum v-am mai spus, sunt destul de darnic cu notele.

Uitasem că spusese că e darnic cu notele. Poate că Tyler avea dreptate. Poate că aveam să iau un 10.

— Vă temeţi de colegii voştri? N-ar trebui. Pe cei mai mulţi n-o să-i mai vedeţi niciodată după ce absolviţi. Şi sunt şanse ca ei

nici să nu vă asculte. Să viseze cu ochii deschişi la următorul curs sau la tipul sau tipa care le-a picat cu tronc. Nu că aş încuraja un comportament de genul ăsta. Ar trebui să ne ascultăm cu toţii discursurile ca să vă faceţi o idee cum să vi le îmbunătăţiţi pe-ale voastre. Dar deviez de la subiect. Sfatul meu pentru următorul discurs e simplu: nu vă mai faceţi atâtea griji! Deveniţi un pic mai sălbatici şi fiţi neînfricaţi!

S-a îndepărtat de podium şi a ridicat teancul de hârtii de pe catedră.

— Dacă aveţi întrebări în legătură cu asta, vă rog să-mi scrieţi un e-mail sau să treceţi pe la mine în timpul programului. De data asta am fost indulgent cu toată lumea, dar aveţi grijă să ţineţi cont de sfaturile pe care vi le-am dat şi să încercaţi să vă străduiţi mai mult la următorul proiect. Şi cel mai important lucru, să nu uitaţi să stabiliţi contact vizual!

A început să se plimbe prin sala de curs, împărţind lucrările. Când Tyler a primit-o pe-a lui, a zis:

— Am dat lovitura!

— Ce, ciudăţenia aia de discurs despre mine s-a lăsat cu un 10?

— Un minus 9, de fapt. Cred că mi-am găsit muza.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ne vedem miercuri, Penny!

Am continuat să-l urmăresc pe profesorul Hunter mergând prin clasă. Din când în când, striga câte-un nume de care nu era sigur. În cele din urmă s-a îndreptat spre partea din spate a sălii şi mi-a pus lucrarea cu faţa în jos pe bancă.

Am întors-o pe cealaltă parte şi am căutat nota cu privirea. În partea de jos a foii era scrijelit un 6 îngroşat.

Ce pizda mă-sii?!

Am citit repede toată foaia:

Student: Penny Taylor
Subiect: Tu! Cunoştinţe

Domnişoară Taylor,

Nu mi s-a părut că te-ai pregătit pentru aceasta prezentare, în ciuda faptului că ai fost printre ultimii studenţii care au luat cuvântul. Te-ai încurcat în cuvinte.

Nu ai reuşit să atragi atenţia publicului. În plus, lipsa generală de încredere în tine de care ai dat dovadă a lăsat mult de dorit în ochii asistenţei.

Ai ţinut cont doar în sens larg de subiectul prezentării, iar subiectul ales nu a părut a fi constant. Exemplele date de tine au fost răzleţe şi pe lângă subiect. Prezentarea, în general, a părut neclară. Nu ai reuşit să îţi subliniezi cea mai importantă idee, domnişoară Taylor, mai ales pentru că nu a fost foarte clar care a fost aceasta.

Nota: 6.

Abureli!

Am frecat cuvintele cu degetele şi am simţit textura umflată a pastei corectoare de sub ele. Cuvintele şi nota iniţială fuseseră în mod clar schimbate. Încă vedeam conturul 10-lui iniţial sub 6. Oare ce scrisese înainte? I-am citit din nou cuvintele. Simţeam cum mă înfurii. Am ridicat privirea, dar profesorul Hunter plecase.

Capitolul 20

Luni

După al doilea curs din ziua aceea, m-am îndreptat valvârtej către biroul profesorului Hunter. Ştiam că, la fel ca mine, avea un curs după Comunicare 212. Dar poate că după ăla nu mai avea altul. Trebuia să vorbesc neapărat cu el chiar acum. Nu mai puteam aştepta până joi, în afara programului.

Când am ajuns, uşa biroului lui era închisă. Am privit spre

telefon ca să văd cât e ceasul. Practic, alergasem până aici. Încă putea să-şi facă apariţia. Am început să mă plimb de colo-colo prin faţa biroului profesorului Hunter, fierbând de nervi. După câteva minute, m-am apropiat din nou de uşa lui. Doar pentru că era închisă nu însemna că nu e înăuntru. Am bătut în uşă cu pumnul în care-mi ţineam strâns foaia cu nota.

Niciun răspuns. Am mai bătut o dată, însă tot în zadar.

Am oftat şi am coborât din nou privirea spre telefon. Trecuse aproape o jumătate de oră de când se eliberase sala la ultimul meu curs. Nu venea. Am oftat şi mi-am băgat telefonul înapoi în rucsac. Era o prostie. Aveam nevoie de o zi ca să mă calmez. Apoi urma să-l vizitez în timpul programului, ca un om normal la cap, nu ca o nebună furioasă care-mi ocupase temporar corpul.

Tocmai mă pregăteam să plec când am auzit paşii cuiva apropiindu-se. M-am uitat în spatele meu şi l-am văzut pe profesorul Hunter îndreptându-se spre mine cu paşi lejeri şi cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Pot să te ajut cu ceva, domnişoară Taylor?

Am rămas lângă uşa lui. Când a ajuns lângă mine, am ridicat foaia de hârtie cu nota mea spre el.

— Da, ce dracului e asta?

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— La mine în birou, acum!

Şi-a scos cheile din buzunar şi a descuiat uşa. Am dat buzna înăuntru, iar el m-a urmat cu calm. A închis uşa în urma lui şi s-a îndreptat cu paşi lejeri spre birou. A sorbit încet din cafea, apoi a pus-o jos.

— Cu ce te pot ajuta?

Încă stăteam în pragul uşii, cu mâinile în şolduri.

— Aţi spus că v-aţi săturat să auziţi studenţii vorbind despre aceiaşi oameni din viaţa lor. Aţi spus să gândim neconvenţional. Asta am făcut. Asta, am adăugat, ridicând din nou foaia de hârtie, este o abureală, domnule profesor Hunter!

— Te rog să iei loc! a răspuns el calm.

L-am ignorat şi i-am ocolit pupitrul, astfel încât să ajung în spatele lui. Am luat foaia de hârtie şi l-am citat: „Nu ai reuşit să atragi atenţia publicului.” Am fost printre ultimii care au prezentat şi tot i-am făcut pe toţi să râdă!

— Penny…

— „Nu a fost foarte clar care a fost ideea principală”, l-am citat din nou. Ideea mea a fost că eu aleg cine are şansa de-a mă inspira. Am spus asta de câteva ori, domnule profesor Hunter. Poate că nu m-aţi ascultat cu atenţie.

— Penny…

— Iar 6-le ăsta era un 10. Văd pe sub pasta corectoare. Aţi schimbat-o pentru că l-aţi auzit pe Tyler spunând că discursul e despre el. Nu e despre el. E despre dumneavoastră.

L-am împuns cu putere în piept.

— Nu ştiu de ce v-am lăsat să mă sărutaţi. Pentru dumneavoastră, toată povestea asta este un joc, domnule profesor Hunter?

S-a apropiat de mine. Părea foarte furios.

— Sunt pe deplin conştient că nu e vorba de un joc, Penny. E vorba de cariera mea aici.

— Şi aici e vorba de media mea!

Am mototolit hârtia în pumn şi am aruncat-o pe podea. Inima îmi bătea cu repeziciune. El se încrunta la mine pe sub sprâncenele groase. Privirea lui nesătulă era o ispită căreia nu puteam să-i rezist. Mă minţisem în tot acest timp. Nu eram cuminte. Eram fată rea. Iar îndrăzneala a pus deodată stăpânire pe mine.

L-am apucat de ceafă şi i-am tras capul în jos. Fără ezitare, a înclinat capul spre mine şi m-a sărutat adânc. Când ni s-au atins buzele, am simţit un fior în tot corpul. Mi-a pus mâinile pe spate şi le-a lăsat să-mi alunece uşor spre fund. Îmi plăcea să-i simt mâinile pe mine. M-a strâns tare de fund şi m-a ridicat de la podea. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, iar el m-a lipit cu spatele de peretele alăturat. Şi-a îngropat faţa în gâtul meu şi şi-a

plimbat buzele pe clavicula mea. Am simţit fiori pe şira spinării. Mi-am trecut degetele prin părul lui des.

A ridicat capul.

— Ţi-am spus să nu te mai gândeşti la mine!

Respira greoi. S-a lipit şi mai tare de mine.

— Mi-e imposibil!

— Mă scoţi din minţi, Penny! mi-a şoptit la ureche.

— Atunci pedepsiţi-mă, domnule profesor Hunter!

A scos un geamăt uşor auzindu-mi cuvintele şi m-a desprins de perete. S-a lovit de un dulap şi a dărâmat o vază de pe el. Aceasta s-a făcut ţăndări, dar el nici măcar nu a tresărit. Ţinându-mă strâns lipit de el cu o mână, a trântit obiectele de pe birou cu braţul liber. Un capsator şi un recipient plin de pixuri s-au prăbuşit pe podea. Foile de hârtie au plutit uşor în aer, în timp ce el îmi dădea drumul pe pupitrul rămas gol. Mi-a băgat imediat mâna pe sub fustă şi m-a apucat de chiloţii tanga. Cu o mişcare rapidă, mi i-a tras jos şi i-a lăsat să-mi alunece în jos, pe picioare, apoi pe podea. S-a aplecat şi mi-a sărutat interiorul genunchiului. Încet, şi-a plimbat buzele pe partea interioară a coapsei mele. Îl doream. Voiam să mă pătrundă.

Şi tocmai în momentul în care sărutul lui ar fi răspuns nevoilor mele, m-a ridicat în şezut şi m-a apucat de părţile laterale ale maioului. Mi-am ridicat mâinile deasupra capului, iar el mi l-a dat uşor jos de pe mine, împingându-se în pielea mea goală cu palmele. Cu o singură mână, mi-a desfăcut sutienul şi l-a aruncat în cealaltă parte a încăperii. Încă avea furia aia în privire. Şi-a smuls puloverul de pe el şi m-a lăsat să-i desfac cu stângăcie nasturii cămăşii. Am întins mâinile spre umerii lui şi i-am tras cămaşa de pe braţele musculoase, scoţându-i la iveală mijlocul perfect sculptat. Nu-mi venea să cred că se întâmplă aşa ceva! Am înghiţit în sec în timp ce se apleca peste mine şi-mi împingea spatele gol pe biroul din lemn. Îi simţeam membrul erect pe picior, stând să-i iasă prin blugi. Mâna mi s-a avântat în jos, peste muşchii abdominali tari ca piatra şi apoi la penis. I-am descheiat

nasturii şi i-am tras fermoarul pantalonilor. Doamne, membrul îi era enorm şi stătea să-i iasă din boxeri! Voiam să mi-o bage adânc de tot.

S-a aplecat peste mine şi mi-a supt uşor unul dintre sfârcuri, în timp ce mă strângea de celălalt, apoi şi-a lipit buzele de urechea mea.

— O să vrei să ţipi, a şoptit el. Dar să nu scoţi un pâs!

A trecut din nou la cealaltă coapsă a mea. Şi-a plimbat din nou buzele pe partea ei interioară, chinuindu-mă. I-am simţit respiraţia caldă rămânându-mi pe piele. Iar în secunda următoare, limba lui a răspuns nevoilor mele, atingându-mă încet.

Dumnezeule mare!

Nimeni nu-mi mai făcuse aşa ceva. Mi-am simţit şoldurile ridicându-se, vrând mai mult. Dar el m-a lipit de birou şi mi-a desfăcut şi mai tare coapsele, lăsându-şi limba să mă cerceteze pe dinăuntru şi mai adânc. I-am simţit-o dându-mi târcoale. Mâna lui stângă mi s-a strecurat pe coapsă în sus, alăturându-se limbii. Înainte de asta, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Doar o dată, Penny!

M-a muşcat de lobul urechii, apăsându-mi ferm pe clitoris cu degetul mare.

Am rămas cu gura căscată. Nu mă aşteptasem la aşa ceva, dar senzaţia era extrem de plăcută. Am ridicat din şolduri, dorindu-mi să mă pătrundă, dar m-a împins în jos cu forţă.

— Ai înţeles?

— Da! am răspuns, cu răsuflarea tăiată.

M-a prins de coapse şi m-a aşezat pe pupitru astfel încât picioarele să-mi atârne de-o parte şi de alta a acestuia. Degetul lui m-a pătruns încet, iar eu am început să mă zvârcolesc sub atingerea lui. Mă provoca. Era doar vârful degetului arătător, dându-mi târcoale. Am gemut încet când limba lui mi-a găsit din nou clitorisul. Şi-a băgat degetul foarte adânc înlăuntrul meu şi, înainte să apuc să mă dezmeticesc, i s-a mai alăturat un deget. Le

băga şi le scotea, încet, chinuindu-mă şi mai tare. Apoi, din ce în ce mai repede. Limba i se sincroniza cu degetele. Mă înnebunea. Mă cutremuram cu tot corpul în timp ce mă aducea pe culmile extazului.

Când a scos degetele, am gemut din nou. Eram nesătulă. Voiam mai mult. Degetul lui mare îmi lovea rapid pe clitoris în timp ce se apleca spre mine.

— Ştiu să fac pe plac, Penny, a spus el, lingându-şi degetele pe care le băgase în mine.

Doamne, ce sexy putea fi!

A ocolit pupitrul, plimbându-şi degetele pe toracele meu gol. Mi-a ridicat braţele deasupra capului.

Am gemut. Nu mai suportam. Îmi dorisem asta de când îl întâlnisem prima oară. Voiam membrul lui uriaş înăuntru.

— Dar mi-ai cerut să te pedepsesc.

M-a tras de mâini, iar spinarea mi-a alunecat pe pupitru. Capul îmi atârna pe margine, aşa că-l priveam invers. Şi-a lăsat boxerii să-i alunece pe podea şi şi-a apropiat membrul de faţa mea. Am deschis gura, invitându-l să mi-l bage înăuntru. Dacă asta avea să se întâmple o singură dată, voiam să-i simt gustul. Lichidul preejaculator avea un gust sărat, delicios. Mi-am lăsat limba să-l mângâie şi să-l savureze. Era prea dotat pentru gura mea, dar nu-mi mai doream decât să-l satisfac. Şi-a scos şi şi-a băgat din nou membrul. Am strâns din buze şi i-am savurat geamătul care s-a desprins de pe ale lui. Eram iarăşi toată udă, dorindu-l mai mult decât oricând. S-a aplecat peste mine şi m-a strâns de sâni. Ştiam că e pregătit. Urma să-şi dea drumul în gura mea.

S-a urcat pe pupitru, s-a aplecat şi mi-a supt clitorisul. Dacă nu aveam membrul lui în gură, aş fi ţipat de încântare. A reuşit să-mi tragă câteva limbi care m-au înfiorat. Înainte să mă dezmeticesc de tot, mi-am dat seama că nu îl mai sugeam. El controla toată situaţia, mă futea în gură. Iar mie-mi plăcea fiecare clipă fenomenală. Voiam să mă predau complet lui, dar n-am

rezistat impulsului de-a întinde mâinile şi a-l apuca de fund. Trebuia neapărat să-l ating peste tot cât aveam ocazia. Era la fel de ferm ca abdomenul lui. Pe corpul profesorului Hunter nu se vedea nici măcar un centimetru de grăsime. Şi-a scos membrul delicios din gura mea, a coborât de pe pupitru şi m-a întors astfel încât să stau cu fundul pe margine. S-a aplecat şi a scos un prezervativ din portofel. Abia eram în stare să respir.

— Domnule profesor Hunter! am gemut.

— Te-am dorit încă de când mi-ai căzut în braţe la cafeneaua aia.

A pus prezervativul la locul lui, m-a înhăţat de şolduri şi m-a pătruns repede.

Am gemut. Nu era lent şi plin de iubire. Era rapid şi dur. Mă controla cu totul, dar nu mă opuneam. Spinarea mi s-a arcuit în timp ce degetele i se înfigeau în şoldurile mele. Pompa din ce în ce mai repede, mă pătrundea din ce în ce mai adânc. Îmi plăcea să fiu pedepsită. Mi-am îndoit degetele de la picioare. Tocmai urma să simt cum îmi dau drumul de tot, când s-a oprit.

— Vă rog! l-am implorat.

— Ţi-am zis să taci!

S-a retras din mine şi m-a întors astfel încât să stau pe burtă pe pupitru, cu vârfurile degetelor de la picioare abia atingând podeaua. L-am lăsat să-mi tragă fusta de pe mine. L-am simţit apucându-mă cu mâinile de fund în timp ce îmi admira corpul gol. Nimeni nu mă mai făcuse vreodată să mă simt atât de sexy. Mi-a desfăcut picioarele, m-a prins cu forţă de şolduri şi m-a pătruns din nou. Mi s-a tăiat răsuflarea. Intra şi ieşea încet. Îmi urmărea cu vârfurile degetelor conturul părţii din spate a coapselor.

— Domnule profesor Hunter! am gemut.

M-a apucat de păr şi mi-a tras capul pe spate. Senzaţia m-a făcut să mă încordez, iar profesorul Hunter a gemut în timp ce-l strângeam. Şi-a trecut mâna liberă peste spinarea mea, dându-mi fiori. N-am mai putut aştepta nici măcar o secundă. Mi-am pus mâinile de-o parte şi de alta a pupitrului şi am împins astfel încât

să mă pătrundă din nou.

M-a apucat şi m-a strâns de sâni. Mi-am arcuit spinarea, aşa că nu mai stăteam pe birou, apoi am întins o mână şi l-am apucat de păr. Mi-a sărutat cu blândeţe mâna şi m-a împins înapoi pe pupitru.

— Stai locului! mi-a spus apăsat.

M-a imobilizat şi mi-a tras o palmă peste fund, cu putere. Nu aveam să mă mai opun dominaţiei lui. Voiam să pună stăpânire pe fiecare centimetru al corpului meu. Senzaţia de durere şi plăcere mă aducea pe marginea prăpastiei. Apoi a început să se mişte mai repede şi mai cu putere decât înainte. Îmi simţeam şoldurile intrând în marginea pupitrului. Nimeni nu mă mai pătrunsese atât de adânc vreodată. Unghiile lui mi s-au înfipt în piele. M-a plesnit din nou peste fund, iar eu l-am strâns cu putere.

A gemut şi a lăsat o mână în jos, căutându-mi clitorisul.

— Da! am gemut.

Mă freca posesiv. Mi-am dat drumul în timp ce membrul lui părea să se întărească şi mai mult şi îşi dădea drumul. Tot corpul mi-a fost cuprins de un fior în timp ce orgasmul mă lovea ca un val.

Gâfâia.

— Mmmm! a oftat.

S-a retras şi m-a întors pe cealaltă parte. Şi-a coborât privirea spre mine. Mă simţeam dintr-odată incredibil de expusă. Şi-a muşcat buza şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Penny!

— Domnule profesor Hunter!

Mărul lui Adam îi sălta şi cobora. Şi-a scos prezervativul şi l-a aruncat la gunoi.

— Îmi place să fiu pedepsită! am spus.

— Îmi place să te pedepsesc!

Şi-a luat din nou blugii pe el şi şi-a încheiat uşor nasturii cămăşii, lăsând desfăcuţi câţiva de sus. Şi-a suflecat mânecile.

Nu voiam să se termine. Nu voiam ca trupul să i se ascundă

sub haine.

— Dacă n-aş avea un curs la care-ar trebui să ajung acum, m-ar tenta să te mai iau o dată!

Şi-a ridicat geanta pe umăr.

— Apropo, ai argumentat pertinent. O să-ţi recalculez nota.

Am căscat uşor gura în timp ce îşi îndrepta privirea către sânii mei dezgoliţi. Voiam să spun ceva provocator şi sexy, dar mintea-mi era în ceaţă. Depăşise chiar şi cele mai sălbatice fantezii ale mele.

— Te rog să încui uşa când pleci!

Privirea i s-a mai oprit o dată asupra corpului meu, apoi a ieşit din birou şi a închis uşa după el.

M-a lăsat goală şi singură în biroul lui, mai dependentă de el ca niciodată.

Partea a doua

Capitolul 21

Luni

Parcă măturase o tornadă micul birou. Actele erau împrăştiate peste tot, unele fiind pătate de cafeaua care se vărsase. O vază spartă zăcea făcută ţăndări pe podea.

„Doar o dată."

Cum putea să se aştepte ca acum să renunţ la el?

Mi-am cuprins corpul gol cu braţele şi am coborât de pe pupitrul profesorului Hunter. Sutienul era în colţ, lângă un dulap. Am ocolit pixurile de pe podea şi mi l-am luat repede pe mine. Fusta, maioul şi chiloţii zăceau lângă biroul lui. Bluza era parţial udă deoarece căzuse în băltoaca de cafea formată pe jos. Dar mi-am luat-o pe mine.

După ce am terminat de îmbrăcat, am răsuflat din toţi rărunchii şi m-am uitat prin încăpere. Era singurul birou al unui

profesor în care intrasem vreodată, dar presupuneam că e destul de asemănător cu al celorlalţi. Singurul lucru care părea nelalocul lui, pe lângă obiectele de birotică împrăştiate pe toată podeaua, era valiza din colţ. Oare avea de gând să plece undeva? Mi-am plimbat degetul pe marginea pupitrului în timp ce-l ocoleam şi m-am aşezat în scaun. Mirosul lui era peste tot. „Doar o dată." Oare de ce fusesem de acord cu aşa ceva? Privind biroul şi gândindu-mă la ceea ce făcusem, îl doream din nou.

Am fixat cu privirea dulapurile închise. Îmi doream din tot sufletul să scotocesc prin ele şi prin valiza lui. Dar nu voiam să-mi bag nasul. Voiam să aibă încredere în mine. Dacă avea încredere în mine, poate că puteam căpăta ceva mai mult. M-am lăsat pe spate în scaun şi am simţit moliciunea puloverului pe care-l lăsase în urmă. Un zâmbet mi s-a întipărit pe buze. Nu trebuia să fie doar o dată. Nu se putea să fie doar o dată. Când m-am ridicat în picioare, aveam uşoare dureri. Un fior mi-a străbătut şira spinării când mi-am adus aminte cum mă pătrunsese. Am luat o foaie de hârtie şi un pix de pe jos, m-am aşezat şi i-am scris un bilet:

Domnule profesor Hunter,

Vă mulţumesc ca mi-aţi ascultat argumentul! Dar nu cred că mi-am învăţat lecţia. S-ar putea să mai fie nevoie să-mi arătaţi o dată care-i treaba.

PS: V-am împrumutat puloverul.

Ca să nu îl găsească altcineva care să vină înaintea lui, m-am hotărât să nu îl semnez. Am împins biletul pe mijlocul pupitrului gol. M-am ridicat şi i-am îndesat puloverul în rucsac. Am răsucit încuietoarea uşii pe interior, mi-am netezit maioul, apoi am ieşit încrezătoare din biroul profesorului Hunter, închizând uşa în urma mea.

Doar o dată pe mă-sa-n cur!

Stăteam pe pat şi visam cu ochii deschişi. Televizorul era pornit, ca să nu-i dau de bănuit Melissei din cauza ochilor mei sticloşi. Se pricepea prea bine să-mi identifice diferitele stări. Numai când mă gândeam la ce se întâmplase mai devreme mi-o lua inima razna.

Telefonul mi-a vibrat. Când am coborât privirea, am înghiţit în sec. Era profesorul Hunter. Sperasem toată ziua că avea să-mi trimită un mesaj, şi o făcuse în cele din urmă. În mesaj scria: „Văd că mi-ai mai luat un pulover."

Am simţit zâmbetul întipărindu-mi-se pe figură. Am tastat:

„Mi s-a făcut cam frig când m-aţi lăsat goală şi singură în biroul dumneavoastră, domnule profesor Hunter", apoi am apăsat pe trimitere.

„Îţi cer scuze pentru plecarea intempestivă!" a scris el. „Dar ai dat buzna în biroul meu într-un moment neconvenabil."

Eu: „Şi cam care-ar fi fost momentul convenabil?"

Am auzit-o pe Melissa trântind cartea şi am tresărit uşor.

— Să vezi ce faţă ai, Penny! Cu cine mama naibii vorbeşti?! a întrebat Melissa şi mi-a aruncat în faţă una dintre pernele de pe patul ei.

M-am ferit şi am ridicat privirea, dar nu puteam să-mi şterg zâmbetul tâmp de pe figură.

— Cu nimeni, am răspuns repede, apoi am închis conversaţia cu profesorul Hunter, strecurându-mi telefonul sub aşternuturi.

— Doamne, Penny! Nu te-am mai văzut niciodată aşa! Spune-mi!

— Cu nimeni, Melissa, mă uitam prin nişte mesaje vechi, atâta tot!

Simţeam cum mă înroşesc până în vârful urechilor. Nu mă pricepeam deloc să mint.

— Vrăjeală! Dacă te uitai prin mesaje vechi, atunci te-aş fi văzut că te porţi aşa ori de câte ori le-ai fi primit. Ia dă tu telefonul încoace!

A sărit de pe pat şi s-a repezit la mine.

Băga-mi-aş picioarele!

Nu puteam s-o las să vadă mesajele pe care i le trimisesem profesorului Hunter.

— Tyler! aproape c-am ţipat. E vorba de Tyler, bine?

Melissa a chiuit şi mi-a sărit în pat.

— Speram eu c-o să se întâmple ceva între voi! Tu şi Tyler sunteţi tare simpatici împreună. Şi povestea asta-i perfectă! Cum Josh şi Tyler sunt prieteni, noi patru o să fim de nedespărţit de-acum înainte!

Am încercat să-mi ascund oftatul.

— Deocamdată doar ne jucăm cu flirtul, bine? Te rog, Melissa! Te implor!

— Bine! a zis ea, dându-şi ochii peste cap şi sărind din patul meu. Dar o să te bucuri să afli că Sigma Pi mai dă o petrecere vinerea asta. Deci putem măcar să ne pregătim împreună.

— Nu m-a invitat, am protestat.

— Păi spune-i să te invite şi gata! a spus ea.

— O luăm încet. Dacă nu m-a invitat, poate că nu vrea să vin.

— Hai, Penny, nu fi penibilă! Întreabă-l şi gata! E clar că vă plăceţi unul pe celălalt.

— Dar…

— Dacă n-o faci tu, îi trimit eu mesaj în locul tău.

Avea expresia aia căpoasă care mă scotea din minţi. Se părea că mereu obţine ce vrea.

Situaţia era una cu totul şi cu totul dezastruoasă. Nu vedeam absolut nicio cale de ieşire. Dacă Melissa punea mâna pe telefonul meu, avea să-mi deschidă mesajele şi să vadă că făcusem schimb de mesaje cu profesorul Hunter. *Şi gata cu joaca!*

Dar oare nu se încheiase deja? Speram în sinea mea că „doar o dată” însemna de fapt „ăsta-i doar începutul”.

— Bine, bine! am cedat. Ieşim miercuri la prânz, deci îl întreb atunci.

Avusesem de gând să amân prânzul după ce se întâmplase în această după-amiază. În clipa asta însă, nu doar că nu-l amânam,

ci mai plănuiam o întâlnire cu Tyler. Mă simţeam groaznic.

Melissa părea mulţumită de răspunsul meu.

— Hai să ieşim într-o zi săptămâna asta la cumpărături, bine? Nu cred că ai nimic potrivit pentru tema petrecerii.

— Doamne, care-i tema?

— Ghici!

— Ţinute conservatoare de-a lungul secolelor?

— Ia aruncă-mi tu perna aia s-o arunc din nou în tine!

— Zi-mi tema aia odată şi gata!

— O să fie un *luau2.*

— Gen ceva cu torţe *tiki* şi toată lumea alergând pe-acolo în costume de baie?

— Da!

A bătut din palme de încântare.

— Nu merg la aşa ceva!

— Penny, jur că o să ajungi o nebună de-aia singuratică, înconjurată de mâţe, dacă o s-o ţii tot aşa. Mai riscă şi tu din când în când!

Melissa a oftat şi s-a aşezat înapoi pe pat.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Dac-ar fi avut habar ce făcusem cu profesorul Hunter, ar fi bătut palma cu mine, nu m-ar fi certat. Am fost nevoită să mă abţin să-i spun.

— O să-l întreb pe Tyler miercuri, cum ziceam. Noapte bună, Melissa!

Am stins lampa de pe biroul meu şi m-am acoperit cu aşternuturile până sub gât. Prefăcându-mă că dormeam, am închis ochii şi am aşteptat ca Melissa să-şi stingă lumina şi să se bage în pat. Când i-am auzit sforăitul uşor, mi-am tras aşternuturile peste cap şi am scos telefonul.

„După ce absolvi, în primăvară, ar fi un moment foarte convenabil.”

---

[2] Petrecere tradițională hawaiiană, cu dansuri, muzică și mâncăruri exotice (n. tr.).

Mi-am ţinut respiraţia. Minciuna cum că eram studentă în ultimul an plutea ameninţător în aer. Presupusese că sunt în ultimul an, aşa cum păreau a fi majoritatea celor de la cursul lui de comunicare. Şi mă condusese acasă într-o noapte pentru că eram beată. Nu puteam să-i spun adevărul. Dar ce avea să facă în momentul în care afla că nu sunt decât în anul al doilea? Poate că n-avea să-i pese. Îi plăcea de mine. Nici el nu voia să fie doar o aventură de-o noapte. Voia să ne întâlnim după ce nu mai eram studentă.

„Cum a rămas cu doar o dată?" i-am răspuns.

Un minut mai târziu, am primit răspunsul lui:

„Putem să discutăm despre asta la cină. Te iau sâmbătă la 8."

Am strâns telefonul la piept şi am zâmbit. Aveam o întâlnire cu profesorul Hunter. *O întâlnire!* Îmi plăcea cât de hotărât e. Am înghiţit în sec, amintindu-mi buzele lui pe gât.

„Vă aştept", am tastat, apoi am apăsat pe „trimite".

Era la fel de dependent ca mine. Am adormit visând la aventura noastră.

Capitolul 22

Miercuri

Miercuri dimineaţă, am sosit la curs cu douăzeci de minute mai devreme. Băteam darabana cu degetele pe bancă, aşteptând nerăbdătoare să intre profesorul Hunter în sală. Pe măsură ce ticăia ceasul, studenţii au început în cele din urmă să sosească.

Tyler s-a aşezat lângă mine.

— Ia zi, cum te-ai descurcat cu primul discurs?

Simţeam cum mă înroşesc.

— Chiar foarte bine.

Nu părea a fi o minciună. Speram că profesorul Hunter avea să-mi schimbe nota în 10-le iniţial.

— Ştiam eu, a spus el, dându-mi în joacă un ghiont în umăr.

Ce-ai chef să mănânci azi la prânz?

Profesorul Hunter mă mistuise într-un asemenea hal, încât aproape că uitasem de prânz. Şi de Melissa. Vai, *nu, luaul!*

— Vrei să mergem pur şi simplu şi să mâncăm undeva o pizza?

— Pizza sună perfect. Ce zici de Grottos?

— Speram să zici asta. E favoritul meu.

Am zâmbit.

În sala de curs s-a făcut linişte în momentul în care-a intrat profesorul Hunter, iar eu n-am mai respirat câteva clipe. Şi-a dat geanta jos de pe umăr şi a pus-o pe catedră. Se îmbrăcase mai formal decât de obicei, cu pantaloni eleganţi şi o cămaşă. Avea o cravată ascunsă după o vestă asortată cu pantalonii.

— Doar câteva persoane mi s-au plâns de note, aşa că mă bucur că gândim la fel. Cred că o să vedem cu toţii discursuri încă şi mai bune data viitoare. Apropo, a citit cineva în avans suportul de curs să vadă despre ce va fi următorul discurs?

O fată din partea de mijloc a sălii a ridicat mâna.

— Da, domnişoară Snyder?

— Trebuie să vă spunem de ce ne-am ales specializarea.

— Întocmai. De cele mai multe ori, avem motive destul de personale pentru care ne alegem specializările. Fie că e vorba despre persoana care vrem să devenim, despre ideea de-a ne impresiona părinţii sau poate despre faptul că nu ştii ce dracului să faci după ce termini facultatea. Găsesc subiectul potrivit pentru cei din ultimul an, pentru că poate o abordare aprofundată a adevăratului motiv vă va ajuta să hotărâţi către ce joburi să vă îndreptaţi. Aşa că astăzi haideţi să spunem care sunt specializările noastre şi un lucru care ne place la ele! Raymond, tu eşti primul!

Profesorul Hunter s-a aşezat pe scaun.

Când Tyler s-a ridicat în picioare, mi-am dat seama că visasem pur şi simplu cu ochii deschişi. Mă holbasem la profesorul Hunter şi-i ignorasem complet pe ceilalţi. Când m-a

strigat pe nume, m-am ridicat încet în picioare. Îmi plăcea senzaţia când mă fixa cu privirea.

— Mă specializez în marketing.

Profesorul Hunter a părut a-şi îndrepta spatele în timp ce mă asculta.

— Şi în mare, îmi place creativitatea din spatele acestei specializări.

M-am aşezat. Nu mă puteam gândi la nimic superpalpitant cu care să-l încânt astăzi. Speram să fiu în stare să mă gândesc la ceva în ziua discursului.

Când s-a încheiat cursul, am rămas, ca de obicei, în urmă. Înainte să plece, Tyler a întrebat:

— Ne vedem la Grottos, la 12.30?

— Sună bine.

A zâmbit şi a ieşit din sală. Am pornit aţă spre biroul profesorului Hunter după ce s-a golit încăperea.

— Mă surprinde foarte tare să aflu că te specializezi în marketing, domnişoară Taylor.

Nu voiam să se exprime formal. Voiam să mă sărute, dar eram conştientă că nu poate. Nu aici. Dar abia mă puteam controla când îi priveam buzele.

— De ce vă surprinde?

S-a ridicat şi şi-a pus geanta pe umăr.

— Mă surprinde doar faptul că ne-a luat atât de mult să ne întâlnim, având în vedere că sunt profesor de marketing.

Am înghiţit în sec. Semestrul ăsta participam la primul meu curs de marketing. *Oare să-i spun că sunt doar în anul al doilea?* Nu! Nu voiam să anuleze întâlnirea. Dar aveam să-i spun curând.

— Se pare că nu ne-a fost menit să ne întâlnim până acum, am spus.

— Atunci să înţeleg că de fapt crezi în destin?

Am aprobat din cap.

— Dar dumneavoastră?

S-a apropiat de mine.

— Nu ştiu în ce cred. Dar ştiu ce vreau.

Voiam să-l întreb ce vrea, dar nu era nevoie. Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-a aruncat o privire cu ochii lui căprui, intenşi. Mă dorea. Din nou.

Îmi dădea nişte emoţii extraordinare.

— O să întârzii la următorul curs, domnule profesor Hunter.

— Nu te reţin.

Dar mă reţinea. Când mă privea aşa, nu eram în stare să mă mişc. Voiam doar să mă bucur de faptul că mă fixa cu privirea.

— De ce v-aţi îmbrăcat atât de elegant?

N-am putut rezista tentaţiei de a-l întreba. Părea că se îmbrăcase pentru o altă întâlnire cu femeia misterioasă din biroul lui. Dacă el putea să ascundă o iubită, puteam şi eu să-mi ascund vârsta.

— Am un eveniment la serviciu imediat ce termin cursurile astăzi.

— A, da?

A ridicat braţul şi s-a uitat la ceas.

— Nu vrei să întârzii, domnişoară Taylor. Şi nici eu nu vreau.

Mi-a zâmbit, şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a ieşit cu paşi lejeri pe uşă.

Era atât de secretos! N-am putut să-mi stăpânesc sentimentul de gelozie pe femeia misterioasă în timp ce mă grăbeam să ajung la timp la următorul curs.

Capitolul 23

Miercuri

M-am îndreptat spre intrarea de la grottos şi l-am găsit pe Tyler sprijinindu-se de zidul restaurantului, cu ochii în telefon.

— Salut! am spus.

A zâmbit, ridicând privirea spre mine, şi şi-a îndesat telefonul în buzunar. Am râs şi l-am cuprins de braţ, iar el m-a

condus în restaurant.

— Masă pentru doi, i-a spus chelneriţei.

— Pe-aici! a replicat ea.

Am urmat-o la o masă, apoi m-am aşezat şi am luat meniul.

— Ce fel de pizza îţi place? a întrebat Tyler.

— Cred că nu trebuie să mă uit prin ăsta, am spus râzând, după care am lăsat meniul jos. Cu brânză. Mereu comand doar cu brânză.

— Mie-mi sună bine.

Când s-a întors chelneriţa, am comandat o cola cu cireşe, iar Tyler a cerut un Sprite şi o pizza mare cu brânză.

— Deci, a zis Tyler şi s-a mutat mai aproape de mine pe scaun. Se pare c-o să trebuiască să-mi dau seama care-i răspunsul la întrebarea la care-am zis pas.

— Hmm?

— Mă întrebaseşi ce vreau să fac după ce termin facultatea. Va trebui să mă gândesc la asta pentru următorul discurs.

— Aaa, da!

Am zâmbit.

— Tu pe ce ziceai că te specializezi?

Ar fi trebuit să ştiu deja de la cursul de astăzi, dar nu fusesem atentă la el.

— Tu mereu visezi cu ochii deschişi la comunicare?

Am râs.

— Nu visez cu ochii deschişi. În caz că n-ai observat, am nişte emoţii incredibil de mari când sunt nevoită să vorbesc în faţa întregii grupe.

Era o minciună. Mereu păream că visez cu ochii deschişi la profesorul Hunter. Pe durata cursului de statistică, nici măcar nu mă sinchisisem să înţeleg ce spunea profesorul ăla străin. Nu-mi închipuiam decât privirea plină de poftă a profesorului Hunter.

— Da, ceea ce e incredibil de drăguţ!

Nu m-am putut abţine să nu roşesc.

— O să fiu dublu licenţiat în finanţe şi în economie.

Eram uşor surprinsă.

— Pe bune? Nici într-un milion de ani nu m-aş fi gândit la aşa ceva. Trebuie să fii foarte deştept.

A râs.

— Eşti surprinsă de chestia asta?

— Nu sunt surprinsă de faptul că eşti deştept. Doar că eşti superhaios şi ştii să te bagi pe sub pielea omului. De ce ţi-ai ales subiecte atât de serioase?

— Păi, nu ştiu. Cred că mi se par alegeri logice. Şi chiar n-am habar ce vreau să fac după ce termin facultatea.

— Atunci înseamnă că va trebui să gândeşti mai în profunzime înainte să ţii discursul.

— Presupun că da. Oricum, voiam să ajung la faptul c-o să trebuiască să răspunzi la întrebarea aia la care ai zis pas.

— Anume? am întrebat, făcând-o pe derutata.

Chelneriţa a venit şi ne-a pus băuturile pe masă.

— Ştiu că ţi-o aminteşti.

Am sorbit o gură de suc şi i-am aruncat lui Tyler o privire inocentă, ceea ce l-a făcut să râdă.

— Te-am întrebat care a fost cel mai scandalos lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Când îmi pusese întrebarea la cantină, mă panicasem toată. Profesorul Hunter tocmai mă sărutase. Dar acum era vorba de mult mai mult decât atât. Un sărut nu mai părea nici pe departe atât de scandalos. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, îi răspundeam la întrebare:

— M-am sărutat cu un profesor o dată.

Tyler a râs. După câteva secunde de tăcere, a întrebat:

— Stai aşa, tu vorbeşti serios?

— Păi, de fapt, el m-a sărutat pe mine.

— Care profesor a fost?

Auzeam o notă de gelozie în vocea lui.

Chelneriţa s-a întors şi a pus pizza pe suportul din mijlocul mesei.

— O pizza cu brânză, a spus ea, zâmbind. Vă mai aduc ceva?

Tyler a continuat să mă fixeze cu privirea.

— Nu, mersi! i-am spus eu, iar ea s-a îndepărtat.

— Penny? Care profesor?

Oare de ce n-oi fi putut să-mi ţin gura? Mă simţeam bine că puteam să spun în sfârşit cuiva.

— N-o să-ţi răspund la asta. Dar ăsta-i cel mai scandalos lucru pe care l-am făcut vreodată. Consideră că întrebarea şi-a găsit răspunsul.

Am luat o felie de pizza şi mi-am pus-o în farfurie.

— Unde v-aţi sărutat? a întrebat Tyler.

— Nu-ţi răspund la asta.

— Acum cât timp s-a întâmplat?

— Nu-ţi răspund la asta.

— Încercai să-ţi măreşti nota sau ceva de genul ăsta?

— Nu!

Cam aşa ceva!

— A fost doar un sărut?

— Tyler!

— Bine! Dar să ştii că, pentru o poveste scandaloasă, ai sărit peste foarte multe amănunte scandaloase.

— Cred că faptul că am sărutat un profesor se consideră destul de scandalos.

Am luat o muşcătură din pizza.

— Ceee bună e!

Mi-a zâmbit şi şi-a luat o felie.

— Eşti de-a dreptul fascinantă, Penny!

În timp ce mâncam pizza, mă gândeam la *luaul* de care trebuia să îl întreb. Nu puteam să refuz dacă mă invita, altfel Melissa ar fi fost suspicioasă. Oare profesorul Hunter avea să se supere dacă mă duceam? N-avea cum să se supere. În mod sigur mai ieşea şi cu alte persoane. Dar noi eram, măcar, un cuplu? Eram foarte derutată. Şi oricum puteam să spun în ultima clipă că sunt bolnavă.

— Ştii, colega mea de cameră, Melissa, se înţelege foarte bine cu prietenul tău, Josh.

— Da, lui Josh foarte mult îi place de ea.

Tyler mă privea curios.

— Ce-i?

— Păi, ştiu că tu încă te străduieşti să treci peste despărţirea de fostul tău. Şi chiar înţeleg că ai nevoie de timp. Dar mă doare, fizic, să ştiu că o fată atât de frumoasă ca tine stă în camera de cămin în fiecare weekend. E păcat!

Am roşit.

— Îmi place să stau în cameră.

— Ce-ar fi să faci o excepţie vinerea asta?

Bun, deci avea să mă întrebe el! M-aş fi simţit groaznic să-l întreb eu şi să anulez.

— Frăţia mea are o chestie gen *luau.* Speram să poţi şi tu să vii.

— Ca prietenă?

— Ca parteneră, Penny! Doamne, ce mă enervezi!

Asta-mi spusese profesorul Hunter înainte de al doilea sărut. Chiar înainte de partida uluitoare de sex pe care eram sigură că nu avea s-o depăşească nici o alta. *Oare chiar atât de enervantă sunt?*

— O să vin ca parteneră a ta, am răspuns.

Tyler a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Începe la 10. Vrei să ne întâlnim acolo?

— Da, pot să vin pe jos până acolo cu Melissa.

— Excelent!

Părea încântat, deşi negam cu hotărâre că e o întâlnire romantică.

Îmi clocotea stomacul de vinovăţie. Tyler era extrem de simpatic. Mereu râdeam şi mă distram alături de el. Simţeam că pot să fiu eu însămi în prezenţa lui. Şi era chipeş. Ochii lui albaştri, cristalini, mă făceau mereu să zâmbesc. Dar el merita pe cineva care nu visa mai mereu la profesorul ei.

Când a venit nota, am scotocit prin poşetă după partea mea. Tyler a scos o bancnotă de douăzeci de dolari şi a pus-o pe masă.

— Plătesc eu jumătate! am protestat.

— Fii serioasă!

S-a ridicat şi mi-a întins mâna, să-l apuc de ea. Am făcut-o şi l-am lăsat să mă ridice de pe scaun.

— Mersi pentru prânz! am spus.

— Hei, la ce-s buni prietenii? a întrebat, zâmbind.

Capitolul 24

Vineri

Bikinii mei noi atârnau în dulap. Deja ştiam că o să anulez întâlnirea, dar mă prefăceam entuziasmată, iar faptul că ieşisem la cumpărături cu Melissa avea să facă stomacul meu brusc deranjat mult mai credibil. Nu-mi plăcea s-o mint, dar putea fi extrem de încăpăţânată. Dacă începea să intre brusc la bănuieli în privinţa mea, putea să-mi smulgă foarte uşor adevărul. Iar Melissa nu trebuia să afle. Nu voiam ca profesorul Hunter să aibă probleme. Şi nici eu nu voiam să am probleme.

M-am întins în pat şi m-am acoperit cu aşternuturile până sub bărbie. Mai devreme, în timpul cursului, urmărisem buzele profesorului Hunter mişcându-se, dar nu păream a fi în stare să mă concentrez la cuvintele pe care le rostea. În schimb, mi-l imaginam trântindu-mă pe catedră şi făcând sex cu mine chiar acolo, în sala de curs. Mi-l imaginam lipindu-mi spatele gol de tablă.

Am înghiţit în sec. Spusese că putem discuta despre asta la cină. Dacă ar fi vrut să pună capăt la orice-ar fi fost povestea asta dintre noi, ar fi făcut-o deja. Voia să ieşim la cină pentru că îşi dorea să ne vedem în continuare. Sau să începem să ne vedem. Deja mă apucau emoţiile când mă gândeam. Dacă mă ducea la un restaurant de fiţe şi comanda vreun vin, ceva, avea să se întrebe

de ce beam doar apă. Aveam să fiu nevoită să-i spun că am nouăsprezece ani. Avea să fie un dezastru. Dar trebuia neapărat să aflu ce-are de spus. Pentru că nu puteam să mă abţin să nu mă gândesc la el. Dacă şi profesorul Hunter simţea la fel, poate că puteam face cumva să funcţioneze relaţia asta.

Melissa a intrat în cameră cu un zâmbet uriaş pe figură. Dar imediat ce m-a văzut în pat, şi-a pus mâinile în şolduri.

— Penny, ce faci?

— Nu mă simt bine.

Am încercat să afişez o expresie chinuită.

— Nu vrei să porţi bikinii ăia, aia e. Hai, că nu mori! Sus cu tine!

— Melissa, sunt deranjată la stomac.

— Dai la raţe?

— Păi, nu, dar…

— Bun! Mai sunt două ore până începe petrecerea. Ia nişte Tums.

Mi-a aruncat o cutie de pe biroul ei.

Am deşurubat capacul şi am aruncat două pastile în gură. Din fericire, erau şi suplimente de calciu, altfel ar fi trebuit să le scuip când nu mă vedea ea.

— Probabil că eşti emoţionată c-o să te revezi cu Tyler. Se cheamă că ai fluturi în stomac. Nu e absolut nimic în neregulă cu tine.

Nu avea să mă lase să scap uşor. M-am dat repede jos din pat, m-am ţinut strâns de burtă şi am fugit la uşă. Melissa a ridicat privirea spre mine de la biroul ei.

— Penny, eşti…

N-am auzit restul propoziţiei, pentru că uşa se închisese în urma mea. Ţinându-mi mâinile pe burtă, m-am îndreptat spre baie. Dacă exista un lucru pe care Melissa nu-l putea suporta, acela era să audă de fluidele corporale. Aşa aveam s-o determin să nu mă mai frece la cap. Am stat zece minute pe toaletă înainte să mă întorc în cameră.

Am gemut când am intrat şi m-am trântit pe pat.

— Penny?

Părea îngrijorată.

— Chiar nu mă simt bine. Tocmai am nenorocit o toaletă, am minţit eu.

— Dumnezeule, Penny! Eşti scârboasă! Scuteşte-mă de detalii, te rog frumos!

— Nici măcar nu înţeleg cum a intrat atâta în mine!

— Îh! Termină! Te rog, Penny, mă faci să-mi borăsc maţele aici!

— Scuze! Dar chiar nu mă simt bine.

— Bine, bine! Nu mai vorbi!

S-a dus la frigider şi mi-a adus o bere de ghimbir.

— Uite, poate te-ajută asta!

A desfăcut capacul şi l-a pus pe birou, lângă patul meu.

— Îmi pare atât de rău că nu pot să vin!

Am ridicat băutura şi am sorbit o gură mică.

— Nici nu se pune problema. Auzi, poate-ar fi bine să dormi un pic. Eu o să merg să mă pregătesc.

A aruncat nişte lucruri în rucsac şi şi l-a azvârlit pe umăr.

— Ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Îl anunţi tu pe Tyler că sunt bolnavă? Şi că-mi pare rău că n-am putut să vin?

— Da, bineînţeles!

— Mersi, Melissa!

A luat coşul de gunoi şi mi l-a pus lângă pat.

— Pentru orice eventualitate. Fă-te bine, Penny! a adăugat cu un zâmbet, ieşind în grabă din cameră.

Emisiunea TV *Imperiul Leilor* era tot ce-mi trebuia ca să fiu fericită într-o seară de vineri. Bine, asta şi gândurile la profesorul Hunter. Deja îmi alesesem ţinuta pentru seara următoare. Iar Melissa avea dreptate. Aveam fluturi în stomac. Doar că nu erau pentru Tyler. Eram uşor emoţionată la gândul că aveam să-l

revăd pe profesorul Hunter, dar în cea mai mare parte îmi făceam griji pentru cină. Repetasem „Vreau doar apă” în oglindă. Nu trebuia să afle că am sub 21 de ani. Nu înainte să ne dăm seama ce e între noi. Speram doar să nu insiste cu problema asta.

Leii începeau să devină iritaţi. Chiar în timp ce Kevin O'Leary turuia aprins despre clubul lui oenologie de lux, mi-a vibrat telefonul. L-am luat şi am dat cu degetul pe ecran.

Tyler: „Salutare! Îmi pare rău să aud că nu vii diseară!”

„Da, şi mie-mi pare rău, Tyler”, am răspuns. „Altădată”, am adăugat, apoi am apăsat pe trimitere.

Tyler: „Poţi face ceva ca să te revanşezi faţă de mine.”

Am râs.

„Şi cam ce-aş putea să fac?”

Tyler: „Să vii şi să-mi dai drumul să intru.”

Eu: „Stai, ce?”

Să-mi bag picioarele, ăsta e aici? Trebuia să stea toată noaptea şi să se distreze la *luau,* să se întâlnească cu altcineva. Ce căuta aici?

Tyler: „Sunt chiar în faţă la Sussex. Mi-a zis Melissa că ăsta-i căminul tău. Sper că nu m-a minţit.”

Am sărit din pat şi mi-am luat repede o pereche de pantaloni de trening peste cei scurţi de pijama, apoi mi-am luat un sutien pe sub maiou. Nu mă pricepeam deloc să mint; totul avea să o ia razna. Avea să-şi dea seama, probabil, că nu sunt bolnavă. Am scos câteva şerveţele din cutie, le-am mototolit şi le-am aruncat prin cameră.

Băga-mi-aş! Aveam stomacul deranjat, nu gripă. Am luat toate şerveţelele şi le-am îndesat în coşul de gunoi. Am luat hainele murdare de pe podea şi le-am pus în coşul de rufe. Mi-am netezit părul şi m-am uitat în oglindă. Avea să fie un dezastru. Mi-am luat papucii şi m-am dus să-i dau drumul să intre.

A zâmbit când am deschis uşa.

— Bună, Penny!

— Bună, Tyler! Nu mă simt bine deloc.

— De-aia sunt aici. Prietenii se ajută unii pe alţii când sunt bolnavi.

A rostit apăsat cuvântul „prietenii”.

— Păi, nu vreau să te îmbolnăvesc şi pe tine.

S-a prefăcut că tuşeşte.

— Nici eu nu m-am simţit prea bine în ultima vreme.

— E de la stomac, am spus, râzând.

— Aha! Păi, şi eu am fost tare deranjat la stomac. Deci putem să bolim împreună.

A intrat pe uşa pe care i-o ţineam deschisă.

— Deci, unde-i camera ta?

Am râs.

— Dacă insişti.

Am urcat din nou treptele, iar el m-a urmat. Am deschis uşa şi l-am lăsat să intre în cameră.

— Mai ţii minte când ţi-am promis că următoarea noastră întâlnire o să fie cu pantaloni de trening, popcorn şi un film?

— Tyler…

— Da, da, ştiu! Asta nu-i o întâlnire. Dar… a zis în timp ce scotocea prin rucsac, de unde a scos o pungă de popcorn la microunde nefăcut. M-am gândit că dacă tot eşti bolnavă, vei purta pantaloni de trening.

Şi-a coborât privirea la picioarele mele.

— Şi am avut dreptate. M-am gândit să port şi eu.

Purta pantaloni de trening gri-închis şi un tricou alb. A băgat popcorn-ul la microunde şi a scos un film din rucsac.

— Şi am adus un film.

Chiar era un tip drăguţ.

— Tyler, nu pot să-ţi cer să ratezi petrecerea pentru asta. Din câte-a zis Melissa, o să fie distracţie maximă.

— Crede-mă pe cuvânt, pentru nimic în lume nu aş prefera altceva.

Mi-a întins discul, şi am văzut că e *File de poveste*[3]*.*

— Ăsta e filmul meu preferat!

— Da! Aş minţi dacă n-aş mărturisi că mi-a zis Melissa. Dar îl aveam deja, fiindcă şi mie-mi place.

Mi-a zâmbit în timp ce scoteam popcorn-ul de la microunde şi s-a aşezat pe patul meu.

Am pus filmul în DVD player şi m-am aşezat lângă el.

— Popcorn? m-a întrebat şi a pus punga între noi.

— Eşti un prieten tare bun, Tyler!

— Da, ştiu!

A râs amuzat şi şi-a dus mâinile la ceafă, sprijinindu-se de perete.

— Nu, serios! N-am mai cunoscut niciun tip care să-mi fie prieten şi să fie drăguţ în mod sincer, doar pentru că ţine la mine.

— Sincer, îmi fac datoria, atâta tot.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Dar şi mie-mi place să fiu prieten cu tine. Şi, dacă tot suntem doar prieteni, pot să fac lucruri de genul ăsta şi să nu dau de belele.

A alunecat uşurel spre mine şi şi-a pus braţul în spatele meu.

— Chiar aşa?

— Sunt aici doar ca să-ţi port de grijă.

S-a bătut pe umărul cel mai apropiat de mine.

— Aşadar, presupun că, dacă suntem prieteni, pot să-mi sprijin capul pe umărul tău?

— Păi, dacă vrei. Aşa mi-a venit mie. Dar îţi promit că n-o să interpretez în vreun fel gestul ăsta.

Mi-am pus capul pe umărul lui. În film, Westley tocmai îşi lua rămas-bun de la Buttercup ca să poată porni în căutarea unei averi, ca apoi să se poată căsători.

---

[3] *The Princess Bride* (1978), film fantastic american, ecranizare după romanul *Mireasa prinţului* al lui William Goldman, cu Cary Elwes, Mandy Patinkin, Chris Sarandon, Robin Wright şi Andre the Giant în rolurile principale (n. tr).

— N-am înţeles niciodată de ce era atât de rea cu el la început, a spus Tyler.

— Pentru că încă nu-şi dădea seama că îl iubeşte.

— Aşa, a spus Tyler.

Şi-a lipit capul de al meu.

Capitolul 25

Sâmbătă

Capul mi se ridica şi-mi cobora în ritmul respiraţiei lui. Visam din nou la profesorul Hunter; visam că mă cuprindea în braţele-i puternice. Ascultam ritmul lent, constant, al respiraţiei lui. Mi-am lăsat mâna să-i rătăcească pe sub tricou şi i-am pipăit muşchii abdominali. Corpul părea că i se încordează la atingerea mea, ceea ce-i făcea muşchii şi mai pronunţaţi. Era atât de sexy!

— Te simţi mai bine? a şoptit el.

Am tresărit ca arsă. Tyler. Eram cu Tyler, nu cu profesorul Hunter. Probabil adormiserăm în timp ce ne uitam la film. Mi-am tras mâna de sub tricoul lui şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Porumbeilor, cred c-aţi fost morţi de oboseală. E aproape ora prânzului, a râs Melissa.

Doamne, Melissa era aici? Nu-mi doream altceva decât să dispar din nou în visul meu. Am simţit cum roşesc toată.

— Am adormit în timp ce ne uitam la un film, am răspuns încet.

Nu voiam să cobor privirea spre Tyler şi nici să mă uit în ochii Melissei, aşa că n-am făcut decât să-mi fixez poala.

— Sigur, a spus ea.

L-am auzit pe Tyler căscând în timp ce se ridica în capul oaselor lângă mine.

— Bună dimineaţa, Melissa!

M-a masat pe spate.

— Penny?

— Da! Chiar mă simt mai bine. Mersi, Tyler!

Tot nu m-am uitat la el. Oare ce făcusem? Era exact invers faţă de ceea ce trebuia să se întâmple în noaptea care trecuse. Şi oare de ce-i atinsesem abdomenul? *Ce abdomen fain avea! Ce-o fi cu mine?*

— Vrei să luăm ceva de mâncare? a întrebat Tyler.

— Da, ne-ar plăcea, a răspuns Melissa în locul meu.

Faptul că venea cu noi la cantină avea să fie un dezastru. Totul era un dezastru!

Tyler a sărit din pat.

— Te deranjează dacă împrumut asta?

A ridicat apa de gură de pe dulapul meu.

— Nu, ia-o!

A luat o gură şi a ieşit din cameră.

— Doamne, Penny! Varsă tot!

— Nu s-a întâmplat nimic!

M-am dat jos din pat şi m-am schimbat repede în blugi şi într-un tricou. M-am străduit din răsputeri să nu mă uit în ochii ei.

— Nu te cred nici măcar o secundă! Aţi dormit amândoi foarte mult! Atât de mult, de parcă făcuseraţi sex!

— Am fost bolnavă!

— Da, sigur. De ce nu-mi povesteşti cu lux de amănunte? O are mică sau ceva de genul?

— Nu!

— Deci o are mare?

— Melissa!

Mi-am aranjat părul şi mi l-am prins din nou în coadă de cal.

— Suntem doar prieteni.

— Nu se uită la tine de parcă aţi fi prieteni!

Mi-am luat lucrurile pentru duş şi m-am dus la baie fără să mai ascult nimic din ce avea de spus. M-am spălat pe dinţi şi pe faţă fără să mă uit în oglindă. Situaţia scăpa de sub control. Trebuia neapărat să-i găsesc lui Tyler o iubită ca să nu-l mai mint

nici pe el, nici pe Melissa. Dependenţa mea de profesorul Hunter nu avea să dispară. Deja încălcam nişte reguli dacă ieşeam cu el la întâlniri. Nu voiam să mă mai simt prost şi în legătură cu altceva în afară de asta.

— Bine, Tyler, a zis Melissa, aşezându-se faţă în faţă cu noi la cantină. Nu reuşesc să smulg adevărul de la Penny, aşa că te întreb pe tine: aţi făcut sex sălbatic aseară, aşa-i?

— Nu sex sălbatic, nu, a răspuns Tyler, râzând.

— Dar sex tot aţi făcut?

Simţeam cum mă fac stacojie la faţă.

— Nu! Suntem doar prieteni.

El a ridicat din umeri şi mi-a zâmbit.

— Of, sunteţi ridicoli amândoi!

Tyler a râs din nou.

— Nu vreau să-ţi zic nimic, dar prietenii nu se culcă unul cu altul.

— Nu ne-am culcat în sensul ăla. Doar am adormit împreună.

— Adică vrei să-mi spui că nu-ţi place de Penny?

Melissa nu se dădea niciodată bătută prea uşor.

— Nu! N-o suport! E groaznică!

— Băi! am intervenit, înghiontindu-l în umăr.

— Deci, Penny, tu-mi zici că dacă ai afla că Tyler iese cu altcineva, ai fi împăcată cu ideea?

Melissa mă fixa cu privirea.

Tyler a muşcat în tăcere din covrigul lui.

— Da! M-aş bucura pentru el.

— Dovedeşte-o! a cerut ea.

— Stai, ce? a întrebat Tyler.

— Du-te şi invită o fată la o întâlnire! Sunt cel puţin cincizeci aici în momentul ăsta. Sunt convinsă că una dintre ele ar accepta. Pot să-ţi şi arăt sigur câteva care s-au uitat la tine de când te-ai aşezat.

— Uite ce-i, nu vreau să…

— Vezi? Pentru că-ţi place de Penny! Băieţii şi fetele nu pot fi prieteni! Nu merge! Am teme de făcut. Vă las să vă scăldaţi în negare!

Melissa a plecat de la masă.

— Colega ta de cameră nu suportă să n-aibă dreptate, a zis Tyler imediat ce Melissa s-a îndepărtat.

— Mie-mi zici? am oftat.

Tyler şi-a terminat covrigul.

— Aşadar, asta vrei, de fapt? Să ies cu altele?

— Suntem prieteni. Vreau să fii fericit.

— Aşa…

Şi-a împins omleta cu furculiţa prin farfurie.

— Păi, am şi eu o căruţă de teme de care trebuie neapărat să mă apuc. Mă bucur că te simţi mai bine!

S-a ridicat şi şi-a luat tava.

— Tyler?

A plecat fără să privească în urmă la mine.

Capitolul 26

Sâmbătă

În timp ce mă pregăteam pentru întâlnirea cu profesorul Hunter, am încercat să nu mă gândesc la faptul că-i rănisem sentimentele lui Tyler. Chiar îmi doream ca el să fie fericit. Şi nu eram eu persoana care să-i poată oferi asta. Merita ceva mai bun. Speram doar să putem rămâne prieteni, pentru că ajunsese să-mi fie unul dintre cei mai dragi oameni de când ne cunoscuserăm.

Profesorul Hunter nu-mi spusese unde aveam să mergem, dar bănuiam că vom ieşi undeva să mâncăm. Din fericire, Melissa plecase la cină cu Josh, altfel ar fi trebuit să umblu pe furiş prin casă şi să mă pregătesc în baie. Mi-am luat pe mine o rochie de vară fără bretele şi am adăugat o curea maronie. M-am încălţat cu o pereche de sandale cu tocuri înalte şi m-am uitat în oglindă. Am

adăugat un pic de ruj roşu, pentru că îmi plăcea să cred că mă face să arăt mai matură.

Alarma a pornit, dându-mi de ştire că e ora 8. Mi-am luat poşeta şi m-am îndreptat spre trotuarul din spatele căminului Sussex, unde profesorul Hunter mă lăsase ultima oară. Maşina lui neagră, modernă, aştepta acolo. Înainte să ajung chiar, profesorul Hunter a coborât din ea. Purta un costum negru perfect mulat pe corp, cu o cămaşă albă şi o cravată neagră. Numai când l-am văzut mi s-au înmuiat picioarele.

A ocolit maşina şi mi-a deschis portiera.

— Bună seara, domnule profesor Hunter!

Mi-a luat faţa în ambele mâini, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat adânc. Ar fi trebuit să discutăm despre noi, dar nu-mi doream altceva decât să-i smulg iarăşi toate hainele de pe el. S-a retras mult prea curând.

— Bună seara, Penny!

A înclinat capul, făcându-mi semn să urc în maşină.

— Ar trebui să plecăm! Avem rezervare.

Am dat încet înapoi şi am urcat în maşină. El a închis portiera în urma mea.

S-a aşezat pe locul şoferului şi am demarat în noapte.

— Unde mergem?

— Într-un loc în care putem fi singuri.

Cuvintele lui mi-au dat fiori pe şira spinării.

— Dar n-am mâncat nimic.

Îmi dădea nişte emoţii incredibile.

Avea o expresie haioasă.

— Păi, te scot la cină.

Eram cam derutată, dar am hotărât să aştept şi să văd ce se întâmplă. Îmi plăcuseră mereu surprizele.

— Aşadar, voiaţi să discutăm despre ce-aţi vrut să spuneţi cu „doar o dată”.

— Am spus ceea ce am vrut să spun.

— Aha!

M-am întors şi m-am uitat pe geam. Eram pe I–95, gonind pe lângă toate celelalte maşini. Copacii parcă zburau pe lângă noi. Simţeam că mi se face rău.

— Atunci, nu înţeleg de ce m-aţi invitat la cină!

— Pentru că m-am răzgândit.

Am încercat să-mi domolesc respiraţia.

— De ce?

Şi-a mutat atenţia de la drum la mine preţ de o secundă.

— Pentru că mă gândesc continuu la tine, Penny.

Am înghiţit în sec.

— Şi eu mă gândesc continuu la dumneavoastră.

Am mers în tăcere câteva clipe. Nu-mi venea să cred că se întâmpla aşa ceva.

— Aţi copilărit aici?

— Nu! Sunt din New York.

— Atunci, ce v-a determinat să veniţi aici şi să predaţi?

Mi-am amintit că Melissa îmi povestise despre el că fusese concediat de la ultima slujbă. Oare lucrase ca profesor în New York?

— Aveam nevoie de o schimbare.

— Locuiaţi în oraş?

— Da!

— Atunci înţeleg de ce simţeaţi nevoia de o schimbare.

A râs.

— Nu te dai în vânt după New York City?

— E mereu atâta zgomot şi agitaţie acolo! Şi toată lumea pare aşa de deprimată la metrou!

— N-am de unde să ştiu, c-am mers rar cu metroul.

— Sunt sigură că nici taxiurile nu-s mult mai bune. Şi nu e destulă iarbă.

A râs din nou.

— Păi, e foarte diferit de cum e aici. Tu ai copilărit în împrejurimi?

— Locuiesc la vreo oră distanţă. Bine, la o oră de şcoală. Nu

prea-mi dau seama unde suntem acum.

Am oprit în faţa unei clădiri enorme. În partea dreaptă era un teren de tenis, lângă care se afla o piscină. În spatele lor zăream în întuneric un teren de golf. Un valet a venit repede la portiera mea şi mi-a deschis-o.

— Bine aţi venit, doamnă! m-a salutat el politicos, întinzându-mi mâna.

Nu-mi mai spusese nimeni „doamnă”. L-am luat de mână şi am coborât din maşină, închizând portiera pasagerului. Profesorul Hunter a ieşit imediat, iar valetul s-a apropiat de el.

— Bună seara, domnule Hunter! a spus băiatul cu un zâmbet uriaş. Am auzit atât de multe lucruri despre dumneavoastră!

Profesorul Hunter i-a dat valetului cheia.

— Mulţumesc!

Profesorul Hunter s-a îndreptat spre mine şi şi-a pus mâna pe talia mea, apoi m-a condus în clădire.

Tocurile îmi ţăcăneau pe podeaua de marmură albă. Deasupra noastră atârna cel mai mare candelabru pe care îl văzusem vreodată. O femeie cu sânii ridicaţi până aproape de bărbie s-a apropiat de noi.

— Domnule Hunter, masa dumneavoastră este pregătită.

Părea emoţionată când a vorbit cu noi.

Am urmat-o pe un hol şi am intrat într-un restaurant elegant. Nu eram îmbrăcată nici pe departe suficient de sofisticat. Majoritatea femeilor purtau rochii din dantelă, iar bărbaţii, costume precum cel al profesorului Hunter. Mi se părea că toate mă fixau cu privirea. Dar în timp ce ne îndreptam spre partea din spate a restaurantului, mi-am dat seama că-l fixau cu privirea pe profesorul Hunter. Nu le învinovăţeam, era foarte arătos. Dar eram un pic geloasă.

Femeia ne-a condus într-un separeu din spate. Într-o parte ardea un foc care trosnea puternic, iar alături era un divan elegant. În mijlocul camerei se afla o masă cu un aranjament floral în centru. O sticlă de vin şi două pahare erau pregătite. *Vai,*

nu, o să-mi ceară buletinul!

În loc să mă întrebe ce vârstă am, femeia a spus:

— Chelnerul o să vină imediat la dumneavoastră.

Apoi a ieşit din încăpere, închizând uşa în urma ei.

M-am întors spre profesorul Hunter.

— Unde suntem?

— La clubul privat în care sunt înscris.

Abonamentele la cluburile private erau foarte scumpe. Nu ştiam că e bogat. Probabil de-asta nu mergea niciodată cu metroul. Profesorul Hunter s-a apropiat de masă şi mi-a tras scaunul.

— Nimeni nu mi-a mai tras scaunul până acum.

M-am aşezat şi l-am fixat cu privirea în timp ce lua loc faţă-n faţă cu mine. Aveam parte de multe premiere în seara aceea.

— Atunci, n-ai avut întâlniri cu cine trebuie.

Întâlniri? Era o întâlnire?

— Şi nici la un club privat n-am mai fost până acum. Veniţi des aici?

— De fapt, e abia a doua oară când vin aici.

— Aha, deci abia v-aţi înscris?

Aşa se explicau privirile fixe ale oamenilor. Nu-l mai văzuseră niciodată. Se întrebau cine e străinul ăsta.

— Da! La începutul săptămânii ăsteia, de fapt.

Chiar în momentul acela, chelnerul a intrat şi a pornit în grabă spre masă.

— Bună seara! Numele meu este Jerrod. Este plăcerea mea să vă servesc în această seară, domnule şi doamnă Hunter.

Tocmai urma să-i spun lui Jerrod că nu suntem căsătoriţi, când profesorul Hunter mi-a zâmbit şmechereşte. Jerrod a început să ne povestească despre specialităţile zilei, dar eu nu mă puteam opri din a privi fix în ochii profesorului Hunter. Jerrod a deschis sticla de vin şi ne-a turnat fiecăruia câte-un pahar de vin în timp ce vorbea.

După ce-a terminat Jerrod cu discursul, profesorul Hunter a

spus c-o să avem nevoie de ceva timp să ne uităm prin meniu. L-am răsfoit pe-al meu, încercând să găsesc cel mai ieftin preparat în timp ce Jerrod ieşea din încăpere. Majoritatea preparatelor costau cam cât manualele la mâna a doua pe care le cumpăram mereu pentru cursuri. Nu mă simţeam în largul meu să-l las pe profesorul Hunter să plătească atât.

— Penny?

A întins mâna şi m-a luat de mână.

— Domnule profesor Hunter, eu n-am mâncat niciodată ceva care să coste atât de mult. Cum aţi spus că se numeşte locul ăsta? Nici măcar nu e trecut numele pe meniu.

Am luat paharul în mâna liberă şi am sorbit o gură de vin.

— Mă gândeam la Hunter Creek Country Club.

Am tuşit, înecându-mă cu vin. „Hunter." Cum fusese întâmpinat, cum îl fixaseră cu privirea. Eram deja depăşită de situaţie, dar în clipa aia mă simţeam cu totul şi cu totul inferioară. Ce căuta el cu o fată de teapa mea?

— Domnule profesor Hunter, dumneavoastră sunteţi proprietarul acestui club?

— Părea un loc potrivit pentru o primă întâlnire.

Şi l-aţi cumpărat?

— Cu ce vă ocupaţi, mai exact, la New York?

— Am fost profesor.

— Cât timp?

A coborât uşor sprâncenele în timp ce mă privea.

— Mai puţin de un an.

— Şi înainte de asta?

— Am deţinut un startup. Te-ar deranja dacă ţi-aş pune o întrebare?

Misterul identităţii profesorului Hunter abia începea să se dezvăluie, iar el voia să discute despre mine? Nu eu eram aia interesantă aici.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Totul.

Modul în care a rostit cuvântul m-a făcut să roşesc. Deja mă văzuse goală. Mă avusese în cel mai intim mod posibil.

— Chiar nu e mare lucru de spus.

— Nu cred că e adevărat ce spui. Îţi place să mă provoci şi nu ţi-e teamă să spui lucrurilor pe nume. Te consider incredibil de revigorantă.

Am mai sorbit o gură de vin. Aveam mari emoţii când ştiam că mă fixează cu privirea.

— Şi de ce ţi se pare că nu eşti interesantă?

Am înghiţit în sec şi am ridicat privirea spre el. Era din cauza lui Austin şi a faptului că mă făcuse de atâtea ori să simt că nu însemn nimic.

— Sincer, sunteţi prima persoană care m-a făcut vreodată să simt că sunt singura fată din încăpere. Nu sunt obişnuită să simt că aş conta.

Jerrod a revenit să ne ia comanda. Am coborât din nou privirea spre meniu. Căutam ceva care să nu-mi rămână între dinţi. Profesorul Hunter m-a luat din nou de mână.

— Penny, am înţeles că aici au nişte chiftele de crab delicioase.

Am zâmbit, uşurată că nu trebuie să aleg.

— Sună perfect!

Profesorul Hunter a comandat pentru noi. Când Jerrod a ieşit din încăpere, profesorul Hunter şi-a sprijinit coatele de masă şi s-a aplecat uşor în faţă.

— Când suntem împreună, te asigur că nu văd pe altcineva în încăpere. Ai mereu toată atenţia mea.

— Asta înseamnă că trebuie să vă fie destul de greu să notaţi discursurile celorlalţi studenţi.

L-am făcut să râdă.

— Aşa e!

Cuvintele lui ar fi trebuit să mă liniştească, dar parcă nu puteam să mă concentrez decât la faptul că spusese „când suntem împreună”. Mi-am adus aminte de femeia din biroul lui. Nu eram

neapărat singura persoană cu care ieşea la întâlniri. Dacă asta era ce făceam noi.

Profesorul Hunter a băgat mâna în buzunar, a scos un penny şi l-a împins pe masă.

— Un bănuţ ca să-mi spui ce gândeşti?

Am ridicat privirea spre el şi am zâmbit. De-asta eram acolo. Ca să discutăm despre ceea ce ne dorim.

— Ultimul tip cu care-am ieşit nu credea în etichete. Deci, practic, eu asta vreau să ştiu, ce suntem noi acum? Adică, nu vreau să pun niciun pic de presiune pe dumneavoastră. Sunt doar curioasă. Vreau să ştiu care-i părerea dumneavoastră despre lucrurile astea.

A început să râdă. Râdea *de* mine. M-am făcut stacojie la faţă.

— Penny, nu-mi place ideea de a te împărţi cu altcineva, dacă la asta te referi.

— Nici eu nu mă dau în vânt după ideea de a vă împărţi cu altcineva, domnule profesor Hunter.

Expresia lui a devenit serioasă.

— La ce te referi? a întrebat rar.

— Ştiu că aveţi o iubită. Femeia aia din biroul dumneavoastră. Ieşeaţi la o întâlnire. S-a văzut de la o poştă.

A oftat şi mi-a zâmbit. Oare părea uşurat?

— Aia n-a fost o întâlnire, a spus el.

— Nu?

— A fost un eveniment legat de serviciu, la care trebuia să participăm amândoi. Nu sunt interesat de doamna profesoară Keen. Sunt interesat doar de tine. Dar dacă tot ai adus vorba despre asta, dacă aş ieşi cu doamna profesoară Keen, ai prefera să încetez, nu-i aşa?

— Da! am răspuns instantaneu.

— Atunci n-o să te deranjeze dacă-ţi spun să încetezi să mai ieşi cu Tyler Stevens.

— Eu şi Tyler suntem doar prieteni!

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Atunci, cred că niciunul din noi nu are de ce să-şi facă griji.

Capitolul 27

Sâmbătă

— Încă ceva, domnule Hunter!

Jerrod a deschis uşa şi ne-a adus aperitivele. Am luat o gură încă dinainte ca el să iasă din încăpere.

— E minunat!

Uitasem că-i pusesem profesorului Hunter o întrebare. Am mai luat o gură din chifteaua de crab.

— Ce anume voiai să ştii? a întrebat profesorul Hunter.

Am terminat de mestecat.

— Colega mea de cameră, Melissa. Poate fi, cum să spun, destul de insistentă. Vrea să ies mereu în weekenduri şi încearcă să mă convingă să particip la întâlniri duble şi chestii de-astea.

— Şi?

— Şi ce să-i spun?

— Că ieşi cu cineva.

— Dar o să vrea să ştie despre cine-i vorba.

— Păi, îi spui că ieşi cu mine. Dar ar fi bine să omiţi partea cu profesorul.

Mi-a zâmbit. Habar n-avea el cât de greu avea să-mi fie să fac asta.

— Vreţi să-i spun că ies cu un domn mai în vârstă, bogat, incredibil de arătos, care nu-i nici pe departe de nasul meu?

— Şi să faci bine să-i zici că mă cheamă James, nu „domnul profesor Hunter". De fapt, probabil c-ar trebui să începi îmi spui aşa şi în public.

Începusem să mă întreb când avea să-mi ceară să-i zic pe nume.

— N-o să creadă nicio iotă din povestea asta.

— Hmm! O să trebuiască să aduci vorba şi de faptul că a fost cea mai tare partidă de sex din viaţa ta. Poate-i distragi atenţia cu detaliile astea.

Simţeam cum încep să mă roşesc. Speram că el considera că e din cauza focului din şemineu. Mă întrebasem dacă-i stă gândul la sex. Îl ştiam de puţin timp, dar tot îl doream din nou. Avea dreptate, fusese cea mai tare partidă de sex din viaţa mea. Austin nici măcar nu se compara. Austin era ca un iepure sălbatic. El termina în doar câteva minute. Nici măcar nu ştiam ce e ăla un orgasm până nu am ajuns să-l întâlnesc pe profesorul Hunter.

Şi credeam că ştiu cum să obţin ceea ce-mi doream.

— Vă mulţumesc pentru cină! A fost unul dintre cele mai gustoase lucruri pe care le-am băgat în gură.

Mărul lui Adam i s-a ridicat şi i-a coborât.

— Dar cu siguranţă nu cel mai bun. Vrei să-ţi reamintesc?

Mă udasem toată doar auzindu-l rostind acele cuvinte. Îmi aminteam cum îşi băga şi-şi scotea scula uriaşă din gura mea. Am înghiţit în sec.

— S-ar putea să-mi mai trebuiască o repriză.

Jerrod a intrat, ţinând în mâini două meniuri pentru deserturi.

— Interesează pe careva dintre dumneavoastră deserturile în seara aceasta?

Ne-a pus meniurile în faţă.

— Mi-ar plăcea la nebunie un desert! am spus, privindu-l pe profesorul Hunter.

— Ne lăsaţi un pic să discutăm despre ce alegem?

I-a zâmbit politicos lui Jerrod. Imediat ce Jerrod a ieşit din încăpere, profesorul Hunter s-a ridicat în picioare. Mi-a tras scaunul. Şi eu mă pregăteam să mă ridic în picioare.

— Aşază-te la loc! a mârâit.

M-am supus repede. Privirea-i era nesătulă. Era aceeaşi din biroul lui.

— Eu ştiu deja ce vreau la desert, a spus el, şi s-a lăsat în

genunchi.

Mi-a scos chiloţii şi mi-a desfăcut coapsele cu mâinile lui puternice.

— Dar Jerrod o să se întoarcă în doar…

Limba lui mi-a găsit clitorisul, iar cuvintele mi-au devenit repede un geamăt. L-a supt cu putere, apoi mi-a pătruns miezul ud cu limba.

Şoldurile mi s-au ridicat uşor, dorindu-mi deja să mă pătrundă mai adânc. Şi-a dus din nou buzele la clitorisul meu şi şi-a lăsat degetele să mă umple. Am rămas cu gura căscată, simţind presiunea bruscă.

— Ce spuneai, Penny? Că vrei să încetez?

M-a frecat şi mai tare cu degetele.

— Nu. Vă rog, nu!

— Ce nu?

Mă provoca. Voia să îl implor să o facă.

— Nu vă opriţi! Vă implor, nu vă opriţi! am gemut.

A băgat şi mai adânc degetele. Nu aveam să mai fiu în stare să rezist mult. Uşa a scârţâit, iar profesorul Hunter s-a ridicat repede în picioare. A ridicat mâinile deasupra capului şi s-a prefăcut că se-ntinde. *Fir-ar a dracului să fie de treabă, Jerrod!*

Chelnerul s-a îndreptat spre noi. Îmi era greu să-mi potolesc respiraţia rapidă. Gâfâiam cu stângăcie. *Băga-mi-aş picioarele!*

Îmi atârnau chiloţeii la glezne. *Oare Jerrod observă?*

Mi-am băgat repede picioarele sub scaun.

— Ce ziceai că vrei, Penny? m-a întrebat din nou profesorul Hunter.

Eram roşie toată la faţă. Mai mult ca sigur era evident ce făcuserăm. L-am privit îngrozită în ochi pe profesorul Hunter. Nici măcar nu mă uitasem în meniu. Avea o expresie provocatoare.

Am înghiţit în sec. Ştiam ce vrea să fac, dar îl simţeam pe Jerrod cum mă fixează cu privirea.

Te rog, nu-mi observa chiloţii!

Am respirat adânc.

— De fapt, mi-e poftă de ceva cald şi sărat.

Am ridicat din sprânceană la profesorul Hunter.

A început jocul.

Profesorul Hunter şi-a muşcat buza.

— Păi, avem bucăţele de caramel sărat, a spus Jerrod. Dacă vreţi, vi le încălzim un pic. Dar va trebui să-l întreb pe *chef.* Nu sunt sigur că se topesc.

Mi se părea că eu sunt aia care urma să se topească, încercând din răsputeri să nu mă fac praf de ruşine din cauza schimbului de replici stânjenitoare.

— Eu mai degrabă aş vrea ceva dulce, a intervenit profesorul Hunter.

— Sufleul nostru de ciocolată e făcut de la zero şi e cald şi dulce. Împăcaţi şi capra, şi varza.

— Sună perfect! am spus.

Jerrod trebuia neapărat să iasă din încăpere chiar în clipa asta!

— Atunci împărţim sufleul de ciocolată, a hotărât profesorul Hunter, fără să-şi ia ochii de la mine, apoi i-a înapoiat meniurile lui Jerrod.

— Foarte bună alegere, domnule! a spus Jerrod.

A luat meniurile şi a ieşit din încăpere.

— Pizda ta zemoasă e cel mai uimitor lucru pe care l-am băgat în gură. Şi încă n-am terminat cu ea.

S-a lăsat din nou în genunchi, m-a prins de fund şi m-a tras spre el. O atingere lungă, lentă, cu limba, m-a adus la punctul-limită. M-am lăsat copleşită de orgasm în timp ce limba lui îmi dădea încet târcoale. Mi-a sărutat blând clitorisul, trimiţându-mi fiori pe şira spinării, apoi mi-a tras chiloţii înapoi pe pulpe. S-a ridicat în picioare şi m-a tras şi pe mine după el.

— Era să fim prinşi, am spus.

— Încă n-am scăpat.

Şi-a tras fermoarul de la pantaloni şi a desfăcut nasturele

faldului boxerilor, lăsându-şi enormul membru erect să se ridice.

— Încă trebuie să-ţi reamintesc care-i cel mai delicios lucru pe care l-ai avut vreodată în gură.

Încă din biroul lui, nu-mi dorisem altceva în gură decât mădularul lui. Voiam să i-l sug, să fiu eu aia care să-l aducă pe el la orgasm de data asta. Voiam să-i simt gustul. M-am lăsat în genunchi între picioarele lui şi mi-am lăsat limba să dea încet târcoale vârfului membrului. Mi-am lăsat buzele să-i alunece pe toată lungimea. Era şansa mea de-a-i arăta că şi eu ştiam să-i smulg gemete. Simţeam din nou cum mă ud în timp ce membrul îmi pulsa pe buze. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce mergeam până la capăt, lăsându-l să-mi bage scula uriaşă pe gât.

— Penny! a gemut profesorul Hunter.

Când degetele i s-au încurcat în părul meu, iar el a început să mă ghideze, nu m-a deranjat. Voiam să-şi dea drumul. Şi îmi plăcea când mă futea-n gură. Îmi plăcea cât de bine controla situaţia. Scula lui mi-a pulsat din nou pe buze în timp ce o băga şi o scotea din ce în ce mai repede din gura mea.

Un lichid fierbinte şi sărat mi-a ţâşnit în gură. L-am băut cu nesaţ, lipăind fiecare strop din el. M-am lins pe buze şi l-am privit în ochi în timp ce-i trăgeam fermoarul pantalonilor. L-am ridicat în picioare.

— Acum eşti convinsă? m-a întrebat.

— N-aş prefera nimic altceva.

— Eşti sigură?

M-a prins de fund şi m-a tras aproape. Îi simţeam muşchii pe sub cămaşă. Avea dreptate. Îmi doream ceva mai mult. Îmi doream să mă pătrundă adânc. Îmi doream să-l fac să-mi strige numele.

— Nu!

Îmi simţeam corpul tremurând.

— Atunci, spune-mi ce vrei!

Mi-a ridicat picioarele şi le-a pus în jurul lui. M-a dus în braţe până la canapea şi m-a lăsat pe pernele ei mătăsoase.

Am înghiţit în sec. Oare ce voia să spun? Toate lucrurile care-mi treceau prin minte erau perverse, de nerostit cu voce tare.

S-a aplecat deasupra mea şi mi-a şoptit la ureche:

— Cred că ştiu exact ce vrei. Pentru că îţi cam place pericolul. Ţi-a plăcut când se uita Jerrod la tine când mai aveai câteva secunde şi-ţi dădeai drumul. Îţi place să încalci regulile, iar ideea de a fi prinsă te excită şi mai tare. Şi în momentul ăsta, tot ce-ţi doreşti e scula mea atât de adânc intrată în tine, încât să ţipi.

Îmi bubuia inima.

— Dar nu am de gând să-ţi dau ceea ce vrei. Cel puţin, nu încă.

— Domnule profesor Hunter! am gâfâit.

S-a ridicat de pe canapea şi a întins mâna în faţa mea. Nu voiam să mă ridic. Îl voiam peste mine, ridicându-mi rochia peste coapse.

— Cred că ne-ar prinde bine nişte aer curat, Penny!

Nu ştiam ce are de gând, dar l-am luat de mână şi l-am lăsat să mă ridice în picioare. L-aş fi urmat oriunde. M-a ţinut de mână în timp ce mă scotea din sala de mese privată. Parcă toată lumea din restaurant s-a întors să se uite la el în timp ce ieşeam. M-a strâns de mână şi a zâmbit. Doamne, cât de sexy putea să fie!

Am ieşit din restaurant prin spate şi am ajuns pe o terasă uriaşă. Era răcoare afară, şi doar câteva persoane stăteau lângă un foc, savurând o băutură după cină. Profesorul Hunter m-a condus pe lângă ele şi am coborât un şir de trepte. Paşii lui erau mai mari decât ai mei, şi-mi era greu să mă ţin după el. Dac-aş fi mers mai repede, aş fi făcut jogging.

Am ajuns la un şir de maşinuţe de golf. S-a aplecat şi a răsucit cheia.

— Asta e în regulă.

Mi-a zâmbit.

— Avem voie să ne dăm cu astea? O să avem probleme!

Profesorul Hunter a râs şi a urcat la volan.

— Hai, urcă!

Bineînţeles că se putea da cu ele. Putea face tot ce voia. Era clubul lui. Am urcat în maşină şi imediat ce-am pus fundul pe scaun, a călcat pedala de acceleraţie. A luat-o pe potecuţe şi pe podeţele de lemn de pe terenul de golf o vreme, apoi a virat spre iarbă.

Am ajuns lângă o cascadă micuţă, apoi a oprit motorul. Licuricii zburătăceau pe cerul întunecat de deasupra noastră. Parcă eram într-un vis. Şi, deşi eram înconjuraţi de iarbă proaspătă şi flori frumoase, nu simţeam decât mirosul dulce al apei lui de colonie. Fiecare părticică din corpul meu mi se părea vie când eram lângă el.

Am coborât din maşină şi m-am îndreptat către cascada mică. Apa care se lovea de pietre era surprinzător de zgomotoasă. Am văzut reflexia profesorului Hunter în undele din apă, în timp ce venea din spate şi mă cuprindea cu braţele. Mi-a dat părul deoparte şi m-a sărutat pe ceafă. Mi s-a încordat tot corpul. *Dumnezeule, ăsta mă vrea chiar aici! În mijlocul terenului de golf!* Dar avea dreptate. Îmi plăcea pericolul. Ideea de-a fi prinsă făcea totul să pară şi mai palpitant. O mână i-a alunecat în jos, pe coapsă şi peste rochie, apoi m-a prins cu degetele de sân. Cealaltă i s-a furişat pe coapsa mea, pe sub rochie. Mi-a dat chiloţii la o parte şi a băgat un deget în mine.

Doamne, da! Să-mi trag una, ce sexy e chestia asta! Mi-am tras şoldurile-n spate şi mi-am lăsat fundul să se frece de el. N-a durat mult şi i-am simţit membrul întărindu-se.

— Să nu te prefaci nici măcar o clipă că nu te încântă ideea de-a fi prinsă de cineva când te pătrund adânc!

A mai băgat un deget în mine şi a început să mă frece cu putere.

— Simt cât de mult îţi place! După cum te strângi în jurul meu. Dar măcar acum poţi să ţipi cât de tare vrei şi n-o să te-audă nimeni din cauza apei.

Acum îşi mişca şi mai repede degetele.

Da! Oare cum puteam simţi atâta satisfacţie doar datorită

mâinilor lui?

— Spune-mi ce vrei!

Voiam mult mai mult. Voiam din nou scula lui întărită înlăuntrul meu. Numai la asta eram în stare să mă gândesc.

— Mai vreau!

— Ce mai vrei?

Nu eram obişnuită să vorbesc porcos. Dar voiam să-i fac pe plac. Şi voiam ca şi el să-mi facă mie pe plac.

— Vreau scula ta înăuntrul meu.

Şi-a desprins mâinile de pe mine. Mi s-au înmuiat genunchii când m-am întors cu faţa spre el.

— James! am spus pe nerăsuflate.

— O, Penny!

Mi-a luat bărbia în mâini şi mi-a ridicat faţa astfel încât să-l privesc. Clătina din cap.

— În momentul ăsta, nu suntem în public.

Am înghiţit în sec.

Avea o privire perversă.

— Ai multe de învăţat.

— Atunci, învăţaţi-mă, domnule profesor Hunter!

Şi-a luat mâna de pe faţa mea.

— Dezbracă-te!

Am aruncat o privire în jur. Vedeam focul de pe terasă. Eram departe, dar oare ne vedeau?

— Dar…

— Dezbracă-te de rochie până n-o smulg de pe tine! a mârâit.

Mi-am desfăcut cureaua din talie şi mi-am tras rochia peste cap. Aerul rece m-a făcut să tremur.

— Dă tot jos!

Mi-am desfăcut sutienul şi l-am lăsat să cadă la pământ. M-am aplecat, mi-am dat chiloţii jos şi am făcut un pas în faţă. M-am aplecat să-mi desfac curelele sandalelor, dar profesorul Hunter m-a ridicat pe umăr, goală.

— Domnule profesor Hunter! am râs.

A răspuns muşcându-mă uşor de fesa dezgolită. Simţeam crengile înfrunzite ale salciei pe spate în timp ce mă purta pe sub ea. Era doar puţină lumină, parcă dansa în timp ce briza legăna crengile. Am dat să mă aşez. Îl doream chiar în clipa aceea; chiar sub acel copac.

— Nu te-aşeza!

M-a prins repede de mână.

— De ce?

— O să te-alegi cu o iritaţie urâtă de la îngrăşământ.

Am râs.

— Staţi aşa! Vorbiţi serios? De unde ştiţi chestia asta?

A ridicat din umeri.

— Domnule profesor Hunter!

— Pune mâinile pe trunchiul copacului.

— Aţi mai făcut vreodată sex pe un teren de golf?

— Penny, pune mâinile pe trunchi!

Vocea-i era serioasă. Doamne, cât de sexy era când vorbea aşa! Impunător. Puternic. Se încrunta la mine pe sub sprâncenele groase. *Atât de sexy!* I-am urmat indicaţiile.

— Desfă picioarele!

Avea vocea gâtuită. Îmi dădeam seama că-şi doreşte asta la fel de mult ca mine.

Am desfăcut picioarele. Aerul rece care îmi atingea păsărica nesătulă mă revigora şi mă făcea, cumva, să-l doresc şi mai mult.

— Arcuieşte-ţi spinarea! mi-a poruncit, apoi m-a apucat de păr, obligându-mă să-i urmez instrucţiunile.

Vântul sufla, iar eu îmi simţeam pielea de găină pe tot corpul gol. Dar n-am tremurat. Nu simţeam decât durerea dorinţei. Am auzit sunetul foliei rupte, iar înainte să apuc să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a apucat de şolduri şi m-a pătruns adânc.

Am gemut. Încă aveam dureri de când scula lui uriaşă intrase ultima oară în mine. Dar suferinţa s-a amestecat cu plăcerea, până când n-am mai ştiut care e limita. Pula lui era de neoprit,

futându-mă mai tare decât data trecută, mai tare decât ştiam că pot duce.

— Da! am ţipat.

Sânii umflaţi îmi săltau la fiecare penetrare puternică. M-am împins cu palmele de trunchiul copacului, mişcându-mi şoldurile în acelaşi ritm cu el. Degetele lui mi s-au înfipt în carne. Îmi plăcea sexul brutal, iar el ştia asta. M-a cuprins de talie, mi-a prins clitorisul cu două degete şi a strâns. Tare. *Da, futu-i, da!* Simţeam cum îi strâng pula care pulsa, în timp ce mă izbea un val de uşurare.

S-a retras şi m-a împins spre el. Ştiam că mai era mult până să termine cu mine. Voiam să-l fac să-şi dea drumul. Voiam să-şi piardă şi el controlul o dată.

L-am apucat de cravată şi i-am tras faţa în jos, spre a mea.

— James! am spus cât de seducător puteam, apoi mi-am muşcat buza.

M-a prins de fund, m-a ridicat şi m-a lipit cu spatele de trunchiul copacului. A ridicat dintr-o sprânceană şi m-a pătruns din nou cu mădularul lui lung. Spatele gol mi se freca de scoarţa aspră a copacului, dar n-am strigat de durere. Nu voiam să se oprească. Nu voiam să se oprească niciodată.

— Ce încerci să-mi faci? a gemut.

S-a împins în mine şi m-a imobilizat în timp ce-şi desprindea mâinile de pe fundul meu. L-am cuprins ferm cu picioarele după mijloc în timp ce mă prindea de sâni şi-mi freca sfârcurile întărite. M-a apucat de braţe şi mi le-a ridicat deasupra capului. Eram paralizată de atingerea lui. Pula lui a început din nou să intre şi să iasă din mine, de data asta încet. S-a aplecat şi m-a sărutat. M-a muşcat jucăuş de buză, apoi s-a înfipt cu putere în mine.

— Domnule profesor Hunter! am scâncit.

Mă pătrundea din ce în mai repede, făcându-mi fundul gol să salte pe scoarţă. *Atât de dur! Atât de intens! Atât de bine!* I-am simţit membrul pulsând în mine în timp ce orgasmele noastre se

ciocneau. Tremuram din toate încheieturile când m-a strâns la piept. Chiar şi după ce şi-a dat drumul, scula lui a rămas tare în mine. Respiraţia îi era la fel de greoaie ca a mea. S-a retras şi m-a lăsat în picioare.

Şi-a tras fermoarul pantalonilor. Încă era îmbrăcat la costum din cap până-n picioare. Deodată, mă simţeam extrem de goală şi de expusă. Mi-am dus un braţ pe piept şi cealaltă mână în faţa păsăricii îndurerate.

— N-ai ce să îmi ascunzi, a spus, lăsându-mi braţele să cadă pe lângă corp.

Şi avea dreptate. Eram epuizată. Stoarsă de vlagă. Eram a lui.

Capitolul 28

Sâmbătă

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Arăt în regulă? am întrebat în timp ce coboram din maşinuţa de golf.

— Penny, arăţi uluitor!

— Adică, se vede că tocmai am făcut sex? am şoptit, deşi nu era nimeni în jur.

Rochia îmi era şifonată şi umedă de la roua de pe iarbă. Am încercat să netezesc materialul cu mâna, fără să reuşesc.

El mi-a dat o şuviţă rebelă de păr după ureche.

— Arăţi de parcă tocmai te-am futut de ţi s-au zdruncinat creierii în cap!

— Domnule profesor Hunter!

L-am înghiontit uşor în piept.

— Aşa-mi place cel mai mult când arăţi!

Şi-a strâns cravata.

— Cred că-ţi sunt dator cu o felie de tort.

M-a ridicat în braţe şi m-a dus înapoi pe terasă. Îmi plăcea cât e de puternic. Un cuplu se aşezase lângă foc, iar bărbatul a

zâmbit şi i-a făcut un semn din cap profesorului Hunter, care m-a repus pe picioare şi m-a cuprins cu braţul de după umăr în timp ce mă conducea în restaurant.

Ţineam privirea în jos. Nu suportam să văd că se uită cineva la noi, mai ales dacă era adevărat ceea ce spusese profesorul Hunter. Dacă ar fi aflat cineva ce făcuserăm, puteam fi daţi afară. Sau poate că nu. Îmi era greu să mă obişnuiesc cu situaţia. Se părea că dacă deţineai un club privat, puteai să faci ce vrei fără consecinţe. Totuşi, doar pentru că era proprietarul clubului nu însemna că lucrul pe care-l făcuserăm era decent.

— Hai să mâncăm desertul aici, afară! a propus profesorul Hunter şi s-a strecurat într-un separeu.

Oare chiar voia să mă chinuie? M-am aşezat faţă-n faţă cu el. Simţeam privirile tuturor asupra mea, dar cel puţin nu mai rămăseseră atât de mulţi în restaurant. Lui Jerrod i-a luat doar un minut să ne găsească.

— Ah, credeam că v-am pierdut!

Jerrod zâmbea. Oare ştia?

Mi-am trecut din nou degetele prin păr.

— Voiam doar să-i fac doamnei un tur, a spus profesorul Hunter, făcând un semn cu ochiul.

— Bineînţeles. Mai doriţi sufleul de ciocolată?

— Da, Jerrod, mulţumim!

— L-am păstrat la cald. Revin imediat!

Un minut mai târziu, Jerrod s-a întors cu sufleul şi cu două pahare de apă.

— Vă mai aduc ceva?

— Asta-i tot pentru seara asta, Jerrod, a răspuns profesorul Hunter.

— A fost o plăcere să vă văd! Sper să reveniţi curând!

— Să ai o seară plăcută, Jerrod!

L-am urmărit pe profesorul Hunter luând o gură din sufleu. Cum era posibil să facă până şi mâncatul să pară sexy? Mi-am luat furculiţa şi am luat o gură. *Delicios!*

— Mai e un lucru despre care trebuie neapărat să discutăm, am spus.

— Şi care-ar fi ăla?

M-am aplecat uşor în faţă.

— Nota mea.

— Ce-i cu ea?

Avea un rânjet diabolic întipărit pe figură.

— Mi-aţi dat un 6 când eu meritam un 10.

— Penny, ar fi neprofesionist din partea mea să îţi acord tratament preferenţial.

— La fel de neprofesionist cum ar fi ce-am făcut pe terenul de golf?

A pus furculiţa pe farfurie.

— *Touché!*

— Deci o să mi-o schimbaţi la loc?

— Penny, eu am trecut-o de la bun început ca fiind un 10.

Poftim?

— Dar… pe lucrare… scria 6.

— Şi tu crezi că dacă aş vrea să şterg cu pastă corectoare fiecare cuvânt dintr-o lucrare n-aş putea să fac rost de alta?

— Încercaţi să mă enervaţi doar?

Simţeam cum încep să mă enervez.

— Nu, încercam să te seduc!

M-a trecut un fior pe şira spinării. Pericolul pe care-l simţisem cu el era real. Oare asta plănuise încă de când ne întâlniserăm la cafenea?

— Deci totul s-a desfăşurat întocmai cum v-aţi dorit, nu-i aşa?

Mă simţeam oarecum rănită. Aşadar, fusese doar un joc pentru el în tot acest timp.

— Nu! Absolut deloc. Aşa cum ţi-am mai spus, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la tine. Am crezut că dacă-mi dau voie să cedez ispitei, o să pot merge mai departe. Dar sunt mai dependent ca niciodată de tine.

A scos o bancnotă de o sută de dolari din portofel şi a pus-o pe masă.

— Cred c-ar trebui să te duc acasă. Probabil colega ta de cameră se întreabă pe unde umbli.

M-a apucat de mână şi m-a săltat în picioare.

Aproape că l-am întrebat dacă n-ar trebui să aşteptăm nota. Dar era localul lui. Categoric avea parte de mese gratuite. Banii pe care-i lăsase pe masă erau, probabil, bacşişul lui Jerrod. Profesorul Hunter era foarte generos.

M-a condus afară din restaurant şi înapoi spre intrarea clubului. Femeia cu sânii mari încă stătea la recepţie.

— Să aveţi o seară plăcută, domnule Hunter!

— Şi tu la fel! i-a spus femeii, făcând un semn din cap.

Era enervant cum pe mine nici măcar nu mă băgase în seamă.

Parcă simţind asta, profesorul Hunter m-a strâns de mână.

Imediat ce valetul ne-a văzut ieşind din club, a plecat în grabă. Eu am început să tremur în timp ce aşteptam să ajungă la maşină. Profesorul Hunter şi-a scos sacoul, mi l-a pus pe umeri şi m-a strâns la piept.

— Poate colega ta de cameră o să-ţi găsească povestea mai credibilă dacă porţi asta la cămin.

M-am sprijinit de el şi i-am inspirat apa de colonie.

Oare chestia asta chiar se întâmplă?

— Nici mie nu-mi vine să cred că ies cu dumneavoastră, deci o să-mi fie foarte greu să conving pe altcineva că e adevărat.

Şi-a sprijinit bărbia pe creştetul meu şi s-a îndepărtat de-abia când valetul i-a dat cheile maşinii. Mi-a deschis portiera şi s-a apropiat de angajatul localului.

— Mulţumesc! i-a spus, dându-i valetului nişte bani pe furiş, apoi a urcat pe locul şoferului, iar maşina a pornit înainte să apuc măcar să-mi pun centura de siguranţă.

După ce a virat, îndepărtându-se de clubul privat, a pus mâna pe consola centrală. Fără să ezit, mi-am lăsat mâna să

alunece în a lui, iar degetele lui s-au împletit cu ale mele.

— Ce-o să se întâmple dacă află cineva că formăm un cuplu? l-am întrebat.

— Nu-i un lucru privit cu ochi buni, dar politica universităţii nu e explicită în regulamentul de ordine interioară. E mai degrabă o chestiune de etică decât de orice altceva.

— V-aţi interesat?

S-a uitat la mine.

— Da!

— Deci n-o să aveţi probleme?

— Depinde de foarte multe lucruri.

— Cum ar fi?

— Păi, dacă se-aude până şi un pâs legat de hărţuire sexuală, pot fi concediat. Sau dacă află cineva din grupa ta de noi şi crede că ai parte de tratament preferenţial, poate depune plângere. Sau…

— N-o să spun nimănui, domnule profesor Hunter.

— Atunci nu cred că avem de ce să ne facem griji.

— Aţi mai fi fost interesat de mine dacă politica universităţii ar fi interzis în mod explicit lucrul ăsta?

A ezitat o clipă.

— Da!

M-a strâns de mână.

— Chiar dac-aţi putea fi concediat?

Mi-am dat seama că întrebarea e penibilă imediat ce-am scos-o pe gură. Era clar că profesorul Hunter nu avea nevoie de slujba asta. Dacă îşi permitea să cumpere la voia întâmplării un club privat, probabil că nu era nevoit să muncească deloc.

— Ştiu că-ţi doreşti asta la fel de mult cât îmi doresc şi eu. Cred că am un cod etic solid şi că nimeni nu mă poate face să-l pun la îndoială.

Câteva minute ne-am cufundat în tăcere.

— Cu ce se ocupa compania dumneavoastră?

— Cu tehnologia.

Ce răspunsuri vagi dădea!

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Am vândut-o. Dar încă am un loc în consiliul de administraţie.

— Şi atunci, de ce predaţi?

— Din acelaşi motiv pentru care am plecat din New York. Aveam nevoie de o schimbare.

— Şi dacă n-a fost din cauza faptului că oraşul e zgomotos şi aglomerat, atunci din ce cauză a fost? O criză a vârstei mijlocii sau ce?

— Penny, tu câţi ani crezi că am? a râs el.

— De fapt, am crezut că sunteţi student în an terminal când ne-am cunoscut la cafenea. Nu v-ar veni să credeţi cât de şocată am fost când am aflat că sunteţi profesorul meu de comunicare.

A râs din nou. Nu eram sigură că există vreun sunet pe lume care să-mi placă la fel de mult ca râsul lui.

— Hai, ghiceşte! a insistat.

— Păi, profesorii trebuie să meargă la facultate şi să aibă masterat ca să poată preda, nu?

— Da, dar eu nu am făcut asta. Când eram abia trecut de douăzeci de ani, eram ocupat cu conducerea unei companii. Mi-au acordat o diplomă onorifică la ultima facultate la care am studiat, în schimbul predării unui curs de antreprenoriat tehnologic în programa lor de masterat. Am acceptat acelaşi aranjament şi aici.

— Deci, cât aveţi, 29?

Doamne, dă să n-aibă peste treizeci!

— Eşti pe-aproape. Am doar 27.

Doar 27. Dacă eu aş fi avut 22, aşa cum credea el că am, era o diferenţă de numai cinci ani între noi. O diferenţă de opt ani era mai gravă. Dar în curând avea să fie ziua mea de naştere. Aveam să împlinesc douăzeci de ani peste câteva săptămâni. Trebuia să îi spun. Era ocazia perfectă.

A oprit în faţa căminului şi a oprit motorul.

— Ce, eşti tristă că nu-s mai în vârstă?

M-a făcut să râd.

— Nu, nu despre asta-i vorba. Doar că…

Am respirat adânc. Trebuia neapărat să-i spun.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat.

— După cum îţi spuneam, nu ai de ce să îţi faci griji.

Capitolul 29

Duminică

Imediat ce-am încuiat uşa, melissa a aprins luminile.

— Pe unde dracu-ai umblat?! Vreo zece mesaje ţi-am trimis, Penny!

Mi-am strâns sacoul profesorului Hunter pe corp. Voiam doar să mă întorc în braţele lui.

— Eu…

— Doamne! Doamne! Ai fost la o întâlnire?

— Nu!

De ce căcat minţeam? Nu mă pricep deloc la chestia asta!

— Penny, porţi un sacou bărbătesc!

— Da, scuze! Voiam să zic că da! Am fost la o întâlnire.

— Ştiam eu! Tu şi Tyler eraţi penibili mai înainte, dar aveaţi nevoie doar de un pic de convingere. A renunţat la petrecerea aia de vineri seara doar ca să fie cu tine. Erau o grămadă de fete acolo. Te-a ales pe tine. E exact opusul lui Austin! Mă bucur foarte tare pentru tine!

— Nu, nu cu Tyler!

— Poftim?

— Nu cu Tyler am fost la întâlnire.

Îmi dădeam seama că începeam s-o enervez.

— Da, te-am auzit! Eu te întrebam cu cine ai fost!

— Cu cineva nou.

— Cu cine, Penny?

— Îl cheamă James.

Simţeam cum încep să roşesc, amintindu-mi de momentul în care-l strigasem James pe terenul de golf. M-am îndreptat spre dulap şi am scos o pereche de pantaloni de trening şi un tricou cu care am început să mă schimb.

— Păi, şi unde v-aţi cunoscut?

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu aveam să scap aşa uşor.

— La cursul meu de Introducere în marketing, am minţit.

— Nu-i de mirare că-ţi place de el, a spus ea şi i-a luat sacoul de pe spătarul scaunului. Se dă cu aceeaşi apă de colonie ca profu ăla care ţi-a picat ţie cu tronc. Bun rău!

Băga-mi-aş!

— Pe bune? N-am băgat de seamă.

A râs.

— Să nu te prefaci că nu te-ai cuibărit noaptea în puloverul profului tău!

Nu ştiam că mă văzuse făcând-o.

— Da, bine, am observat şi eu! Asta m-a atras, de fapt, la el prima oară.

Suna destul de rezonabil.

Melissa nu mai părea supărată pe mine, ci doar supercurioasă. Aş fi preferat să fie supărată şi să nu stea de vorbă cu mine. Avea să-mi fie greu să ţin pasul cu toate minciunile.

— Hai, zi-mi de el! a insistat ea şi s-a aşezat din nou pe pat.

— Sunt destul de obosită. Pot să-ţi povestesc mâine despre el?

— Mda, n-ai să vezi! Mi-am făcut griji pentru tine până la… Cât e ceasul? E două noaptea, Penny! Cred că merit şi eu măcar câteva detalii!

— OK!

M-am aşezat turceşte pe pat şi m-am uitat la ea. Dacă spuneam doar adevăruri, atunci nu se chema că mint.

— Păi, e incredibil de arătos, se pare că-i bogat şi e un pic mai în vârstă decât mine.

M-am gândit la propunerea profesorului Hunter de a-i spune

că avusesem parte de cea mai tare partidă de sex din viaţa mea şi am roşit.

— Stai, cu cât e mai în vârstă? Parcă ziceai că v-aţi cunoscut la cursuri, nu? E vreun student din străinătate, venit cu schimb de experienţă, sau ce?

Oare de ce nu mă pricep deloc la chestia asta?

— L-am cunoscut după cursul de marketing. Am dat peste el pe Main Street. La propriu.

Ştia cât sunt de împiedicată din fire, deci părea că acceptase răspunsul.

— De ce nu mi-ai zis că ai ieşit la întâlnire cu el?

— Nu ştiu. Cred că n-am vrut să cobesc. Nu-i de nasul meu, Melissa.

— Nu fi caraghioasă! Ştii că eşti o partidă bună! L-ai făcut să-i curgă balele după tine cu rochia aia pe care ai purtat-o.

— Mersi, Melissa!

— Şi, unde te-a dus la prima întâlnire?

— La un club de-ăsta privat. La cel puţin jumătate de oră de-aici.

— Păi, e superelegant aşa. Văd de ce crezi că-i bogat. Nu cunosc nici un alt student care să fie membru al unui club privat.

Nu voiam ca ea să presupună că e student. Voiam să creadă că e mereu ocupat, ca să nu sufere dacă nu avea ocazia să-l cunoască.

— De fapt, nu e student.

— Şi cu ce se ocupă?

— A înfiinţat nu ştiu ce firmă de tehnologie.

— Impresionant! S-a gândit la asta o clipă, apoi a adăugat: Câţi ani ziceai că are?

— Douăzeci şi şapte, am răspuns încet.

Am ridicat din umeri de parcă n-ar fi fost mare scofală. Încă mi se strângea stomacul pentru că nu-i mărturisisem profesorului Hunter vârsta mea în maşină.

— Parcă ziceai că e doar cu câţiva ani mai mare decât tine.

Penny, asta înseamnă vreo… opt ani!

Era timpul să ţin cont de sfatul profesorului Hunter.

— Melissa, tu nici nu eşti în stare să înţelegi cât de sexy e ăsta! Nici nu pot să gândesc logic când sunt în preajma lui!

Am făcut-o să râdă.

— Bun, vreau să dorm un pic. Data viitoare, să-mi răspunzi printr-un mesaj, ca să nu mai stau să-mi fac griji toată noaptea!

— Scuze, Melissa! Eram cu mintea în altă parte.

— Te cred şi eu, a spus, stingând lumina.

Eram prea obosită ca să mă pregătesc pentru culcare, aşa că m-am întins şi mi-am tras aşternuturile peste cap.

— Săracul Tyler! a mormăit Melissa.

Am auzit-o foindu-se în pat.

Am inspirat adânc şi am închis ochii.

Capitolul 30

Luni

Avea să fie foarte aiurea să-l revăd pe Tyler. Nu mai vorbisem cu el de când îmi dăduse papucii la cantină. Îl încurajasem să iasă cu altcineva pentru că ţineam la el. Îmi devenise un prieten foarte bun. Dar probabil că nu avea să-mi mai vorbească niciodată. Şi, practic, îi molestasem abdomenul, ceea ce îi transmisese evident un mesaj nepotrivit. Indiferenţa lui avea să mă facă să mă simt groaznic, dar, în acelaşi timp, oarecum uşurată. Mă săturasem să-l tot mint. Poate că avea să ne fie mult mai bine amândurora dacă se prefăcea că nu exist.

Când am intrat în sală, am fost surprinsă să văd că Tyler stătea deja la locul lui obişnuit. Mă aşteptam să-l văd aşezat în cealaltă parte a sălii.

— Bună, Penny! a zis în timp ce mă apropiam.

— Ăsta-i de la tine? l-am întrebat, luând în mână trandafirul roşu de pe banca mea.

— Da! Uite ce-i, îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat sâmbătă! M-am comportat ca un idiot.

M-am aşezat şi am inspirat mirosul plăcut al trandafirului. *De ce nu mă poate trata pur şi simplu cu spatele în loc să facă asta?* Era atât de dulce!

— Şi mie-mi pare rău! Eu…

— Ţie nu are de ce să-ţi pară rău. Mi-ai dat de înţeles cât se poate de clar că vrei doar să fii prietena mea. Se pare că nu pot să mă abţin şi mă port ca un tâmpit în prezenţa ta. Dar o să încep să mă comport ca un prieten. Fără vreun plan ascuns. Dacă asta îţi doreşti. Pentru că mă bucur să fiu în preajma ta.

— Aşadar, ai avut un plan ascuns când ai venit la mine vineri seara? *Habar* n-aveam!

— Adică, voiam să te-ajut să te simţi mai bine! Dar aş minţi să-ţi spun că nu speram la un sărut.

A râs.

— OK, Tyler! Prieteni pe bune?

I-am întins mâna ca să mi-o scuture.

— Prietenii nu dau mâna, ciudato!

În schimb, a bătut palma cu mine.

Profesorul Hunter a intrat în sală şi m-a privit fix în ochi. Apoi a coborât privirea spre trandafirul de pe banca mea, iar expresia i s-a întunecat. Şi-a trecut mâna prin păr în timp ce-şi punea geanta pe catedră. Îmi dădeam seama că e furios.

Să-mi bag picioarele!

— Discursurile încep săptămâna viitoare. Şi de data asta luăm alfabetul invers. În concluzie, cei cu numele de familie care încep cu litere de la Z la N încep de luni, iar cei de la N la A, de miercuri.

Oare mă pedepseşte?

Aveam să fiu printre primii care trebuiau să prezinte.

— Nu vreau ca emoţiile să joace un rol important în acest discurs. E important să ne simţim în largul nostru aici. Aşadar, astăzi haideţi să împărtăşim ceva mai intim! A făcut o pauză, apoi

a adăugat: Am o idee! Am avut o întâlnire extraordinară weekendul ăsta.

Câteva fete din sala de curs au oftat. Le-am ignorat. Muream de nerăbdare să aud ce-avea de spus profesorul Hunter.

— Cu cină romantică. Tot pachetul. Deci ce-ar fi să ne împărtăşim cu toţii prima întâlnire ideală? Şi haideţi să schimbăm un pic strategia şi să începem de la sfârşitul alfabetului, ca să ne facem o idee cum o să fie discursurile de săptămâna viitoare! Adam Zabek, începe tu!

L-am ignorat pe Adam şi am încercat să mă gândesc repede la ce să spun. Oare profesorul Hunter voia să vorbesc şi eu despre întâlnirea noastră?

— Penny Taylor!

M-am ridicat în picioare şi am rostit primul lucru care mi-a trecut prin cap.

— Îmi plac piña colada şi când mă prinde ploaia. Îmi place să simt oceanul şi gustul şampaniei.

Cea mai mare parte a colegilor a râs.

Mulţumesc, Rupert Jones!

Profesorul Hunter s-a lăsat pe spate în scaun şi a zâmbit.

— Tyler Stevens?

Tyler s-a ridicat în picioare.

— Hmm! Întâlnirea mea ideală ar fi dacă aş face dragoste la miezul nopţii pe dunele golfului.

Nu mi-am putut stăpâni râsul. Zâmbetul profesorului Hunter a dispărut imediat. *Fir-ar să fie, Tyler!*

Profesorul Hunter şi-a dres glasul.

— În regulă, haideţi să depăşim faza versurilor din melodii!

I-am zâmbit lui Tyler, iar el a scos limba la mine. După ce a terminat toată lumea cu descrierea întâlnirii ideale, profesorul Hunter a început să vorbească despre pronunţie. Dar când s-a întors să scrie pe tablă cuvântul „pronunţie”, n-am mai fost atentă la el. În schimb, mă uitam la cum i se mulează pantalonii de camuflaj pe fund. Şi la cum îşi muşcă buza când se concentrează.

Când s-a terminat în sfârşit cursul, mi-am luat rămas-bun de la Tyler şi am aşteptat să se golească sala.

Neştiind ce să fac cu trandafirul, l-am luat în mână şi l-am ţinut pe lângă corp.

Vă rog să nu vă supăraţi!

— Văd că îţi continui relaţia cu domnul Stevens în ciuda faptului că ţi-am cerut să nu o faci, a început el imediat ce m-am apropiat de biroul lui.

— Nu o continui.

Şi-a coborât privirea la trandafirul din mâna mea.

— E doar un trandafir în semn de prietenie.

— Penny, nu există trandafiri în semn de prietenie.

— Dar noi chiar suntem doar prieteni.

Mi-a aruncat o privire provocatoare.

— O să vin să te iau la ora unu!

Nu mă aşteptam să schimbe subiectul. Eram ocupată să mă gândesc la cum să-i exemplific faptul că eu şi Tyler eram doar prieteni apropiaţi.

— Staţi aşa, ce?

— Te scot la întâlnirea ta ideală.

— Dar nu pot! Am curs la două!

Şi-a pus geanta pe umăr.

— Păi, chiuleşte şi gata!

— Aveţi o influenţă incredibil de proastă asupra mea, domnule profesor Hunter.

— Nu cred că eşti convinsă de lucrul ăsta. Ne vedem la unu!

Mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit din sală.

Capitolul 31

Luni

— Ţi-a livrat cineva ceva, a spus Melissa, ridicându-se de pe scaun şi fiind toată numai zâmbet.

În vaza de pe biroul meu erau doisprezece trandafiri roşii. Mi-am lăsat rucsacul jos şi m-am apropiat de birou. În jurul vazei era legată o fundă, iar de fundă era ataşată o felicitare.

Penny,

Ştiu că ai impresia că trandafirii roşii simbolizează prietenia, dar crede-mă când îţi că nu e vorba de aşa ceva. Sper că eşti încântată de întâlnirea noastră. Mulţumesc că o să chiuleşti de la curs!

James

Trandafirii erau superbi. Nu-mi mai cumpărase nimeni flori până acum, în afară de părinţii mei când absolvisem liceul. Am recitit bileţelul. Era drăguţ, chiar dacă James era un pic cam încrezut. Şi chiar dacă încerca să-i ia faţa lui Tyler. Dar profesorul Hunter avea dreptate, aveam să chiulesc de la curs.

— Când au venit ăştia?

Nici măcar nu ştiam că florile pot fi livrate atât de repede.

— Acum doar câteva minute! Deci, de la cine sunt?

Am râs.

— Vrei să te cred că n-ai citit bileţelul?

— Nu l-am citit! a protestat ea. Dar recunosc că am citit de la cine sunt. „James." Deci, ce-ai făcut să-i meriţi?

— Nimic.

L-am supărat.

— Atunci a dat norocul peste tine, fată!

M-am aplecat şi am mirosit trandafirii. *Ce norocoasă sunt!* M-am gândit la întâlnirea pe care-o plănuia el. „Îmi place piña colada şi când mă prinde ploaia. Îmi place să simt oceanul şi gustul şampaniei?" *Ce dracului era în capul meu?* Practic, îi ceream profesorului Hunter să-mi facă rost de o căruţă de băutură ilegală.

— Şi ce cauţi aici? Tu de obicei nu iei prânzul şi mergi la curs?

— Do…

Am tuşit.

Băga-mi-aş! Aproape că zisesem „domnul profesor Hunter”. Am respirat adânc şi m-am gândit cum s-o scald repede.

— Doresc, probabil, să chiulesc.

Cine dracu’ vorbeşte aşa?

Melissa m-a fixat cu privirea.

— De unde să chiuleşti? De la prânz? Mergem repede până la cantină, dacă vrei.

— Nu, de la curs vreau să chiulesc.

— Nici nu mi te imaginez chiulind de la curs. Tu nu încalci niciodată regulile.

A făcut o pauză.

— Te simţi bine? Iar te doare burta?

— Nu, sunt în regulă!

Mă tenta gândul de-a-i spune că urmează să merg la o întâlnire cu un profesor. Ştiam şi eu să încalc regulile! Dar, bineînţeles, nu puteam. Puteam totuşi să aduc vorba de „James”.

— Are James nişte timp liber în după-amiaza asta, şi n-am vrut să ratez ocazia de-a mă vedea cu el.

— Tare dată naibii ai ajuns de când te vezi cu el!

De-ar fi ştiut ea!

— Şi unde mergeţi?

Era o zi frumoasă, călduroasă, de septembrie. Dacă plecam devreme, probabil însemna că destinaţia e departe. Am pus ochii pe bikinii noi din dulap.

— N-a zis exact. Dar a dat nişte indicii. Cred că mă duce la plajă.

— Atunci e numai bine c-am fost săptămâna trecută la cumpărături.

— Ştiu. Mersi că m-ai ajutat să-mi iau un costum de baie nou! Apreciez mereu sfaturile tale în materie de modă!

— Hmm! Hai, zi-mi mai multe despre el! Vreau toate picanteriile.

— Păi, e spontan.

— Evident. Ieşire la plajă de ultim moment! Dar, gen… cum e el ca persoană?

— E amuzant, dar şi foarte serios. Are ceva de-a dreptul fascinant.

Am încetat să vorbesc. Cu cât mă exprimam mai vag, cu atât era mai bine.

— Sincer, nu-l cunosc foarte bine. Sper să aflu mai multe despre el în seara asta.

Chiar aveam multe întrebări pentru profesorul Hunter. Era adevărat că nu ştiam mare lucru despre el.

— Deci să înţeleg că nu v-aţi omorât cu vorbitul la prima întâlnire, nu-i aşa?

Mi-a aruncat o privire de-aia provocatoare de-a ei.

Am simţit cum roşesc. Ştiam ce vrea să zică. Şi avea dreptate.

— Nu te-am mai văzut niciodată fâstâcindu-te în halul ăsta, Penny! Când o să-l cunosc, mai exact, pe bărbatul *ăsta* misterios?

Am râs jenată.

— Sunt convinsă c-o să ai ocazia să-l cunoşti în curând.

M-am schimbat în bikinii noi şi mi-am luat o pereche de blugi scurţi şi un maiou. Am scotocit prin dulap până am reuşit să dau de o geantă de pânză. După ce-am făcut în minte o listă cu un prosop de plajă, cremă de protecţie, ochelari de soare şi un hanorac, eram gata de plecare.

— Păi, să ai distracţie plăcută! De-abia aştept să-mi povesteşti totul despre întâlnire! Pare foarte romantic să fii dusă la plajă pe furiş.

— Chiar aşa.

Foarte romantic!

— Aaa! Şi să te învredniceşti să faci şi-o poză cu el azi! Că vreau neapărat să văd cum arată. Pare de vis!

— Da, categoric! am minţit.

Mi-am luat geanta şi am ieşit din camera de cămin.

— Ne vedem mai încolo!

Am fost nevoită să aştept doar câteva minute înainte ca profesorul Hunter să apară într-o decapotabilă roşie cu capota trasă. Avea părul ciufulit şi purta ochelari de soare de aviator. A zâmbit în timp ce se apleca şi-mi deschidea portiera. Purta pantaloni scurţi de camuflaj şi un tricou polo. Picioarele şi braţele-i erau bronzate şi musculoase.

În timp ce urcam în maşină, am respirat adânc.

— Maşină nouă? am întrebat.

Încă avea mirosul de maşină nouă.

— Nu! Dar n-am prea mers cu ea.

Mi-am luat ochelarii de soare din geantă în timp ce demara în trombă. Vântul îmi sufla vijelios prin păr. Nu mă mai plimbasem niciodată cu o decapotabilă. Îmi imaginam că e ca-n filme, unde oamenii se ridică în picioare pe scaune, desfac braţele larg şi ţipă cât îi ţin plămânii. Aveam impresia că simt asta doar stând lângă profesorul Hunter.

— Şi unde mergem?

— Cred că poţi să-ţi dai seama.

— Păi, nu plouă, deci nu ştiu sigur unde ne-ar putea prinde ploaia. Dar ne-a mai prins ploaia, deci probabil c-o să săriţi peste partea asta din întâlnire. Ceea ce înseamnă că probabil că o să alegeţi să simţim briza oceanului. Deci cred că mergem la plajă!

Profesorul Hunter mi-a zâmbit.

— Dar trebuia să mă avertizaţi! Dacă uitam să-mi iau costumul de baie?

— De fapt, speram să uiţi.

L-am înghiontit uşor în umăr în timp ce râdeam. A virat pe I–95, iar zgomotul traficului mi-a umplut urechile. Profesorul Hunter gonea în clipa aceea pe lângă toate maşinile de pe şosea.

— O să luaţi amendă! am strigat peste urletul îngrozitor al traficului.

A încetinit puţin, dar tot mergea mai repede decât celelalte maşini.

— Tu nu încalci prea des regulile, nu?

— Nu prea. Dar uneori le mai încalc şi eu.

— Dă-mi un exemplu!

— Dumneavoastră!

A râs.

— Păi, în afară de mine.

— Păi, o dată, hmm… nu, că aia a fost în regulă. A mai fost o dată… hmm…

— Atunci poate că ai dreptate în privinţa mea. Am o influenţă extrem de proastă asupra ta.

— Aveţi cea mai proastă influenţă.

— Deci o să trebuiască să învăţ să mă comport mai frumos.

— Aşa sper.

Speram să ştie de glumă. Era tare greu să-mi dau seama ce simte uneori. Îmi plăcea faptul că are o influenţă proastă asupra mea. Mă simţeam vie când eram împreună cu el. Relaţia noastră era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

— De fapt, nu vreau să vă comportaţi frumos în prezenţa mea, domnule profesor Hunter. Îmi place că sunteţi o influenţă proastă asupra mea. Cred că sunteţi exact ce-mi trebuie.

— Penny, n-aş fi în stare să mă comport frumos în prezenţa ta nici dacă m-ai implora.

Decapotabila a prins iar viteză şi el a dat drumul la radio.

Am ajuns la plajă într-un timp record. A condus până la capătul pasarelei şi a parcat pe o stradă lăturalnică.

— Ai mai fost aici? m-a întrebat.

— În copilărie veneam aici în fiecare vară.

Mi-am luat lucrurile şi am coborât din maşină.

— Atunci, cu atât mai deosebit e locul.

A coborât din maşină, a băgat mâna după bancheta din spate şi a scos un prosop şi o ladă frigorifică. Şi-a pus prosopul pe umăr şi m-a luat de mână.

— Dar dumneavoastră?

— Am venit aici de câteva ori.

— Aici le aduceţi toate doamnele ca să le impresionaţi?

A râs.

— Nu! Aici am venit doar singur.

— Sunteţi cam singuratic din fire, nu-i aşa?

— Cred că s-ar putea spune că mi-e greu să am încredere în oameni.

Una dintre primele dăţi când îi trimisesem mesaj, îi scrisesem că nu am încredere în el şi se supărase. Dar în clipa asta, totul era diferit. Chiar aveam încredere în James. Şi voiam să ştiu mai multe despre el. Ba nu! Voiam să ştiu *totul* despre el.

— De ce? l-am întrebat.

M-a strâns de mână. Când am păşit pe scânduri, am auzit un bâzâit. Profesorul Hunter mi-a dat drumul şi a băgat mâna în buzunar. Parcă îi pierise toată culoarea din obraji.

— Scuze, trebuie să răspund!

S-a îndepărtat câţiva paşi de mine. Abia reuşeam să-i înţeleg conversaţia.

— Nu e momentul potrivit!

Părea furios.

— Nici măcar nu ştiu de ce mai discutăm despre chestia asta!

A făcut o pauză şi a ascultat persoana de la celălalt capăt al liniei.

— V-am spus că nu mă interesează absolut niciun detaliu! Semnaţi dracului actele-alea şi gata!

A încheiat apelul şi a băgat telefonul înapoi în buzunar.

Şi-a întipărit un zâmbet pe faţă în timp ce se apropia din nou de mine, dar îmi dădeam seama că e unul forţat.

— Scuze!

— E totul în regulă?

— Un apel de afaceri.

M-a luat din nou de mână şi am coborât cele câteva trepte spre plajă.

— Ceva legat de firma dumneavoastră de tehnologie?

— Păi, nu mai e a mea. Dar da!

Am privit spre ocean. Îmi închipuisem mereu ce tare ar fi fost să venim la plajă într-o zi când nu era nimeni. Se întâmpla astăzi. Nu era nimeni pe plajă în afară de câte-un trecător. Mi-am scos papucii şi i-am luat în mâna liberă. Senzaţia provocată de nisip pe picioarele goale era revigorantă. Am pornit spre apă.

— Domnule profesor Hunter? Nu mi-aţi răspuns la cealaltă întrebare.

Şi-a trecut mâna prin păr.

— Îţi cer scuze, care era cealaltă întrebare?

— De ce vă e greu să aveţi încredere în oameni?

A tras adânc aer în piept. Părea neliniştit.

— Oamenii au tendinţa de-a purta tot felul de măşti. Nu sunt tocmai nepricepută la a-mi da seama cine sunt oamenii cu adevărat decât când e prea târziu.

Rahat!

Şi nu ar fi trebuit să aibă încredere nici în mine. Îl minţeam în legătură cu vârsta mea.

Şi-a pus prosopul pe nisip, trăgându-mă peste el.

— Nu ştiu mai nimic despre dumneavoastră, am continuat, cu răsuflarea tăiată.

— Ştii că îmi place de tine, iar ţie-ţi place de mine. Ce mai contează altceva?

M-a tras uşor de păr, astfel încât feţele noastre să fie la doar doi centimetri distanţă. Voiam să-i spun că într-adevăr conta. Dar nu puteam să-i rezist când buzele îi erau atât de aproape de ale mele. Se pricepea prea bine să-mi distragă atenţia. M-am aplecat şi l-am sărutat. După o clipă, s-a rostogolit aşa încât să fie deasupra mea. Mi-a dat un ultim sărut, apoi m-a ridicat în şezut, alături de el.

— Deci, n-am putut aduce varianta originală, dar…

A deschis lada frigorifică şi a scos două sticle de cocktail piña colada.

— Cred că sunt bune şi astea, în lipsă de altceva.

A desfăcut ambele dopuri şi mi-a dat o sticlă.

— Noroc! am spus şi mi-am ciocnit sticla de-a lui.

Am luat o gură mică.

— Ce bună e!

A început să tuşească.

— E scârboasă!

— Ce-are? E delicioasă?

— Are un gust de zici că o nucă de cocos şi-a tras-o cu o sticlă de Nyquil.

Am început să râd.

— Ia-o tu şi pe-a mea! Eu mi-am adus ceva de rezervă, a spus, dându-mi sticla lui şi înlocuind-o cu una de bere.

— Deci nu vă place piña colada şi nici când vă prinde ploaia?

— Îmi place la nebunie când mă prinde ploaia! Dar prefer scotch-ul.

— Îmi place cât de sofisticat sunteţi!

— Penny, nimic din ce-o să-ţi fac aici nu e sofisticat.

Am înghiţit în sec.

— Ce-aveţi de gând?

S-a întins şi m-a apucat de breteaua maioului.

— Păi, nu cred că mai ai nevoie de ăsta!

Mi-am lăsat băutura jos şi mi-am tras maioul peste cap. S-a întins, mi-a descheiat nasturele de la blugii scurţi şi le-a tras încet fermoarul. Mi-am ridicat uşor şoldurile, iar el mi-a tras încet blugii în jos pe coapse şi mi i-a dat jos cu totul.

Am simţit cum roşesc când m-a văzut în bikini. S-a ridicat şi s-a dezbrăcat de tricou. În momentul acela, eu eram cea care-l fixa cu privirea. Avea un mijloc de Adonis! Mi-a întins mâna şi m-a ridicat în picioare.

— Vrei să mergem să înotăm?

— Da, staţi să mă dau cu cremă de protecţie solară mai întâi!

A râs.

— E aproape de sfârşitul lui septembrie. Sunt convins c-ai să fii în regulă.

— Măcar o clipă nu mai fiţi o influenţă proastă! Mă ard

foarte uşor.

M-am aşezat din nou şi am scos crema de protecţie solară din geantă.

A îngenuncheat din nou pe prosop şi mi-a luat tubul.

— Stai să te dau eu, atunci! Întinde-te!

M-am întins pe burtă, iar el m-a atins uşor pe spate.

— Penny, îmi pare tare rău!

Ştiam că se referă la micile tăieturi de pe spatele meu. Scoarţa copacului îmi lăsase câteva urme.

— Presupun că astea-s riscurile ideii de-a face sex pe un teren de golf. Dar nu doare.

A început să-mi aplice cu blândeţe crema de protecţie pe umeri şi pe braţe.

— Eşti sigură că nu te doare?

— Sunt sigură.

Eram dornică să schimb subiectul. Nu voiam să se simtă prost în legătură cu ceea ce se întâmplase pe terenul de golf. Fusese unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa mea.

— Ştiţi, când eram mai tânără, eram foarte invidioasă pe toate fetele care-aveau iubiţi. Abia aşteptam să cresc. Faptul că mă ţineam de mână cu cineva pe trotuar mi se părea culmea romantismului.

M-a frecat cu loţiune pe sub bretelele bikinilor şi a început să mă maseze pe şale.

— Şi ţi-ai obligat iubiţii din liceu să te aducă aici? Numai ca să le iei faţa tuturor fetelor?

Parcă toate simţurile-mi intrau în stare de alertă când mă atingea. În afară de auz. Eram prea neatentă ca să-mi dau seama ce spusese.

— Da! Adică nu! Scuze, ce ziceaţi? Nu eram atentă.

L-am făcut să râdă.

— Ziceam că probabil că ţi-ai adus toţi iubiţii din liceu aici. Întoarce-te pe cealaltă parte!

— Nu! Aş fi vrut eu!

M-am întors pe spate şi m-am sprijinit pe coate.

— Nu puteai să-i convingi să te-aducă aici, nu?

M-a frecat pe burtă. Mâinile i-au coborât uşor sub partea de sus a chiloţilor mei.

Îmi era foarte greu să mă concentrez la ce spune. Mâinile sale îmi atrăgeau atenţia într-un mare fel. Am inspirat adânc.

— Nu, voiam să spun că nu am avut niciun iubit în liceu.

Am închis ochii.

Oare de ce i-oi fi spus chestia asta? Avea să creadă că sunt o ciudată. *Dar sunt o ciudată.*

Am deschis ochii şi am fost surprinsă să-l văd zâmbindu-mi.

— N-aş fi zis, Penny. Dar mi se pare un lucru de-a dreptul adorabil!

M-a frecat pe claviculă, apoi chiar deasupra sânilor. Mâinile i s-au oprit o clipă.

— Ce repede-ţi bate inima!

Am înghiţit în sec şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Îmi daţi emoţii!

Părea mulţumit de răspunsul meu.

— Eşti gata de înot?

— O să dureze ceva până se usucă!

— Atunci fă-mă tu pe mine!

— Poftim?

Inima a început să-mi bată şi mai tare.

A râs şi mi-a aruncat tubul de cremă de protecţie solară.

— Nu te mai gândi la prostii, Penny! Încerc să fiu o influenţă pozitivă.

S-a întins pe burtă.

Îmi plăcea să-i simt atingerea, dar mă încânta ideea de-a avea ocazia să-i explorez corpul. L-am încălecat şi am început să-i masez spatele. Nu mai văzusem niciodată un corp atât de perfect sculptat, darămite să mai am şi ocazia să-l ating. Spatele îi era extrem de musculos. Şi avea două gropiţe de-o parte şi de alta a coloanei vertebrale, chiar deasupra pantalonilor scurţi. Mi-am

lăsat mâinile să-i coboare uşor sub talie.

— Începi să te cam agiţi, m-a provocat el.

— Nu vreau să vă ardeţi, atâta tot, am răspuns repede.

Mi-am mutat mâinile pe umerii lui, apoi în jos, pe braţele musculoase. Bicepşii i s-au încordat uşor la atingerea mea. Era atât de sexy! Pur şi simplu perfect. Oare de ce mă excita atâta chestia asta?

— Bun, întoarceţi-vă!

Mi-a urmat instrucţiunile şi şi-a pus mâinile sub cap ca să mă poată urmări. Îmi plăcea să stau călare pe el. Mă fixa cu privirea.

Să-mi bag picioarele!

Am uitat de tot ce trebuia să fac. I-am stors repede nişte cremă de protecţie pe piept şi am început să-l masez. Îl simţeam fixându-mă cu privirea şi-mi era greu să nu roşesc.

Mi-am mutat mâinile pe abdomenul lui. Îi simţeam membrul întărindu-se. Şi lui i se părea sexy treaba asta. Vârful degetului meu umbla încet prin părul de pe pieptul lui. M-am uitat în sus şi i-am văzut mărul lui Adam ridicându-se şi coborând. I-am zâmbit.

— Vă simţiţi bine? l-am întrebat.

— Excelent! a răspuns. Îmi place să fiu responsabil.

Mi-am băgat uşor mâna sub betelia şortului său, iar corpul i s-a încordat. Voia să îl ating. Mi-am coborât uşor mâna, apoi am scos-o afară.

— Sunteţi gata de înot?

Capitolul 32

Luni

M-a luat de mână şi am alergat amândoi spre apă. Imediat ce degetele picioarelor mele au atins apa rece ca gheaţa, am ţipat şi m-am oprit în loc.

— Doamne, ce rece e! Nici vorbă să intru!

— Te obişnuieşti.

S-a aplecat şi m-a stropit.

— Domnule profesor Hunter!

Am fugit de el şi m-am întors la prosoapele noastre.

Am luat repede o mică minge de fotbal din geantă.

— Haideţi să ne încălzim un pic înainte!

I-am aruncat mingea. El a prins-o şi mi-a aruncat-o înapoi.

— Habar n-aveam că ştii să arunci o minge de fotbal, a spus.

Am continuat să ne-o aruncăm de la unul la altul.

— Poftim? De ce?

— Nu ţi-a spus nimeni vreodată că eşti o bleagă?

Am râs. Următoarea dată când am prins-o, a zis:

— Acum încearcă să vezi dacă poţi să fugi pe lângă mine!

A trasat o linie în nisip cu degetul mare şi s-a apropiat de ea.

— Asta-i linia de gol.

Am alergat spre el, făcând şi câţiva paşi pe ocolite, dar m-a prins şi m-a răsucit. Râdeam în timp ce mă învârtea prin aer. Când m-a lăsat jos, m-a ţinut tot în braţe.

— Ai pierdut! Şi-acum trebuie să alergăm amândoi spre apă cât putem de repede!

— Domnule profesor Hunter, nici măcar nu purtaţi costum de baie. Ce-aţi zice să amânăm?

— Da, păi m-am gândit c-ar fi mai mişto fără costume de baie.

Mi-a dat drumul, şi-a descheiat nasturii şi şi-a tras fermoarul pantalonilor scurţi, apoi i-a aruncat în nisip. A rămas acolo în boxerii gri.

— Penny, ai înotat vreodată nud?

Inima-mi bătea repede.

— Nu!

— Păi, m-am gândit că ar fi fain să înotăm împreună.

— Aşa v-aţi gândit, nu-i aşa?

Am aruncat o privire în jur şi tot nu era nimeni prin apropiere. Totuşi, nu puteam face asta.

M-a înhăţat şi m-a sărutat pasional. Degetele i s-au plimbat

pe spatele meu, apoi mi-a desfăcut sutienul.

— Domnule profesor Hunter! am ţipat, ţinându-mi sutienul pe loc. E mijlocul zilei!

— Te provoc!

Cuvintele lui m-au ars ca focul. Nu aş fi putut să-l refuz vreodată. Am mai aruncat o privire prin jur. Chiar nu era nimeni prin preajmă.

Şi-a dat jos boxerii şi a rămas pur şi simplu în mijlocul plajei, complet gol, deja având erecţie. Privirea sa mă provoca. Iar eu nu dădusem înapoi din faţa niciunei provocări din partea lui. Mi-am scos sutienul şi m-am dezbrăcat şi de partea de jos a costumului de baie. Inima îmi bătea extrem de tare. Stăteam goală pe plajă cu profesorul Hunter. *Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva!*

M-a luat de mână şi am alergat ţipând spre oceanul rece ca gheaţa.

I-am dat drumul când un val a venit spre noi. M-am aruncat în timp ce se izbea de ţărm. Când am ieşit la suprafaţă, mi-am dat seama că apa îmi ajungea până la umeri.

— Nu-mi vine să cred că facem aşa ceva! am spus.

Tremuram din toate încheieturile. Dar nu eram sigură dacă din cauza apei reci sau a fiorului pe care mi-l dădea toată întâmplarea. Eram suficient de departe de ţărm ca apa să fie liniştită. James m-a strâns tare în braţe. În ciuda faptului că apa era rece, i se sculase ca lumea. L-am cuprins cu picioarele de talie.

— Să-mi bag una, cât e de rece! am zis eu.

Îmi clănţăneau dinţii.

— Cum de mă convingeţi să fac tot felul de nebunii?

Avea un zâmbet întipărit pe faţă.

— Pentru că ai încredere în mine.

— Păi, nu ştiu de ce. M-aţi convins să fac atâtea lucruri pentru care am putea da de belea!

— De fapt, mai e ceva ce mi-am dorit întotdeauna să fac.

Mi-a pus mâna rece şi udă pe obraz.

— Şi cam ce-ar fi acel ceva, domnule profesor Hunter?

— Mi-am dorit întotdeauna să fac sex în ocean. Iei cumva anticoncepţionale? a întrebat, fără să-mi dea timp să conştientizez ce spusese.

— Da!

Am înghiţit în sec.

— Şi am vreun motiv de îngrijorare?

— Adică dacă am vreo boală cu transmitere sexuală?

— Da!

— Nu, nu am!

Imediat ce-am spus că sunt curată, scula lui tare m-a umplut. Nu mă aşteptam atât de curând. Am ţipat uşor.

— Domnule profesor Hunter! Nu putem să facem asta…

M-a determinat să tac cu un sărut. I-am lăsat limba s-o mângâie pe-a mea în timp ce mădularul îi intra şi ieşea încet din mine. L-am cuprins cu braţele de ceafă şi mi-am lipit mijlocul gol de al lui. M-a muşcat uşor de buză, apoi m-a sărutat cu şi mai multă patimă. Buzele lui aveau gust de sare de la apa oceanului. Mi-am mutat mâinile pe umerii săi şi i-am simţit puternici. Mi-am lăsat degetele să se plimbe pe spatele lui şi să-i simtă muşchii de sub pielea moale.

— Domnule profesor Hunter! am gemut când buzele i s-au dezlipit de ale mele, apoi l-am strâns cu picioarele de mijloc.

Panica iniţială resimţită în urma faptului că făceam asta în aer liber a fost înlocuită de sentimentul de plăcere copleşitoare. Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce se înfigea şi mai adânc în mine. M-a cuprins cu un braţ şi m-a făcut să mă arcuiesc pe spate. Părul mi-a intrat în apă şi m-a trecut un fior. Cealaltă mână a lui s-a îndreptat spre sânii mei şi m-a strâns de fiecare dintre ei. Apoi mi-a coborât spre burtă şi i-am simţit degetele atingându-mi uşor clitorisul.

Mi s-a tăiat răsuflarea. A continuat să mă pătrundă şi să-şi scoată mădularul din mine, puţin mai repede în timp ce ţinea ritmul şi cu degetele.

— Da! am ţipat.

M-a strâns din nou la piept şi m-a prins de fund în timp ce intra şi ieşea din mine din ce în ce mai repede. Sunetul valurilor care se izbeau de ţărm, croncănitul pescăruşilor au dispărut brusc. Singura senzaţie pe care-o mai aveam era că mă pătrundea, iar plăcerea creştea tot mai mult.

Membrul i-a zvâcnit, apoi am simţit brusc un val de căldură străbătându-mă. *Dumnezeule mare!*

M-am încordat în jurul membrului său care zvâcnea, copleşită, la rându-mi, de orgasm. M-a sărutat din nou, în timp ce sperma lui fierbinte mă umpleau. Căldura bruscă dinlăuntrul meu şi răceala apei m-au făcut să tremur din toate încheieturile. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Un ultim val de căldură mi-a ţâşnit prin corp. Mă simţeam atât de legată de el, atât de sincronizată cu el! Când s-a retras, parcă o parte din căldură a ieşit din corpul meu. Apa sărată îmi provoca usturimi. Mi-am sprijinit capul pe umărul său. Îmi doream să fiu cât mai aproape de el posibil. M-a sărutat pe creştet.

— Avem spectatori, a şoptit.

— Poftim?!

Am întors repede capul spre ţărm şi am văzut câţiva băieţi stând lângă bikinii mei. Arătau de parc-ar fi fost la liceu. Cel mai înalt dintre ei i-a făcut profesorului Hunter un semn cu degetul mare.

— Dumnezeule!

Mi-am pus capul înapoi pe umărul lui şi am închis strâns ochii.

Nu pot să cred că asta se întâmplă pe bune! Îmi ţinea strâns corpul gol, protector, lipit de al lui.

— Să-mi bag picioarele! Băi! a strigat la băieţi.

Am deschis ochii şi i-am văzut fugind cu bikinii mei. *Rahat!*

Şi-a luat mâinile de pe spatele meu şi mi-am dat seama că avea de gând să fugă după ei.

— Să nu îndrăzniţi să mă lăsaţi singură în oceanul ăsta!

A început să râdă.

— Penny, îmi pare tare rău! a spus printre hohote de râs.

— Nu mai râdeţi! Nu-i amuzant deloc, domnule profesor Hunter, tocmai mi-i cumpărasem!

Dar am început şi eu să râd. Nu puteam să cred că tocmai îmi furase cineva bikinii. Sau că ajunsesem goală în mijlocul oceanului.

— Îţi cumpăr eu alţii!

Am privit în urmă spre nisip şi n-am văzut pe nimeni.

— Oare s-o rupem la fugă? E crâncen de frig.

Mi-am desprins picioarele din jurul lui şi l-am lăsat să mă ia de mână, apoi am început să fugim.

— Stai aşa! N-am scăpat chiar de tot.

Profesorul Hunter a arătat spre ponton.

— Băieţii nu fură bikini şi fug. Ăştia rămân în urmă să se uite.

Îmi crăpa obrazul de ruşine.

— Ce facem acum?

Un val s-a izbit de ţărm în spatele nostru. Probabil m-ar fi doborât de pe picioare, dar profesorul Hunter m-a săltat pe umăr.

— Domnule profesor Hunter, lăsaţi-mă jos!

Îmi era foarte ruşine de faptul că fundul gol îmi atârna în aer pe o plajă publică. Probabil că băieţii făceau poze. Nu voiam ca fundul meu să ajungă viral.

A râs şi a ieşit de tot din apă. Când m-a lăsat jos, am fugit spre prosoapele noastre. Mi-am înfăşurat prosopul în jurul corpului, în timp ce el se îndrepta cu paşi lejeri spre mine.

— Penny, băieţii ăia erau departe, abia te-au văzut.

— Dar tot m-au văzut! Şi probabil c-au făcut şi poze cu telefoanele. Şi… ne-au văzut probabil… când făceam… ştiţi dumneavoastră ce.

— E cel mai important moment din vieţile lor de tineri, sunt convins de asta.

A început să se şteargă lent cu prosopul.

Mi-am tras pantalonii scurţi şi maioul pe mine. Fără sutien,

sânii mei n-aveau niciun punct de sprijin. Iar mie-mi era atât de frig, încât sfârcurile stăteau să străpungă materialul! Mi-am încrucişat braţele peste piept şi m-am aşezat. Ar fi trebuit să fiu furioasă pe el, dar eram relaxată. *Tocmai am făcut sex în ocean. Cu profesorul Hunter.* Nimic din toate astea nu mi se părea adevărat. Totul părea a fi doar un vis nebunesc. Un vis nebunesc, sexy, demenţial.

Profesorul Hunter şi-a luat pantalonii scurţi şi boxerii pe el, dar nu şi tricoul. S-a aşezat lângă mine şi m-a frecat pe spate. Simpla atingere mă făcea să simt furnicături în tot corpul.

— Eşti pregătită pentru partea a doua a întâlnirii noastre?

— Depinde de ce facem. Nu am o ţinută tocmai potrivită ca să ies undeva.

— Păi, ce-ai zice să mergem la mine?

S-a ridicat şi m-a ajutat să mă salt în picioare. M-am întristat văzând că-şi ia tricoul înapoi pe el, dar eram cât se poate de entuziasmată să descopăr unde locuieşte. Avea să fie ocazia perfectă pentru a afla mai multe despre el.

— Sună perfect!

Capitolul 33

Luni

Am intrat în garajul parcării noilor apartamente de fiţe construite la marginea Main Street.

— Aici locuiţi?

Îmi aduceam aminte că văzusem pliante care le făceau reclamă. Cred că unul din ăla se putea cumpăra cu aproape un milion de dolari. Era clar că profesorul Hunter este plin de bani.

— Da!

S-a întors spre nivelul al treilea al garajului parcării. A oprit într-un spaţiu de lângă Audiul lui negru coupé şi un şir de alte câteva maşini.

— Şi vecinii dumneavoastră au maşini foarte faine.

Bineînţeles că aveau. Oricine-şi permitea să locuiască acolo era putred de bogat.

A coborât din maşină.

— Alea sunt ale mele.

— Serios?

Am coborât din maşină şi am aruncat o privire în jur.

— Una dintre ele seamănă cu Batmobilul!

— Da! Dar se pare că nu e întotdeauna uşor de condus. Şi nu-mi dă nicio superputere.

Şi-a băgat mâinile în buzunar în timp ce mă urmărea scoţându-mi hanoracul din geantă, trăgându-i fermoarul şi ridicându-mi gluga pe cap.

— Bun, sunt pregătită!

— Ce, crezi cumva că te strecor pe furiş? Nu cred că stă nimeni de la universitate aici.

— Păi, nu vreau să mă prindă careva. S-ar putea să ne vadă cineva pe holuri.

A râs.

— Bine!

Mi-a pus mâna pe talie şi m-a condus spre un lift. Am observat că mai erau două lifturi în garajul parcării. Unul se afla în mijloc şi celălalt, vizavi de noi. *Ciudat!* Tocmai voiam să întreb de ce nu erau butoane lângă lift, când a deschis portofelul şi a atins o cartelă de locul în care erau de obicei butoanele. Uşile s-au deschis imediat şi am intrat în lift. A atins butonul pentru ultimul etaj, iar uşile s-au închis.

— Penthouse, aşa-i?

— S-ar putea spune şi aşa!

Am aruncat o privire în lift. Era o uşă şi de cealaltă parte. Deci probabil că la fiecare etaj erau câte două apartamente. M-am gândit la celelalte două lifturi. Nu, probabil că la fiecare etaj erau câte şase apartamente. Mai văzusem în filme lifturi care duceau direct în camere, însă în viaţa reală, niciodată. Totuşi, atunci când

liftul s-a oprit, uşile nu s-au deschis. Profesorul Hunter a scos o altă cartelă şi trecut-o pe deasupra butoanelor. Uşile s-au deschis, el m-a luat de mână şi am intrat în apartamentul lui.

— Uau!

Am coborât cele câteva trepte de la lift şi am privit prin jur. Stăteam în livingul lui, cu ferestre care dădeau către orăşelul universitar. Profesorul Hunter s-a îndreptat spre şemineu şi a apăsat un buton, iar o flacără s-a trezit la viaţă. Nu era niciun televizor, nicio revistă pe masă, iar canapeaua arăta de parcă nu s-ar fi aşezat nimeni niciodată pe ea. Bucătăria din dreapta avea blaturi din granit şi ustensile noi şi lucioase. Şi mai era o zonă de mâncat, cu o vază cu flori proaspete în mijlocul unei mese.

Uitasem complet să-i mulţumesc pentru flori.

— Aaa, domnule profesor Hunter, vă mulţumesc pentru trandafirii prieteniei!

A râs.

— Cu plăcere!

— Dar, pe bune, mulţumesc! De unde ştiaţi c-o să fiu de acord să chiulesc de la curs?

— Am sperat pur şi simplu c-o să fii de acord. Şi ştii că pot să fiu foarte convingător.

— Aşa e.

Îmi era greu să-mi smulg ochii de la ai lui, dar tot eram curioasă în privinţa apartamentului. Am mai aruncat o privire în jur. Nu eram sigură la ce mă aşteptasem. Speram doar ca aflându-mă aici să reuşesc să-mi dau seama cine e el ca om. Apartamentul era imaculat, dar de-abia dacă vedeam vreun element decorativ în el. Părea un loc rece. Nu părea a locui absolut nimeni aici. Ziceai că e mai degrabă un apartament de probă, în care oamenii puteau veni să se uite atunci când se hotărau să cumpere aşa ceva.

— Bun, deci ăsta e livingul!

S-a apropiat de mine, m-a luat de mână şi m-a condus spre ferestrele care acopereau toată partea din spate a

apartamentului. Am privit spre stânga, către Main Street. Luminile magazinelor îi dădeau un aspect superb. M-a cuprins în braţe.

— E minunat!

— Tu eşti minunată! mi-a şoptit la ureche, făcându-mă să râd.

— Sunt toată vraişte.

Eram transpirată de la plajă şi se strângea pielea pe mine din pricina apei sărate. Mi-am trecut degetele prin păr.

— Păi, mă gândeam că un duş rapid ar putea ţine locul părţii cu ploaia din întâlnirea pe care mi-ai cerut-o.

— De fapt, chiar sună perfect. Sunteţi sigur că e în regulă?

M-am întors cu faţa spre el.

Se uita în jos la mine şi zâmbea.

— Hai cu mine!

M-a luat de mână şi m-a condus spre una dintre încăperile închise de lângă bucătărie. A aprins luminile şi am simţit cum tremur uşor. Era dormitorul lui. N-am putut să mă abţin şi să nu-mi imaginez tot ce avea de gând să-mi facă. Patul profesorului Hunter se afla în mijlocul camerei. Aşternuturile erau de un alb imaculat, iar patul era perfect făcut. Eu nu-mi făceam niciodată patul. *Niciodată.* Nici măcar când mă bătea mama la cap să-l fac.

A mai aprins o lumină şi a intrat în dressingul uriaş. Avea un rând întreg de cămăşi cu guler şi de sacouri. Iar dedesubt, toţi pantalonii îi erau agăţaţi pe umeraşe, chiar şi blugii. *Cine-şi agaţă blugii?* M-am gândit la cum aveam împrăştiate toate hainele pe podeaua camerei de cămin. L-ar fi apucat groaza dacă ar fi văzut aşa ceva.

Avea mai mulţi pantofi decât Melissa, iar aceştia erau aliniaţi în partea inferioară a dulapului. Şi tot dulapul mirosea a apa lui de colonie. Parcă murisem şi ajunsesem în Rai.

— Chiar nu aveţi nevoie să vă recuperaţi puloverele.

M-am apropiat de el şi m-am uitat la zecile de pulovere aliniate pe rafturi, lângă cămăşi.

A râs.

— Mă tem că nu prea am cu ce să-ţi dau să te schimbi. A deschis câteva sertare.

— Aş putea să împrumut o cămaşă de-asta?

Mi-a dat unul dintre tricourile cu anchior din sertarul pe care tocmai îl deschisese, a stins lumina şi m-a condus spre baie. În partea dreaptă era o cadă elegantă, cu câteva trepte care duceau la ea. Iar de aceasta era ataşată o cabină de duş cu trei pereţi de sticlă. Masa de toaletă era în partea stângă, singurele lucruri de pe ea fiind periuţa lui de dinţi şi nişte pastă de dinţi. Cum putea cineva să fie atât de ordonat şi de organizat?

Profesorul Hunter a pornit duşul în timp ce mă uitam prin jur. Apoi s-a apropiat de mine şi mi-a tras încet fermoarul hanoracului. Mâinile lui mi-au atins umerii, apoi au coborât uşor spre braţe, împingându-mi hanoracul până când a căzut la podea. Nu mă mai simţisem niciodată atât de sexy într-un hanorac. Mi-a tras maioul peste coaste şi cutia toracică. Mi-am ridicat mâinile în aer, iar el mi l-a tras peste cap. Mi-a descheiat nasturii şi mi-a tras fermoarul pantalonilor, apoi mi i-a dat uşor jos de pe şolduri. Pentru că nu purtam sutien sau chiloţi, am rămas complet goală în mijlocul băii lui.

— Te deranjează dacă vin şi eu lângă tine?

Am clătinat din cap.

Profesorul Hunter şi-a tras tricoul peste cap. După ziua petrecută la plajă, era şi mai bronzat. S-a dezbrăcat de pantalonii scurţi şi de boxeri. Deja începea să i se vadă încă o erecţie, iar pe mine m-a trecut un fior ca un curent electric. Îl doream din nou. Îl doream acolo, în apartamentul lui, la duş. Voiam să fiu a lui. A intrat în duş, iar eu l-am urmat.

Şi-a pus mâinile pe mine imediat ce am ajuns sub apă. Aceasta ni se revărsa în cap în timp ce ne sărutam sub jetul constant. A întins mâna şi a luat un recipient de pe poliţă. Nu mai auzisem niciodată de numele acelei firme, dar în momentul în care şi-a turnat nişte lichid în palme, mi-am dat seama că era o

parte din ceea ce-l făcea să miroasă atât de bine.

— Faţa la perete! mi-a cerut.

Am făcut aşa cum mi se spusese. M-a împins uşor, astfel încât sânii mei să apese tare faianţa. Mi-a frecat uşor partea din spate a picioarelor, masându-mi coapsele. M-a apucat de fund. Degetele sale mi se plimbau pe fund şi printre picioare. Bătăile inimii mi s-au iuţit. Ştiam că sunt udă. Degetele lui m-ar fi putut pătrunde cu uşurinţă. Mi-am dat uşor şoldurile în spate. Dar în loc să răspundă nevoilor mele, şi-a îndepărtat mâinile de păsărica mea udă şi mi le-a pus pe spate. Mi-a masat umerii. Şi-a plimbat mâinile pline de săpun pe braţele mele şi pe claviculă. M-a îndepărtat uşor de perete, iar mâinile i-au coborât spre sâni. Îi simţeam erecţia lipită de şale. Ştiam că îmi simte inima bătând cu repeziciune. Probabil că era conştient ce îmi doream, dar nu voia să-mi ofere.

— Domnule profesor Hunter! am gemut. Vă rog!

M-a tras sub apă. M-au trecut fiorii în timp ce mă clătea de săpun.

— E ceva în neregulă, Penny?

— Nu!

Inima-mi bătea de parcă ar fi stat să-mi spargă pieptul. S-a împins în faianţă.

— Voiai ceva?

Avea o voce atât de seducătoare!

Am înghiţit în sec. Mijlocul lui sclipea de la apa care-i curgea pe el. Iar aburul de la duş îl învăluia cu totul. Doamne, ce sexy era! Arăta aproape eteric.

S-a aplecat, mi-a luat în gură unul dintre sâni şi l-a muşcat uşor. M-a ciupit de celălalt sfârc cu două degete. M-am zvârcolit sub atingerea lui.

— Şi ce anume vrei?

Mi-a lipit un şir de săruturi pe burtă şi s-a oprit chiar unde-mi doream cel mai mult. Îi simţeam respiraţia caldă.

— Pe dumneavoastră.

— Adică aşa?

Îmi mângâia vulva cu limba.

— Domnule profesor Hunter! am gemut.

Şi-a pus genunchii pe podeaua cu gresie şi mi-a ridicat coapsele pe umeri. În timp ce-i admiram puterea, şi-a băgat două degete în mine. Am icnit.

— Sau poate-ai prefera să te fut cu degetele?

Cuvintele lui porcoase mă făceau să-l doresc şi mai tare.

— Da!

Şi-a mutat buzele pe clitorisul meu şi l-a supt cu putere. Eram ţintuită de peretele băii, complet nemişcată. Îşi mişca mâna din ce în ce mai repede, băgând-o şi scoţând-o din mine. Limba continua să-mi mângâie clitorisul, înnebunindu-mă.

— Da! am ţipat din nou.

Mi-a despărţit coapsele şi mai mult. Poziţia-i permitea să mă pătrundă şi mai adânc. Îmi lingea clitorisul, dându-i târcoale cu limba. Simţeam cum încep să-i tremur în braţe. Şi-a lipit din nou buzele de clitorisul meu şi a supt tare.

— Domnule profesor Hunter!

A continuat să bage şi să scoată degetele din mine în timp ce ajungeam la orgasm. Când am ajuns complet stoarsă de vlagă, mi-a lăsat picioarele la loc pe podea. A luat recipientul de pe poliţă şi s-a spălat repede în faţa mea. Eu stăteam pur şi simplu acolo, vlăguită, şi-l fixam cu privirea. Îmi venea să-mi las pur şi simplu trupul să coboare pe peretele alunecos de gresie şi să adorm în abur. Dar îl doream.

S-a întors să plece.

— Nu plecaţi!

Am întins mâinile şi le-am lăsat să-i alunece pe abdomenul ud. L-am apucat de membrul erect şi am început să-mi mişc mâna în sus şi-n jos pe el.

N-a rostit un cuvânt, dar ştiam exact ce-şi doreşte. M-am lăsat în genunchi şi l-am privit fix în ochi în timp ce-i mângâiam vârful cu limba, în sus şi-n jos. Muşchii abdomenului i s-au

încordat. Mi-am apropiat buzele de vârf şi i l-am sărutat. Am deschis gura şi mi-am lins buzele.

Mărul lui Adam îi tot sălta în timp ce mă urmărea. I-am luat scula groasă şi musculoasă în gură şi m-am mişcat încet în sus şi-n jos. Am strâns din buze, auzindu-l cum geme. Voiam să-l iau şi mai adânc în gură. Am inspirat adânc şi i-am lăsat vârful să-mi atingă cerul gurii.

— Băga-mi-aş!

Îi plăcea. Am strâns din nou din buze şi m-am mişcat de-a lungul mădularului lui, cât de repede puteam. Apoi l-am băgat şi mai adânc pe gât. Scula i-a zvâcnit uşor, iar el mi-a scos-o din gură. *Doamne, o să-şi dea drumul pe mine?*

Şi-a frecat-o cu pumnul, iar un jet fierbinte mi-a aterizat între sâni. Era atât de sexy să-l văd pierzându-şi controlul! I s-a încordat abdomenul. Arăta atât de sexy, cum stătea acolo, deasupra mea! A mai ţintit o dată şi m-a nimerit în bărbie. *Băga-mi-aş, nu în ochi!*

Am înclinat uşor capul şi m-am strâns de sâni. Membrul i-a mai pulsat o dată, iar lichidul fierbinte mi-a aterizat din nou pe piept. Era atât de sexy! Faptul că-l făcusem să-şi dea drumul mă făcea să-l doresc din nou. Sperma lui mi-a curs în jos pe piept, pe burtă şi pe coapse.

— Arăţi atât de sexy, Penny!

S-a clătit sub apă în timp ce mă privea.

— Ştiu că nu-ţi place când te las singură şi dezbrăcată, dar, dacă e-n regulă, eu o să mă duc să pregătesc cina cât termini tu aici.

— OK!

Mă holbam la fundul lui ferm în timp ce ieşea din duş.

Sexy mai e!

M-am ridicat încet în picioare. M-am săpunit pe sâni, spălând sperma lipicioasă, apoi i-am luat sticla de şampon şi m-am spălat pe păr. Am respirat adânc în timp ce mă clăteam. Era cea mai tare zi din viaţa mea. Îmi doream să nu se mai termine. Am închis

ochii şi am lăsat apa să-mi lovească faţa. Mi-aş fi dorit să mai fie sperma lui fierbinte în loc de apă.

Pe jos era un prosop împăturit pentru mine când am ieşit de la duş. Era cel mai moale şi mai pufos prosop care-mi atinsese vreodată pielea. Profesorul Hunter trăia de parc-ar fi locuit într-un hotel de lux de cinci stele. După ce m-am uscat, mi-am tras tricoul lui pe cap. Iniţial, avusesem de gând să mă îmbrac cu blugii scurţi şi cu tricoul lui, dar era prea lung. M-am uitat în oglindă. Îmi acoperea fundul. M-am întors într-o parte.

Cred c-o să-i placă asta.

M-am îndreptat spre masa de toaletă şi am deschis unul dintre sertare. Nu voiam să-mi bag nasul, dar trebuia neapărat să mă pieptăn. După ce înotasem în ocean şi simţisem briza din decapotabilă, părul îmi era încâlcit tot. Nu era mai nimic în sertar, şi totul părea la locul lui. I-am găsit pieptănul în spate şi am încercat să-mi descâlcesc părul. Mi l-am netezit, mi l-am prins într-o coadă de cal şi l-am dat cu balsam hidratant ca să nu se electrizeze. Ruşinată, mi-am privit reflexia în oglindă. Niciodată nu fusesem în prezenţa lui fără să port machiaj. De fapt, niciodată nu fusesem în prezenţa vreunui băiat fără să port machiaj. M-am ciupit de obraji ca să le dau o tentă rozalie. Asta era tot ce puteam să fac.

Încercând să nu mă gândesc la asta, mi-am împins hainele şi prosopul murdar într-un colţ şi am ieşit din baie.

Capitolul 34

Luni

— Îmi tai răsuflarea, Penny! Nu înţeleg cum tot ce am eu arată mai bine când îl porţi tu.

Am simţit cum mă înroşesc. Când am ajuns la el, m-a luat de mână şi m-a făcut să mă învârt. Purta o pereche de blugi şi un tricou identic cu cel purtat de mine. N-am putut să nu remarc cât

de normală era toată scena. Şi de relaxată.

Am râs.

— Miroase minunat! Ce mâncăm?

M-am aşezat pe un taburet la insula din bucătărie.

— Unul dintre puţinele lucruri pe care ştiu să le gătesc. Pui cu votcă.

— Sună extraordinar! Deci, dacă ăsta e singurul lucru pe care ştiţi să-l gătiţi, comandaţi de obicei mâncare?

Mi-am sprijinit bărbia în mâini. Simţeam granitul rece al blatului sub coate.

— Rareori.

Am râs.

— Ce, aveţi vreun *chef* personal sau ceva de genul?

— Da!

A deschis cuptorul şi a aruncat o privire înăuntru.

— E aproape gata.

— De ce nu-mi daţi informaţii de bunăvoie? Trebuie să vi le smulg mereu cu cleştele.

A ridicat din umeri.

— Îmi pare rău! Nu sunt obişnuit să mă întrebe lumea lucruri care să nu fie folosite în articole sau lucruri de genul ăsta. Am ajuns să mă pricep la a da răspunsuri foarte vagi. Dacă vrei să-mi pui câteva întrebări, aş fi bucuros să încerc să-ţi răspund la ele.

A luat două farfurii, două seturi de tacâmuri şi două pahare. Deja părea a evita o întrebare şi nici măcar nu i-o pusesem încă.

— Pot să o fac eu.

Am coborât de pe taburet şi i-am luat vasele din mâini.

— Aici sau în sufragerie?

— În sufragerie e bine.

Am terminat de pus masa în timp ce venea şi el.

— Şi-acum urmează ultima parte din întâlnirea ta ideală.

A destupat o sticlă de şampanie şi mi-a turnat un pahar.

— Cred că asta e tot. Deci, cum m-am descurcat? A meritat să

chiuleşti de la curs azi?

— Aş face orice ca să mai petrec o zi cu dumneavoastră. Ziua de azi a fost cu totul şi cu totul magică.

Am ridicat paharul.

— Şi închin pentru ca în seara asta să ajungem să ne cunoaştem mai bine!

A râs şi şi-a ciocnit paharul de-al meu. Am sorbit o gură de şampanie. Nu mai gustasem niciodată şampanie, dar îmi plăcea.

— Aşadar, am spus eu, aşezându-mă. De când locuiţi în apartamentul ăsta?

S-a aşezat faţă-n faţă cu mine.

— De când am început să lucrez la universitate.

Am aruncat din nou o privire prin jur.

— Şi de ce nu e niciun element decorativ? Nu-i nici măcar un tablou, nicăieri.

— Nu eram sigur cât o să stau pe-aici.

— De ce?

Îmi dădeam seama că începe să nu se mai simtă în largul lui, pentru că se foia scaun.

— Cum ţi-am mai spus, simţeam nevoia de-o schimbare. Dar nu eram sigur dacă avea să fie permanentă.

— Credeţi că o să vă mai întoarceţi la New York?

Nu voiam să-l pierd. Orice-ar fi fost între noi, nu voiam să-mi imaginez povestea încheindu-se deja. Abia începuserăm să ieşim împreună.

S-a declanşat cronometrul de la cuptor.

— Nu mai am ce face la New York.

Expresia i-a devenit sumbră. S-a ridicat şi s-a întors în bucătărie. A luat oala cu o pereche de mănuşi de bucătărie şi a adus-o pe masă. De ce părea atât de supărat pe mine? Îmi spusese că pot să-l întreb câte ceva. Mi-a pus o parte din mâncare pe farfurie. Erau penne cu pui şi sos de votcă.

Nu mi-am luat furculiţa în mână.

— Şi-acum v-aţi mutat permanent?

Mi-a zâmbit.

— Cred că da.

Da!

— Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

— Tu!

Am privit în jos, spre farfurie. Probabil că glumea, dar tot am simţit cum mă înroşesc. Am râs, stânjenită, şi am muşcat din puiul cu sos de votcă.

— E delicios.

— Mulţumesc!

Am ridicat privirea şi am văzut că mă scrutează intens.

— Mai ai vreo întrebare pentru mine, Penny?

— Doar încă vreun milion.

A râs.

— Povestiţi-mi despre familia dumneavoastră!

A terminat de mestecat o bucată de mâncare.

— Păi, am o soră mai mare şi un frate mai mic.

— Povestiţi-mi despre ei!

— Sora mea locuieşte la New York.

A terminat un pahar de şampanie şi şi-a mai turnat unul.

— Şi cu ce se ocupă?

— E scriitoare.

— A scris ceva de care-ar s-ar putea să fi auzit şi eu?

— Nu cred.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt jignită sau nu, dar am hotărât să nu insist. Probabil că nu se simţea în largul lui să răspundă la toate întrebările.

— Şi fratele dumneavoastră?

— Ultima oară când am vorbit cu el, era în Costa Rica.

— Uau! Cu ce se ocupă acolo?

— Cu nimic, din câte ştiu. Şi-a luat timp liber pentru călătorii.

— Păi, e fain aşa!

Părea foarte stânjenit. Probabil că nu avea o relaţie

apropiată cu fratele lui.

— Şi părinţii dumneavoastră?

— Ce-i cu ei?

Avea vocea foarte gâtuită. Era clar că nu voia să vorbească despre familia lui. Dar îmi doream să aflu mai multe.

— Păi, unde sunt?

— Nu am o relaţie apropiată cu părinţii mei.

— Păcat!

A râs.

— Nu, nu-i păcat!

S-a foit în scaun.

— Şi cu familia ta cum rămâne, Penny?

Eram pe cale să-l întreb de ce se certase cu părinţii lui, dar îmi evitase întrebarea cu altă întrebare.

— Sunt singură la părinţi. În copilărie, eram foarte apropiată de ai mei. Dar, de când am început facultatea, lucrurile s-au cam schimbat.

— De ce?

În momentul acela, eu eram cea care nu se simţea în largul ei.

— Nu ştiu. Pur şi simplu mi se pare că unele dintre cele mai tari chestii în legătură cu facultatea sunt lucruri despre care nu pot discuta cu părinţii.

— Cum aş fi eu?

— Da! am răspuns, râzând. Adică, nu prea pot să le zic de dumneavoastră. Nici măcar nu vreau să mă gândesc cât de supăraţi ar fi pe mine.

— Deci ţie ţi-e ruşine că te fuţi cu profu' de comunicare?

Nu numai cuvintele alese, ci şi felul în care le folosise m-au făcut să nu mă simt în largul meu.

— Nu e tocmai modul în care văd eu toată povestea asta. Categoric nu mi-e ruşine. Chiar îmi place de dumneavoastră, domnule profesor Hunter.

Expresia i-a rămas neschimbată. Care naiba era problema

lui?

— Dacă aşa mă vezi, asta înseamnă c-ai obţinut tot ce ţi-ai dorit de la mine.

Mă simţeam rănită. El mă făcuse să cred că e vorba de mai mult. Îmi doream să nu-i fi purtat doar tricoul. Mi-am încrucişat braţele la piept şi am coborât privirea spre masă.

— Am ştiut că te doresc încă din clipa în care am dat peste tine la cafeneaua aia. Dar nu aveam de gând să te urmăresc, pentru că erai studentă. Dar când ai venit la cursul meu, situaţia s-a complicat. De fiecare dată când te vedeam, cu fiecare răspuns pe care-l dădeai la temele zilnice şi în fiecare moment în care vorbeam, îmi era din ce în ce mai greu să mi te scot din minte. Ştiam că te doresc. Am crezut că dacă-mi dau voie să cedez ispitei, o să pot merge mai departe.

Mă simţeam ieftină. Mă dorise doar pentru corpul meu. Era exact ca Austin. Ba nu, era mai rău! M-am ridicat în picioare. Trebuia neapărat să plec de lângă el. Nu voiam să mă vadă plângând.

— Penny, stai jos!

Nu m-am clintit.

— Stai jos, altfel, te fac eu să stai jos!

Am înghiţit în sec. Cuvintele lui aveau o mare putere asupra mea! Ce dracu' se întâmpla cu mine? M-am aşezat la loc pe scaun şi l-am privit.

— Nu înţeleg de ce te-ai supărat. Am discutat deja despre toate astea. Totul e altfel acum. N-am putut să merg mai departe. Nu vreau să merg mai departe. Numai la tine mă gândesc!

Şi-a strâns faţa în mâini.

— Doamne, ai un stil de-a mi te băga pe sub piele!

— De ce, pentru că vreau să ştiu mai multe despre dumneavoastră? Asta fac oamenii care ies la întâlniri! Nu ştiu de ce vă supăraţi aşa când încerc doar să stăm de vorbă!

— Pentru că nu vreau să afli ce fel de om sunt!

— Cred că sunteţi exact genul de om pe care îl vreau.

Am înghiţit în sec cu putere. Mi-am luat paharul şi am mai luat o gură de şampanie.

— Puteţi, vă rog, să încercaţi să răspundeţi la câteva întrebări fără să explodaţi?

— Îmi pare rău!

A inspirat adânc.

— Părinţii dumneavoastră sunt bogaţi?

Nu voiam să-l irit, dar voiam să-mi răspundă la nişte întrebări.

A oftat.

— Da! Dar tot ce am, am datorită alegerilor pe care le-am făcut. Nu vreau un cent de la ei.

Îmi dădeam seama că se străduieşte din răsputeri să-şi păstreze calmul, dar avea enorm de multă furie în voce.

— Penny, ţie chiar îţi place să mă atingi unde mă doare mai tare?

— Mereu preluaţi controlul. E destul de plăcut să văd cum vă zvârcoliţi un pic.

A ridicat sprânceana stângă la mine.

— Pur şi simplu simt că îmi ascundeţi ceva. Şi nu înţeleg de ce. V-am spus că am încredere în dumneavoastră. Dumneavoastră n-aveţi încredere în mine?

Îmi clocotea stomacul când am rostit cuvintele. N-ar fi trebuit să aibă încredere în mine. Îl minţisem în legătură cu vârsta mea. Eram o ipocrită.

Nu mi-a răspuns imediat. Îi simţeam ochii pătrunzându-mi în suflet. *Oare ştie că şi eu ascund ceva?*

— Chiar am încredere în tine, a răspuns el în cele din urmă.

— Şi ce s-a întâmplat cu părinţii dumneavoastră? De ce sunteţi supărat pe ei?

— E complicat.

— Păi, sunteţi profesor. Ar trebui să vă pricepeţi să explicaţi! Faceţi-mă să înţeleg!

A oftat.

— Toată viaţa au pus foarte multă presiune pe mine! Până în punctul în care aveam impresia că n-o să am ocazia să fac propriile alegeri. Mi-a luat mult prea mult să îmi dau seama de lucrul ăsta. Şi când în sfârşit am făcut-o, viaţa mea nu-mi mai aparţinea. Parcă mă înecam. Când am devenit profesor, a fost prima decizie pe care-am luat-o pentru mine după mult timp.

Vedeam cât e de vulnerabil. Puterea şi controlul pe care le deţinea dispăruseră. A ridicat privirea spre mine.

— Păi, la naiba cu ei!

A râs.

— Penny, faptul că sunt aici cu tine… mă face să simt că pot, în sfârşit, să respir.

— La fel mă simt şi eu. Mă faceţi să simt că trăiesc!

— Hai cu mine!

S-a ridicat, mi-a întins mâna şi m-a săltat în picioare. M-am dus după el în dormitor. Îmi bubuia inima. Şi-a scos cămaşa, apoi pantalonii scurţi, apoi boxerii.

— Domnule profesor Hunter, mă cam ustură!

— Penny, ai fi surprinsă să afli de câte ori poţi atinge orgasmul într-o zi. Corpul tău poate suporta. Şi vreau să-ţi arăt şi că treaba asta înseamnă mai mult decât un simplu futai pentru mine. Deci îţi promit că o să fiu blând cu tine!

Mai mult decât un simplu futai? Oare ce-avea de gând să-mi facă?

Chiar aveam încredere în el. Mi-am tras tricoul peste cap, astfel încât să rămân goală în dormitorul lui impecabil. În momentul ăsta, eu eram cea care se simţea vulnerabilă.

M-a ridicat în braţe şi m-a aşezat pe pat. Mi-a sărutat partea interioară a gleznei, apoi a urcat cu buzele pe partea interioară a piciorului. L-am simţit muşcându-mă uşor de interiorul coapsei, apoi s-a mutat spre cealaltă gleznă şi a repetat procesul. De data asta, când m-a muşcat de interiorul coapsei, am gemut. Simţeam furnicături de dorinţă în tot corpul. Nu conta că aveam dureri. Îl doream. Voiam neapărat să mă pătrundă, să mă umple, să pună

stăpânire pe corpul meu. Îmi simţeam clitorisul umflat în momentul în care-a început să-i dea târcoale cu limba. Dar nu conta. Nu-l dorisem niciodată cu mai multă ardoare. Am ridicat şoldurile, ca să-l întâmpin.

Dar el şi-a mutat repede capul şi mi-a sărutat palma stângă. M-a sărutat pe braţ, apoi mi-a străbătut uşor cu buzele umărul, clavicula şi a coborât pe celălalt braţ. Când buzele lui mi-au sărutat cealaltă palmă, parcă fiecare centimetru din corpul meu era excitat. Trezise înlăuntrul meu ceva ce nici măcar nu ştiam că exista. M-a sărutat între sâni şi a coborât încet spre burtă. *Da!* Asta era!

Buzele lui mi-au supt cu blândeţe clitorisul în timp ce mâinile sale îmi masau partea interioară a coapselor. Când degetele lui m-au atins în cele din urmă, am ştiut că sunt pregătită pentru el. Dar tot m-a pătruns încet, cu dragoste. Bătăile inimii mi s-au iuţit şi mai tare. Atingerea degetelor lui era atât de plăcută! S-a aplecat peste mine şi m-a sărutat pe frunte, pe nas, apoi pe gură. Degetele lui îmi apăsau pe marginile găuricii, masându-mă în cel mai intim mod posibil. Îi simţeam membrul erect întărindu-se în timp ce mă săruta. Când s-a retras, îmi vedeam dorinţa în propriii ochi. Am înghiţit cu greutate. Am deschis gura. Gâfâiam.

Şi-a mutat o mână sub fundul meu şi mi-a ridicat uşor şoldurile în timp ce mă umplea cu mădularul lui.

— Ah!

Şi-a muşcat buza, coborându-şi privirea spre mine. Îmi plăcea când era dur cu mine. Îmi plăcea la nebunie când mă futea. S-a împins cu putere în mine, pătrunzându-mă mai adânc decât o făcuse vreodată. *Da!* Oare era posibil ca senzaţia asta să fie mai plăcută decât un futai? Mă simţeam atât de legată de el! Mâinile mele-i explorau muşchii de pe spinare.

M-a sărutat în timp ce începea să intre şi să iasă din mine. Vârfurile degetelor mele i s-au înfipt în carne. Abdomenul lui s-a lipit de mine în timp ce mă pătrundea şi mai adânc.

— Eşti absolut superbă! mi-a şoptit la ureche. Fiecare centimetru din corpul tău e superb.

M-a muşcat de lobul urechii, şi am simţit cum mă încordez în jurul membrului lui tare.

— Da! am gemut.

M-a sărutat cu patimă, lăsându-mă să ating orgasmul.

Când mi s-a potolit orgasmul, şi-a frecat nasul de al meu. Pe buze i s-a întipărit un zâmbet.

— Încă n-am terminat cu tine. N-o să termin niciodată cu tine.

Vocea-i mustea de dorinţă.

S-a rostogolit şi m-a tras spre el, ca să fiu deasupra. M-a prins de fund şi a început să şi-o bage şi să şi-o scoată din mine. Îl vedeam urmărindu-mi sânii cum săreau la fiecare mişcare. Şi-a mutat mâinile pe talia mea, apoi le-a urcat încet pe mijlocul meu şi mi-a cuprins sânii cu mâinile. Am continuat să dau din şolduri, lăsându-l să intre şi să iasă din mine, în timp ce mă strângea cu putere de sâni. Mi-a frecat sfârcurile umflate şi m-a privit în ochi în timp ce una dintre mâini îi cobora spre burta mea. A început să-mi maseze clitorisul.

— Domnule profesor Hunter!

Mi-am dat capul pe spate. Iar urma să-mi dau drumul.

Mi-a cuprins obrajii cu mâinile şi m-a tras spre el, sărutându-mă. Ne-am rostogolit din nou, şi am fost imobilizată pe salteaua moale. Mă pătrundea ceva mai repede. I-am cuprins spinarea cu picioarele şi l-am apucat de fund. L-am tras spre mine. În timp ce sperma lui fierbinte ţâşnea în mine, a închis ochii şi a gemut. Era cel mai minunat sentiment din lume. Scula lui tare zvâcnind în mine era tot ce-mi doream. Orgasmul m-a copleşit şi pe mine în timp ce căldura lui ţâşnea din nou înlăuntrul meu.

A deschis încet ochii şi a privit în ai mei în timp ce şi-o scotea încet din mine. Expresia îi era arzătoare.

Capitolul 35

Luni

Simţeam o presiune ciudată acumulându-mi-se în piept. Parcă-mi venea să plâng. De ce mă făceam bucăţi? Aveam tot ce-mi doream în persoana acestui bărbat. Dar ce-mi făcuse şi cum mă simţisem după toată povestea îmi dădea senzaţia că totul este mult mai real.

M-am ridicat repede în şezut şi mi-am strâns picioarele la piept. Senzaţia de apăsare din piept devenea tot mai puternică. Parcă mă înecam. Am inspirat adânc, ca să încerc să mă calmez. *Ce era cu mine?*

Profesorul Hunter s-a ridicat în capul oaselor şi mi-a cuprins bărbia cu mâna.

— Penny, ce s-a întâmplat?

S-a încruntat.

— Nimic.

Am clipit ca să încerc să alung lacrimile care dădeau să cadă. Mi-am strâns şi mai tare picioarele la piept.

Mi-a frecat maxilarul cu degetul mare fără să spună nimic. Chiar părea preocupat.

— Pur şi simplu, nu ştiu de ce, am impresia că în tot acest timp a fost ca şi cum aş fi inventat eu povestea asta. Ca şi cum ar fi doar o fantezie, iar dumneavoastră n-aţi fi real. Şi mi-e teamă că o să mă trezesc din acest vis uimitor şi că n-o să mai fiţi, că pur şi simplu o să dispăreţi.

— Ţi-am spus că nu plec nicăieri. N-ai niciun motiv să fii supărată. Te rog să nu plângi!

Mi-a şters o lacrimă care stătea să-mi cadă de pe obraz.

— Dar am făcut ce-am făcut. Ştiu c-aţi spus c-o să fiţi blând. Dar mă aşteptam să fie ca alte dăţi. Toată ziua asta a fost astfel. Totul a fost mai intim. Nu ştiu. Nu m-aşteptam să mă simt atât de… de…

— N-a mai făcut nimeni dragoste cu tine până acum.

Mă simţeam stânjenită. Nici măcar n-o formulase ca pe o întrebare. Pur şi simplu ştia. *Oare de ce mai deschisesem gura?*

— Păi, aşa am crezut. Dar nu… nu aşa.

Cât de penibilă puteam fi!

— N-am vrut să te jenez.

Mi-a şters încă o lacrimă de pe obraz.

— Cu câţi parteneri ai fost până acum?

Parteneri sexuali? Ce dracu-i cu discuţia asta?

— Unul.

Mă simţeam foarte nelalocul meu. Dacă înainte nu mă simţeam deloc stânjenită, în clipa asta eram cu siguranţă.

M-a cuprins cu braţele şi m-a tras peste el. Mă aşteptam să spună ceva, dar n-a făcut decât să mă ţină strâns la piept. I-am ascultat bătăile constante ale inimii.

Aveam o presimţire că nu-mi doream să ştiu răspunsul la următoarea mea întrebare, dar n-am putut să mă abţin să nu o pun.

— Dar dumneavoastră cu câte partenere aţi fost până acum?

A oftat.

— Un pic mai multe.

— Cu cât mai multe?

— Penny, nu vreau să-ţi faci o impresie proastă despre mine.

— Mai mult de cinci?

A oftat din nou.

— Mai mult de zece?

— Am petrecut o mare parte din anii de facultate foarte beat.

— Mai mult de cincisprezece?

— Poate-ar trebui să terminăm cu jocul ăsta.

— Domnule profesor Hunter, sunteţi un curvar!

A râs.

— Pare să te bucuri de toată experienţa mea!

Am făcut o grimasă. Nu îmi plăcea să mi-l imaginez alături de alte femei.

— Şi singurul tău partener, Penny?

— Ce-i cu el?

Nu voiam să vorbesc despre Austin. Absolut deloc, niciodată. Dar mai ales nu aici, în patul profesorului Hunter. M-am dezlipit de el, m-am întors pe o parte şi mi-am sprijinit capul în mână.

— Unul e ceva destul de intim. E cineva în legătură cu care-ar trebui să-mi fac griji?

Am râs.

— Nu!

— Deci nu mai vorbeşti cu el?

Oare ştia de undeva că mă văzusem cu el semestrul acela?

— Nu! Mă îndoiesc că o să mai vorbesc vreodată cu el. E un dobitoc imatur.

— De ce e aşa?

— De ce vreţi să ştiţi?

Nu aveam chef să discut despre asta.

— Pentru că nu vreau să fac aceleaşi greşeli pe care le-a făcut el cu tine.

Am oftat. Voiam să închei discuţia.

— Nu e mare lucru de spus. Am ieşit împreună semestrul trecut. N-a vorbit cu mine toată vara. M-a făcut să simt că n-am nicio valoare.

— Şi te-ai despărţit de el?

— Nu prea poţi să te desparţi de cineva cu care n-ai ieşit deloc, oficial.

Mi-a luat mâna în a lui.

— Penny Taylor, îţi promit că n-o să te fac să te simţi lipsită de valoare! Şi o să încerc să nu mă comport ca un dobitoc.

A zâmbit. Degetele lui s-au împletit cu ale mele.

— Nu ştiu ce să zic, domnule profesor Hunter. Din câte-am aflat, s-ar putea să devin doar o crestătură pe tăblia patului dumneavoastră.

A râs iar.

— Nu mai sunt omul ăla.

— Credeam că oamenilor le e imposibil să se schimbe.

— Am venit aici pentru o schimbare. Şi cred că sunt un om mai bun datorită acestei schimbări.

M-a tras spre el, astfel încât capul să-mi stea din nou pe pieptul lui. Mi-am lăsat piciorul să treacă peste el.

Mă simţeam complet în siguranţă în braţele lui. Ştiam de ce mă supărasem atât de tare în seara asta. Pentru că nu doar mă futeam cu profesorul meu. Mă implicasem mult mai mult. Îl iubeam. *Sunt îndrăgostită de profesorul meu de comunicare.* I-am inspirat mirosul dulce. Dacă momentul ăsta ar fi durat o veşnicie, tot n-ar fi fost de-ajuns.

Am întins mâna, aşteptându-mă să-i simt abdomenul sculptat, dar n-am dat decât de aşternuturile moi şi mătăsoase. Am deschis ochii. Patul era gol. Probabil mă trezise sunetul duşului. M-am întors pe-o parte şi am privit spre ceasul deşteptător de pe noptieră. Era 7 dimineaţa. Trebuia neapărat să mă întorc în camera de cămin ca să pot să mă schimb înainte de primul curs. M-am dat încet jos din pat, am ridicat braţele deasupra capului şi am căscat.

Tricoul pe care-l împrumutasem de la el nu era pe nicăieri. Am intrat în dressing şi am aprins lumina. Mi-am trecut degetele peste cămăşile înşirate acolo. Dacă n-ar fi trebuit să merg la curs, m-aş fi îmbrăcat cu una dintre ele şi l-aş fi tentat să mă seducă. Am zâmbit ca pentru mine. Făcuse dragoste cu mine în noaptea ce trecuse. Era real. Nu avea să dispară. Mirosul lui îmbătător era peste tot în jur. Am deschis sertarul din care împrumutasem un tricou noaptea trecută. Erau câteva de culori diferite. Am luat unul albastru din partea de jos.

În timp ce mi-l trăgeam peste cap, am auzit un clinchet pe podea.

Când am privit în jos, n-am văzut nimic. M-am lăsat în patru labe şi am căutat sub birou. Ceva lucios sclipea din colţ. Am luat obiectul în mână şi l-am scos de sub sertar. Era un inel de aur. *Nu*

se poate! Pe partea interioară erau inscripţionate nişte cuvinte. Am inspirat adânc în timp ce duceam inelul mai aproape de faţă ca să pot citi inscripţia.

„James şi Isabella. 30–4–13."

Nu! Parcă mi se oprise inima în loc. Ochii au început să mi se umple de lacrimi. *E căsătorit?* Am înghiţit în sec. *E căsătorit?!* Îmi era greu să conştientizez cuvintele. *Cum poate să-mi facă aşa ceva?* Mi-am prins faţa în mâini şi am clătinat din cap. *Cum poate să-i facă aşa ceva?* În cealaltă cameră, apa s-a oprit. *Rahat!* M-am şters repede la ochi şi m-am ridicat în picioare. Trebuia neapărat să plec de-aici. Am aruncat inelul înapoi în sertar şi am ieşit în fugă din dormitorul profesorului Hunter.

Partea a treia

Capitolul 36

Marţi

Nu vedeam nimic de lacrimi. *Cum am putut să fiu atât de naivă?* El era prădătorul, eu eram prada. Şi căzusem de bunăvoie în capcana lui. Fizicul lui perfect şi cuvintele sugestive mă dezbăraseră de toate inhibiţiile. M-am împiedicat în propriile picioare şi am căzut pe podeaua bucătăriei. Fiecare părticică din corpul meu îşi dorea să rămână jos. Mă simţeam atât de slabă! Greutatea a ceea ce făcusem îmi apăsa cu putere pe umeri. Eram o amantă.

— Futu-i mama mă-sii! am murmurat nu foarte încet.

M-am şters din nou la ochi şi m-am ridicat. Trebuia neapărat să plec de-aici. Nu voiam să-i ascult explicaţiile. Vina avea să mă apese mereu. Nu conta că la vremea aceea nu ştiam. Oricum, mă culcasem cu un bărbat căsătorit. Încercasem să-i pun întrebări, dar ocolise cu măiestrie răspunsurile. Era un cretin manipulator. Am alergat spre lift şi am căutat butonul. Am apăsat pe cercul

luminos.

— Hai odată, lua-te-ar dracu'!

Am lovit butonul cu pumnul. Liftul a scos un „ding", iar uşile s-au deschis. Am intrat în el. Am apăsat primul buton pe care l-am nimerit. Îmi bubuia inima. Uşile s-au închis încet. *Slavă Domnului!* M-am lipit cu spatele de partea opusă a liftului, apoi am alunecat încet până am dat cu fundul de podea. Nu doar că mă culcasem cu un bărbat mai în vârstă. Nu doar că mă culcasem cu profesorul meu. Mă culcasem cu un bărbat căsătorit. Ce ajunsesem? Nu eram eu. Nimic din toate astea nu mă reprezenta. Mi-am luat faţa în mâini şi mi-am îngăduit să plâng. Parcă-mi urcase stomacul în piept. Pentru că adevărul era că nu doar că mă culcasem cu el. Îl iubeam.

Liftul a scos „ding", făcându-mă să cad pe spate. Uitasem că în partea aia e o uşă. *Rahat!* Am tras tricoul în jos, ca să nu mă expun. Mă uitam între picioarele unui bărbat.

— Domnişoară, sunteţi în regulă?

Şi-a lăsat mâinile pe umerii mei, ajutându-mă să mă ridic în picioare.

— Sunt bine, sunt bine!

Aveam faţa mai stacojie ca niciodată. Mi-am şters lacrimile de pe obraji. Stăteam semidezbrăcată în holul luxosului bloc al profesorului Hunter. Bărbatul care mă ajutase să mă ridic se holba la picioarele mele. Purta pantaloni scurţi şi un tricou ud de transpiraţie. Probabil că tocmai se antrenase. Probabil că la o sală de fitness undeva, în bloc. Am tras din nou de părţile laterale ale tricoului. *Nu se poate aşa ceva!*

— Sunteţi sigură că sunteţi bine?

Părea că-i vine să râdă.

— Da! Mulţumesc!

Am urcat din nou în lift. *Te rog eu, nu urca!*

Bărbatul a urcat în lift lângă mine.

Să dea toţi dracii!

— Cred că nu încercaţi s-ajungeţi în lobby, nu?

Nu mă mai fixa cu privirea, ci se uita la uşile liftului.

— Unde încercaţi să ajungeţi?

— În garajul parcării. La nivelul al treilea.

Bărbatul a apăsat pe un buton din lift. Avea gura pungă şi câteva riduri uşoare în jurul ochilor, încercând să nu râdă.

— Aţi avut o dimineaţă grea?

— Habar n-aveţi!

Mi-am ferit privirea de el. Situaţia era culmea penibilului. Era umilinţa supremă. Niciodată nu fusesem mai îngrozită.

— Presupun că de-acum n-are decât să se îmbunătăţească, nu-i aşa?

— Dumnezeule, chiar sper să se întâmple asta!

M-am strecurat pe uşi când încă n-apucaseră să se deschidă şi am alergat cât am putut de repede. Podeaua de ciment a parcării îmi îngheţa tălpile. Mi-am cuprins trupul cu braţele şi am fugit spre decapotabila profesorului Hunter. Din fericire, geanta îmi rămăsese pe scaunul pasagerului. Am scos ochelarii de soare şi mi i-am pus la ochi. Cu puţin noroc, n-avea să mă observe nimeni întorcându-mă în camera de cămin. Prosopul de plajă era mototolit sub formă de ghem pe fundul genţii şi era rece şi umed. Am oftat. Mi-am luat geanta şi am aruncat-o pe umăr.

M-am uitat spre parcare după un şir de trepte şi am alergat spre ele. Profesorul Hunter trebuia să-şi dea seama deja că lipsesc. Oare avea să vină după mine? Avea să-şi dea măcar seama că e ceva în neregulă? Am coborât treptele în fugă şi am ieşit din parcare. Aerul era rece în acea dimineaţă. Parcă venise toamna pe neaşteptate.

Dacă mă îndreptam spre Main Street, aveam să-mi găsesc cu uşurinţă drumul înapoi spre cămin. Dar nu voiam să fiu văzută doar cu un tricou bărbătesc pe mine.

Am mers cât de lejer am putut pe-o stradă lăturalnică. Acolo locuiau oameni. Probabil că familiile respectabile tocmai se trezeau, gata să-şi înceapă ziua. *Doamne, dă să nu mă vadă nimeni!* Am iuţit pasul şi am cotit pe-o altă stradă.

Telefonul mi-a vibrat. L-am luat din sacoşă şi m-am uitat în jos la mesajul profesorului Hunter.

„Te-aş fi dus eu cu maşina acasă. Ar fi fost mult prea iresponsabil să te conving să chiuleşti de la două cursuri."

A fost iresponsabil să mă convingi să fac sex cu tine, deşi eşti căsătorit! Ticălos îngâmfat!

Mi-am îndesat telefonul înapoi în geantă.

O maşină a trecut pe lângă mine şi m-a claxonat.

Pe bune? La dracu' cu toate!

Am început să fug. Nu-mi păsa dacă mă vede cineva. Nu-mi doream decât să ajung în siguranţă în camera mea de cămin. În spatele uneia dintre casele din faţă am văzut mica parcare de lângă cămin. Am privit în jur, dar n-am văzut pe nimeni. Am alergat prin curtea cuiva. Era cam mult noroi pe jos şi am încercat să ignor pleoscăitul scos de picioare şi de murdăria care mi se împrăştia pe ele.

Am aruncat o privire în spatele casei ca să văd dacă e cineva acolo. Drumul era liber, dar erau tufişuri mari prin toată curtea. *Fir-ar!* Am dat câteva crengi la o parte cu mâinile şi m-am strecurat cum am putut. Am încercat să nu ţip de durere când spinii mici mi s-au înfipt în pielea dezgolită. Când m-am desprins din frunziş, am rămas cu un tricou rupt, o grămadă de mici zgârieturi pe braţe şi pe picioare şi pete de noroi pe gambe şi fluierele picioarelor. Dar căminul era chiar acolo. Din fericire, studenţii nu se trezeau de obicei decât în ultima clipă. Am alergat prin parcare şi am urcat treptele de la Sussex. Am scos repede portofelul şi am apăsat cu cartela de acces pe semn. Zumzetul cunoscut al uşilor care se deschideau aproape că m-a făcut să plâng. Am deschis uşa şi am intrat iute în clădire, apoi am urcat scările şi am ajuns în cameră.

Gâfâind, am descuiat uşa şi am intrat tiptil. Sforăitul uşor al Melissei mi-a gâdilat urechile. *Of, slavă Domnului!* În sfârşit ceva mersese cum voiam. Mi-am luat gentuţa pentru duş şi m-am dus

la baie. Trebuia să înlătur mirosul profesorului Hunter de pe mine.

Am încuiat uşa la duş, am smuls tricoul distrus al profesorului Hunter de pe mine şi am tras perdeaua. Apa îmi provoca usturimi pe zgârieturile de pe braţe şi picioare. Mă usturau şi mă dureau şi tălpile. Dar în curând n-am mai simţit durerea, ci doar ruşinea a ceea ce făcusem. Presiunea pe care-o simţisem crescându-mi în piept noaptea trecută revenise. *Oare de ce mi-oi fi îngăduit să mă îndrăgostesc de un dubios de-ăsta?* Mi-am luat săpunul şi am început să-mi frec pielea mai tare decât o făcusem vreodată. *Dispari de pe mine! Dispari de pe mine!*

Am început iar să plâng. Mi-am ridicat faţa sub duş şi am lăsat apa să-mi spele lacrimile.

M-am şters, m-am înfăşurat cu prosopul şi am ieşit afară. *Nu te gândi la el şi gata!* M-am spălat pe dinţi şi m-am pieptănat. Când am ajuns înapoi în cameră, mi-am luat pe mine o pereche de blugi, un tricou şi o jachetă subţire. Mi-a vibrat telefonul. Am ezitat înainte să-l scot din geanta de pânză. Am dat cu degetul pe ecran şi am văzut alt mesaj de la profesorul Hunter.

„Ai ajuns bine la cămin? Ţi-ai lăsat hainele aici…"

Îşi dădea seama că ceva nu e în regulă. N-aveam ce să-i spun. Să-şi dea seama singur! *Dă-l în pizda mă-sii!*

Capitolul 37

Marţi

Furia nu mi se potolise. Ba dimpotrivă, pentru că eram nevoită să mă gândesc toată ziua la asta, parcă se înteţise. Am continuat să fixez cu privirea trandafirii de pe birou. Trandafirii unui mincinos încrezut. Ar fi trebuit să observ vreun semn, dar n-am văzut niciunul. Profesorul Hunter fusese atât de drăguţ! Am inspirat adânc. *Dă-l în puii mei!* M-am ridicat şi am luat vaza de pe birou. Îmi venea să-i arunc la gunoi, dar erau prea frumoşi. În

schimb, i-am băgat în dulap şi am închis uşa.

— Bun!

Melissa ţinea în mână două pungi şi studia cu atenţie scrisul de mână de pe ele.

— Pe ăsta cred că scrie *lo mein* cu legume. Cred că-i al tău.

Mi-a dat una dintre pungi şi s-a aşezat pe pat.

Am desfăcut punga şi am scos beţişoarele şi cutiuţa drăguţă din carton. Mâncarea chinezească la pachet era cea care-mi dădea mereu o stare de bine. Şi în momentul ăsta aveam nevoie mai mult ca oricând de aşa ceva.

— Acum îmi zici şi mie de ce-ai vrut mâncare chinezească în seara asta?

— Ce vrei să zici cu asta?

Am rupt hârtia de pe beţişoare şi le-am despărţit cu un pocnet. Abia eram în stare să folosesc beţişoarele, dar refuzam să mănânc mâncare chinezească fără ele. Făceau parte din farmecul ei. Simţeam privirea Melissei aţintită asupra mea.

— Penny, tu vrei mâncare chinezească doar când eşti supărată.

— Nu-i adevărat!

În clipa asta îmi doream să fi fost singură.

Melissa a râs.

— Aşa, deci vrei să zici că e totul în regulă?

— Da, totul merge ca pe roate.

— Bun, deci, repede, două chestii: nu zice nimeni „ca pe roate” decât dacă lucrurile nu merg de fapt ca pe roate. Pe lângă asta, ţi-au mai dispărut şi trandafirii.

— Toată lumea zice „ca pe roate”. Aşa se zice. Şi trandafirii-s tot aici, dar i-am mutat.

Melissa s-a uitat prin cameră, apoi în coşul de gunoi.

— Unde?

— În dulap.

A râs.

— Păi, şi ce caută trandafirii tăi în dulap?

Nu-l suport de nicio culoare pe profesorul Hunter!

— Alergii.

— Penny, tu nu eşti alergică la trandafiri.

— Cred că s-ar putea să fiu.

— De ce?

— Îmi cam curg mucii.

— Hai, că deja eşti ciudată!

A mai luat o gură de mâncare.

— Şi chiar n-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu!

— Deci ceva-ceva tot s-a întâmplat?

Băga-mi-aş!

N-aveam chef să-i răspund la întrebare. În schimb, am început să mă fâstâcesc cu beţişoarele şi am reuşit cumva să bag nişte *lo mein* în gură. Mi-a vibrat telefonul, dar nu m-am uitat la el. Probabil că era profesorul Hunter, şi nu voiam să ştiu ce avea de spus.

— Te-ai certat cu James?

Am înclinat cutia de carton, astfel încât să-mi îndes nişte mâncare-n gură.

— Adică, ai ascuns trandafirii. Nu mai eşti zâmbăreaţă, deşi ai petrecut ieri toată ziua şi toată noaptea cu el. Şi îi ignori mesajele. Hai, zi, ce-a făcut?

Chiar se pricepea.

— N-a făcut nimic. E vorba mai degrabă despre ce n-a făcut.

Uitase să-mi spună că e căsătorit. Omisese faptul că o înşela ca un porc pe nevastă-sa.

Melissa a mâncat în tăcere o vreme. Era evident că mă studia cu atenţie.

— Şi asta te face să te simţi mai bine?

Înclinasem din nou cutia. Ştiam că-s o sălbatică, dar de ceva vreme îmi pierdusem răbdarea cu beţişoarele.

— Da! am zis cu gura încă plină.

Melissa a râs.

— Ştii, dacă el nu conştientizează că v-aţi certat, n-o să reuşească să repare orice n-ar fi făcut.

— Ştiu.

— Deci poate-ar trebui să vorbeşti cu el, nu?

— Auzi, tu de partea cui eşti, de fapt?

— A ta, normal! Dar ştiu şi cât de încăpăţânată poţi să fii. Şi poate că n-ar trebui să renunţi la un lucru bun doar pentru că a început deodată să-ţi fie greu.

Nu era doar greu. Era oribil, imoral, dezgustător. Voiam doar să închei discuţia, aşa că am aprobat din cap.

— Poate că ai dreptate.

A zâmbit. Îi plăcea la nebunie să aibă dreptate.

— Josh ce face?

— E bine.

Şi-a muşcat buza. Îmi dădeam seama că ascunde ceva.

— Ce-i? am întrebat-o.

— M-a invitat la balul Sigma Pi.

Nu şi-a putut stăpâni zâmbetul.

— Foarte tare!

— Mhm! Penny, îmi place foarte mult de el!

— Ştiu. Şi mă bucur foarte tare pentru voi doi!

Am fost în stare s-o spun sincer, deşi dispoziţia mea era îngrozitor de proastă.

Capitolul 38

Miercuri

Profesorul Hunter şi-a tras tricoul peste cap şi a coborât privirea spre mine. Abdomenul lui bronzat m-a făcut să simt că explodez de dorinţă, iar tensiunea dintre noi se potolise cu totul. S-a aplecat deasupra mea, cu braţele puternice de-o parte şi de alta a corpului meu. Îl doream. De ce nu mă săruta? Mi-am trecut mâna prin părul lui.

— Penny!

M-a mângâiat cu latul palmei pe obraz.

— Nu sunt al tău, ca să mă atingi, a rostit seducător. Ţi-am spus că va fi totul doar o chestiune de-o noapte.

M-am trezit gâfâind. Profesorul Hunter era în stare să mă excite şi în vise. Îmi bubuia inima. Mă avertizase. Într-un fel. Voise să fie o chestiune temporară. Îmi spusese că sperase că dacă ceda ispitei, avea să poată uita de mine. Nu doar că voia să uite de mine, trebuia să o facă. Îmi imaginam valiza din biroul lui. Probabil făcea naveta să-şi viziteze nevasta. *Rahat!* Şi îmi spusese că nu vrea să ştiu ce fel de om e. Fuseseră atâtea semne! Iar eu mă aruncasem în braţele lui fără să mă gândesc de două ori. Mă purtasem ca o târâtură. Am luat telefonul de pe birou şi am deschis mesajul pe care-l ignorasem noaptea trecută.

„Penny, am petrecut alături de tine o zi minunată. Şi o noapte minunată. Dacă am făcut ceva care te-a supărat, am să-l repar. Spune-mi doar ce anume am făcut."

I-am scris „Vorbim după curs" şi am apăsat pe trimitere. Melissa avea dreptate, trebuia neapărat să vorbim. În mare, trebuia să-mi cer iertare că-l ispitisem să-şi înşele soţia. Nu ar fi trebuit să o facă, dar şi eu eram de vină. Am coborât din pat şi am început să mă pregătesc.

În timp ce-mi scoteam manualele din rucsac, am dat cu degetele de petale moi. Tyler! Am luat trandafirul strivit de pe fundul rucsacului. Poate că profesorul Hunter avusese dreptate. Nu exista un trandafir care să simbolizeze prietenia. Am deschis dulapul şi am privit trandafirii superbi pe care mi-i trimisese profesorul Hunter. Cel pe care-l aveam în mână părea ofilit şi trist pe lângă ei. Am închis uşa, am turnat nişte apă într-un pahar şi am pus trandafirul lui Tyler în el pe birou. Chiar dacă arăta cum arăta, nu exista nicio îndoială că trandafirul lui Tyler era cel mai drăguţ. Odată ce încheiam povestea cu profesorul Hunter, poate că era momentul să-i dau lui Tyler o şansă, aşa cum se cuvenea.

Dar avea să fie greu. M-am dat cu rimel rezistent la apă, pentru orice eventualitate. Chiar dacă eram furioasă pe profesorul Hunter, tot îl iubeam. Avea să treacă o vreme până scăpam de sentimentele astea. Crezusem că Austin îmi frânsese inima. Dar nici nu se compara cu suferinţa asta. Chiar simţeam o durere în piept. Porţia de mâncare chinezească nu-şi făcuse efectul.

Mi-am luat rucsacul în spate şi am ieşit din camera de cămin. Iar era frig. Unele frunze chiar se îngălbeneau şi se înroşeau. Era momentul unui nou început. În tot acest timp, crezusem că profesorul Hunter e un vis. Era momentul să devină cu adevărat unul. Am intrat cu paşi lejeri în clădirea Smith şi apoi în sala de curs a profesorului Hunter. Nu! În sala unde se ţinea cursul de comunicare. Trebuia să-mi schimb perspectiva.

M-am îndreptat spre locul obişnuit. Deja îmi bubuia inima. Am zâmbit în timp ce Tyler intra în sală. A venit la mine şi s-a aşezat.

— Vrei să ieşi azi cu mine la prânz? m-a întrebat.

— Normal!

— Mergem iar la Grottos? A fost delicioasă mâncarea.

— Sună perfect!

— Chiar am nişte veşti pe care vreau să ţi le dau.

— Da? Ce veşti?

Profesorul Hunter a intrat în sala de curs, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea.

— Îţi zic la prânz, a răspuns Tyler.

Părul profesorului Hunter era rebel, şi purta ochelari. Părea că nu dormise deloc. M-a privit, iar eu i-am simţit durerea. Şi eu mă simţeam la fel. Îmi fusese imposibil de greu să nu vorbesc cu el. O clipă, nu mi-am dorit altceva decât să îl sărut. Am întrerupt contactul vizual şi am privit spre bancă. Trebuia neapărat să fiu mai puternică de-atât.

Profesorul Hunter şi-a dres glasul.

— Pasiunea, a spus el. Pasiunea motivează un discurs bun.

Pasiunea motivează totul. Şi probabil că e unul dintre motivele pentru care v-aţi ales specializarea.

Am auzit scârţâitul cretei pe tablă şi am ridicat ochii. A trebuit să-mi dau toată silinţa să nu-l dezbrac cu privirea.

— Fără pasiune, viaţa nu are absolut niciun sens.

S-a întors şi m-a fixat din nou cu atenţie.

Oare încearcă să-şi justifice faptele?

Trăisem atâta vreme fără pasiune şi-mi fusese bine. Am respirat adânc. Dar oare chiar îmi era bine? Felul în care mă simţeam în prezenţa profesorului Hunter? Parcă eram pentru prima oară vie.

— Astăzi aş dori să vorbim cu toţii despre un lucru de care suntem pasionaţi. Ray, dă tu tonul!

Ray s-a ridicat.

— Eu sunt pasionat de orice cur ca lumea!

Grupa a izbucnit în râs, iar el a dat să se aşeze.

— Ray, să nu îndrăzneşti să te-aşezi!

Niciodată nu-l auzisem pe profesorul Hunter atât de furios. Cu excepţia momentelor în care-mi vorbea aşa în privat.

Ray a râs stânjenit şi a rămas acolo.

— Pasiunea nu are umor! Decât dacă pasiunea ta e umorul! Să nu faci mişto de temele mele, Raymond!

— Nu fac, omule!

— Pentru tine sunt domnul profesor Hunter! Ieşi dracului de la cursul meu! a mârâit.

Ray s-a aplecat şi şi-a luat rucsacul. A ieşit din sala de curs fără să se uite înapoi. În toată sala s-a aşternut tăcerea.

Profesorul Hunter şi-a dres vocea.

— *Eu* sunt pasionat de predat. Asta ar fi un răspuns acceptabil.

A strigat următorul nume, iar fata s-a ridicat în picioare. Părea că tremură.

Nu i-am băgat de seamă răspunsul. Ce dracu' se întâmpla? Oare profesorul Hunter îşi pierduse cumpătul? Nu mai văzusem

niciodată un profesor care să facă aşa în faţa unui student. Era iute la mânie. Mi-am adus aminte ce zisese Melissa, cum că fusese dat afară din ultimul post de profesor. Probabil că era adevărat.

— Penny Taylor, a rostit profesorul Hunter.

Felul în care numele meu îi ieşise de pe buze mi-a încordat toţi muşchii.

M-am ridicat în picioare şi l-am privit direct în ochi.

— Sunt pasionată de sinceritate.

M-am aşezat repede la loc.

Aşa e, domnule profesor Hunter, vă ştiu secretul!

A ridicat din sprânceana stângă. Oare nu ştia la ce mă refer? Cam cât de bătut în cap putea să fie? După ce ultimul student a împărtăşit lucrul de care e pasionat, profesorul Hunter a dat liber grupei.

— Ne vedem la Grottos! a spus Tyler, apoi a plecat.

După ce sala de curs s-a golit în sfârşit, m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre catedră. Îmi bubuia inima. Trebuia să fiu puternică. Era un porc.

— Penny!

Profesorul Hunter mi-a pus mâna pe braţ. Nu voiam să mă topesc sub atingerea lui. Oare efectul lui asupra mea avea să treacă vreodată?

— Îmi pare rău, domnule profesor Hunter! Trebuie să punem capăt poveştii ăsteia până nu facem şi mai mult rău.

Am făcut un pas îndărăt, desprinzându-i mâna de pe a mea.

— Să-i punem capăt? S-au schimbat sentimentele tale pentru mine?

— Domnule profesor Hunter, totul s-a schimbat.

— Ai dreptate, îmi place de tine mai mult ca oricând.

Mi-a zâmbit, dar zâmbetul nu părea întrutotul sincer. Părea supărat.

— Ştiu.

— Atunci, care e problema?

— Domnule profesor Hunter, ştiu.

Am inspirat adânc.

— Vă ştiu secretul.

I-am văzut corpul încordându-se. Mă aşteptam să înceapă imediat să vorbească, dar n-a început să-mi explice varianta lui. N-a făcut decât să mă fixeze cu privirea, aşteptând să-i ofer explicaţii. Ceea ce mi-a dat un sentiment cumplit de neliniște. Nici măcar nu ştia la ce mă refer. Poate că avea mai mult de un secret oribil. Probabil nici măcar nu trecusem de suprafaţă.

— Mi se face silă când mă gândesc că nici măcar nu ştiţi la ce mă refer! am adăugat.

Am simţit cum mi se umplu ochii de lacrimi.

A făcut un pas spre mine şi mi-a pus din nou mâna pe braţ.

— Penny, hai să mergem la mine în birou şi să discutăm despre lucrurile astea!

— Nu merg nicăieri cu dumneavoastră!

M-am mai îndepărtat cu un pas.

— Orice crezi că ştii, n-ai cum să înţelegi. Dă-mi o şansă să mă explic şi gata!

De ce simt nevoia să-l consolez în momentul ăsta? Durerea din ochii lui îmi apăsa pe suflet.

— Nu, chiar cred că înţeleg. Şi-mi pare rău că am lăsat să se întâmple ceva între noi!

— Nu spune asta, Penny!

Se înfuria. Nu voiam să mă cert cu el. Iar dacă faptul că-şi înşelase nevasta nu era singurul lui secret, atunci nu voiam să fiu aproape de el.

— Aţi făcut bine că mi-aţi ascuns ce fel de om sunteţi. Nu sunteţi deloc cine-am crezut că sunteţi! Să nu-mi mai scrieţi mesaje, domnule profesor Hunter!

M-am întors repede şi am ieşit din sală.

— Penny!

Imediat ce-am ieşit din sală, mi-am lăsat lacrimile să şiroiască pe obraji. Nu-mi venea să cred că nu voia să recunoască. Şi oare ce alte secrete oribile mai ascundea?

Am mers mai departe, să nu poată veni după mine.

Capitolul 39

Miercuri

— Bună, Penny! A spus Tyler.

Era tot numai zâmbet.

Am inspirat adânc şi i-am răspuns şi eu cu un zâmbet. Mă simţeam tare bine zâmbind. Am intrat împreună, iar chelneriţa ne-a condus spre un separeu. M-am aşezat în faţa lui Tyler. Mă privea curios.

— Penny, te simţi bine?

— Poftim? Da, sunt bine!

Am coborât privirea spre masă şi mi-am dat o şuviţă rebelă de păr după ureche. Deodată, aveam emoţii în prezenţa lui.

— Şi zi, te-ai gândit despre ce-o să vorbeşti în următorul discurs?

— Ştii, chiar cred că da. Dar o să trebuiască să aştepţi să vezi despre ce-o să vorbesc la curs.

Am râs.

— De ce? Iar o să fie ceva care-o să mă facă de râs?

— Ce plină de tine eşti! Discursul meu n-are nicio legătură cu tine. Băi, frate, fac şi eu o dată chestia asta şi deja am antecedente!

A râs.

— În acelaşi timp, tu te jenezi destul de uşor, deci e greu să-mi dau seama.

Mi-am dat ochii peste cap la el.

— Deci, chiar n-am voie să ştiu? N-o să am o avanpremieră specială a discursului tău?

— Nu, e secret!

Mi-am muşcat buza.

Secretele astea!

Chelnerul s-a apropiat de noi, iar Tyler a comandat o pizza cu brânză. După ce-a plecat, Tyler m-a fixat iar cu privirea.

— Melissa e superentuziasmată de balul Sigma Pi, am spus cu toată degajarea de care eram în stare. Pare foarte mişto.

— Aaa, a invitat-o Josh?

— Da!

Am aşteptat un minut. Am crezut c-o să mă întrebe, dar a rămas tăcut.

— Arăţi altfel, a spus în cele din urmă.

— Cum altfel?

Oare tristă? Obosită? Secătuită emoţional?

— Bronzată, a spus Tyler, zâmbind. Ce, ai fost la plajă?

Am izbucnit în plâns. Nu eram sigură dacă din cauză că-mi amintise de întâlnirea cu profesorul Hunter, de faptul că fusesem respinsă de Tyler sau că eram cu cineva în compania căruia mă simţeam atât de bine. Dar am rămas acolo şi am plâns în mijlocul restaurantului.

— Penny?

O clipă mai târziu, i-am simţit braţele cuprinzându-mă. M-a strâns la piept şi m-a masat pe spate. Oare de ce plângeam după profesorul Hunter? Să-l ia dracu'!

Am respirat adânc de câteva ori ca să-mi împiedic lacrimile să mai cadă.

— Îmi cer scuze, Penny! a şoptit Tyler. Nu eşti bronzată deloc, pe cuvânt!

Nu m-am putut abţine să nu râd. Mă simţeam atât de bine în braţele lui Tyler! În tot acest timp, tot ce-mi dorisem se aflase chiar în faţa mea. Mi-am lăsat uşor capul pe spate, cu îngrijorarea întipărită pe figură. Nu voiam să-şi facă griji pentru mine. Voiam să mă dorească. M-am aplecat şi l-am sărutat pe buze. A ezitat o clipă, apoi m-a sărutat şi el. Aşteptasem atât de mult! Păstrasem în mine atâta pasiune! M-a lipit de bancheta separeului şi s-a sprijinit de mine. Am simţit un val de căldură străbătându-mi tot corpul în timp ce săruturile îi deveneau tot mai pătimaşe. Chiar îi

plăcea în continuare de mine. Era un sentiment extrem de plăcut. L-am prins de gulerul tricoului şi l-am tras spre mine.

Dar la fel de repede pe cât începuse totul, Tyler s-a dat înapoi.

— Băga-mi-aş picioarele, Penny!

S-a ridicat şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Îmi pare rău, Tyler! M-am înşelat înainte! Nu vreau să fim doar prieteni.

— De ce tocmai acum?

Se uita peste tot, numai la mine, nu.

De ce-o fi fost atât de supărat? Nu asta îşi dorise?

— Pentru că mă prind greu.

A râs, dar era un râset forţat.

— Penny, am făcut ce mi-ai cerut. Am început să ies cu cineva!

Am ridicat privirea spre el.

— Of, Doamne!

Am înjurat în barbă.

— Tyler, îmi pare foarte rău! Nu ştiam. Scuze! Uite, plec!

M-am ridicat în picioare.

— Penny, nici măcar n-am mâncat!

— Nu mi-e foame, îmi pare rău! Te rog să te prefaci pur şi simplu că asta nu s-a întâmplat niciodată!

Mi-am pus rucsacul pe umăr şi am fugit din restaurant.

În decurs de o săptămână, făcusem doi bărbaţi să-şi înşele partenerele. M-am trântit pe pat şi am urlat în pernă. *Ce dracu' am?!* M-am ridicat în capul oaselor şi am luat laptopul în pat. Amânasem treaba asta încă de când găsisem verigheta profesorului Hunter. Dar trebuia să aflu adevărul. Am pornit calculatorul şi am dat clic pe simbolul pentru Internet. Nu era pe Facebook, dar în mod sigur îl puteam găsi online.

Am tastat „James Hunter" pe Google. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce dădeam clic pe „Imagini". Şi iată-l cum îmi zâmbea de

pe ecran! Ba nu, iată-i! Am dat clic pe o imagine cu el şi o femeie. Era superbă. Avea părul drept, brunet, până la umeri. Ochii îi erau disproporţionat de mari în comparaţie cu restul feţei, ca de prinţesă Disney. Avea pielea bronzată, şi nu mai văzusem niciodată o femeie atât de slabă cu nişte sâni atât de mari. Poate or fi fost silicoane. Am privit spre descrierea fotografiei. „James şi Isabella Hunter la a 50-a ediţie a Festivalului de Film de la New York." Profesorul Hunter o cuprinsese cu braţul de talie şi zâmbea la cameră. Isabella se uita într-o parte, râzând la ceva. Păreau foarte fericiţi. Oare mai erau atât de fericiţi?

Nu mai erau. Din cauza mea.

Am intrat din nou pe internet şi am tastat: „James şi Isabella Hunter". A apărut un articol în care era descrisă activitatea lor filantropică. În partea de sus a articolului era o altă poză cu ei zâmbind. Erau undeva în Africa, înconjuraţi de copii îmbrăcaţi sărăcăcios. Într-un alt articol scria că făceau voluntariat la un adăpost pentru animale din Brooklyn.

Am mai scotocit prin zeci de articole cu ei doi. Am găsit din întâmplare un articol de la sfârşitul anului trecut, de la ceva care se numea Gala Premiilor din Tehnologie. Se părea că profesorul Hunter câştigase nu-ştiu-ce premiu pentru tehnologie în folosul omenirii. Trebuia să fie din perioada în care se mutase acolo. Profesorul Hunter zâmbea, dar parcă nu cu adevărat. Aşa se uitase şi la mine. De parcă ar fi fost bântuit de vreun secret. Isabella zâmbea la cameră, dar nu părea cu adevărat fericită.

Ce făceam? N-aveam ce să caut să le analizez relaţia. Nu mai conta. Se terminase. *Se terminase.* Era momentul să încetez să-i mai urmăresc ca o obsedată. Situaţia mă depăşea. Am ieşit din browser şi mi-am deschis e-mailul. În inbox mă aştepta un singur mesaj, din partea profesorului Hunter. *Nici măcar n-ar trebui să mă uit la el.* Mi-am muşcat buza. N-avea să se întâmple nimic rău dacă mă uitam. Trebuia doar să mă asigur că nu-i răspund. Să fiu rece ca gheaţa cu el. Am deschis e-mailul.

Subiect: Discuţia noastră nu s-a încheiat

Penny,

Mi-aş dori să nu simţi mereu nevoia acută de-a te contrazice cu mine. Ţi-am spus că în trecut am făcut nişte lucruri pe care le regret. Nu îţi ascund informaţii ca să-ţi fac în ciudă. O fac pentru a te proteja. Dacă-mi dai voie să vin şi să discut cu tine, o să-ţi explic.

James

Pe bune? Încerca să mă protejeze? Ce măgar! M-am enervat mai tare ca oricând. Dar era şi suferinţă în furia mea. Parcă îmi era zdrobit pieptul cu o tonă de cărămizi.

— Să ştii că am auzit ce s-a întâmplat cu Tyler. Vrei să discutăm?

Nici măcar n-o auzisem intrând în cameră. Eram prea ocupată să fac spume de nervi din cauza mesajului profesorului Hunter. Încă-mi era o ruşine cumplită pentru ce se întâmplase cu Tyler.

— Nu!

— Eşti sigură?

— Melissa, de ce nu mi-ai spus că Tyler iese cu cineva?

A râs.

— Păi mi-ai zis că voi doi sunteţi doar prieteni, aşa că m-am gândit că a discutat deja cu tine despre asta. Plus că mai erai şi supărată pe James.

— Dar m-ai lăsat să-l sărut!

— Penny, ia stai aşa, că n-ai cum să dai vina pe mine pentru asta!

— Scuze, ştiu! Melissa, cât de penibilă a fost toată situaţia!

— Îmi închipui.

A sărit pe patul meu şi m-a cuprins cu braţul.

— Dar tu de unde ştii? A făcut mişto de mine?

Simţeam cum mă înroşesc. Probabil că o frăţie întreagă făcea mişto de mine în momentul acela.

— Nu, Penny, deloc. S-a întors în clădirea frăţiei, supărat nevoie mare, iar Josh s-a dus să stea de vorbă cu el. Din întâmplare, am tras cu urechea la ce vorbeau.

— Şi ce-ai aflat?

— Că l-ai agresat la Grottos.

— Nu-i adevărat!

A râs.

— Ştiu, glumeam şi eu! A zis că te-a invitat la prânz ca să-ţi spună că ţinuse cont de sfatul tău şi începuse să iasă cu altcineva. După care, tu ai avut o criză de plâns, el a dat să te consoleze, iar tu ai început să-l săruţi!

— M-a sărutat şi el. Nu sunt doar eu de vină în toată povestea asta! Tyler a vrut sărutul ăla la fel de mult ca mine!

— Păi, normal că l-a vrut. Doar e nebun după tine.

— Păi, acum s-a terminat de tot. Şi îmi vine să intru-n pământ de ruşine!

— Dar ai fugit de el înainte să-ţi spună toată povestea! Doar a invitat o fată la balul Sigma Pi. Încă nu sunt împreună în mod oficial. Sau exclusiv.

— Şi totuşi, nu vreau să fiu eu cealaltă femeie. Şi n-am vrut niciodată să-l pun pe Tyler într-o situaţie jenantă.

— Hai, că exagerezi într-un mare fel, Penny! Nu c-ar fi căsătorit sau ceva! Ce mare scofală?

Simţeam că-mi vine să vomit. Profesorul Hunter era căsătorit. Şi era o mare scofală. O foarte mare scofală. Totul era o harababură absolută.

Melissa m-a îmbrăţişat.

— Pe bune, Penny, nu-ţi face griji. O să treacă totul de la sine. Asta dacă nu cumva vrei tu să nu treacă. Dacă-ţi place cu adevărat de Tyler, nu cred că e prea târziu să-i spui. Pe lângă asta, dacă ieşi cu cineva mai apropiat de vârsta ta, o să-ţi fie mult mai uşor.

— Ce derutată mă simt!

Mi-am luat din nou capul în mâini.

Melissa m-a masat pe spate.

— Ai mai încercat să vorbeşti cu James?

— Am încercat. Mi-e greu. Sunt prea supărată pe el.

— Păi, orice hotărâre ai lua, trebuie să te hotărăşti în ce stadiu eşti cu James dacă vrei să începi să ieşi cu Tyler.

— Ştiu.

Am tras adânc aer în piept.

— O să încerc să mai vorbesc cu el.

Capitolul 40

Vineri

— Bună, Penny! a spus Tyler, aşezându-se lângă mine!

Deja mă făcusem stacojie la faţă. Nu voiam să port discuţia asta.

— Bună! i-am răspuns, însă am rămas cu ochii pironiţi la bancă.

— Ce, aşa nasol a fost sărutul ăla?

— Tyler!

Mi-am sprijinit capul în mâini. Simţeam un gol în stomac.

— Penny, uită-te la mine!

Mi-am mutat mâinile şi am ridicat privirea spre el. Purta blugi şi un tricou albastru. Albastrul de pe tricou îi scotea în evidenţă ochii. Oare de ce eram atrasă numai de tipi indisponibili?

— Tyler, îmi pare tare rău! N-am ştiut că tu ai o iubită! Îmi pare tare, tare rău!

A râs.

— Nu am nicio iubită. Abia am început să ies cu ea.

— Ai de gând să-i ceri să fie iubita ta?

— Asta depinde de foarte multe lucruri. De plăcut, îmi place de ea. Şi credeam că asta ţi-ai dorit. Mă cam zăpăceşti de cap, Penny.

Deci Melissa avea dreptate. Încă nu se întâmpla nimic serios

între ei.

— De Claire e vorba?

— Claire?

— Fata aia cu care stăteai de vorbă la cantină în ziua sendvişurilor cu friptură. Ştii tu… blonda bine dotată.

Tyler a râs din nou.

— Nu, nu-i Claire. Se numeşte Natalie.

Eram foarte derutată în legătură cu toată povestea, dar ştiam sigur că sunt geloasă.

— Şi tu m-ai sărutat!

A zâmbit.

— Se pare că nu pot să-ţi rezist! Deşi m-ai refuzat de vreun milion de ori.

— Deci nu eşti supărat că te-am sărutat?

— Supărat? N-am aşteptat decât o lună întreagă ca să mă mai săruţi şi-a doua oară.

Am început să râd, dar m-am oprit când a intrat profesorul Hunter. Era sexy, ca de obicei, dar avea cearcăne negre sub ochi. Părea epuizat. Era neras. Cravata de la gât îi era cam slăbită, ceea ce îi dădea un aspect neglijent. Suferea. La fel cum suferam şi eu. Dar cum să-mi fie milă când el fusese cel care ne cauzase problemele pe care le aveam? Totuşi, din nu ştiu ce motiv, nu-mi doream altceva decât să merg în partea din faţă a sălii de curs şi să-l îmbrăţişez. *Ce-o fi cu mine?*

Mi-am luat foaia şi pixul şi le-am îndesat în rucsac. Nu suportam să-l văd pe profesorul Hunter în halul ăsta. Şi nu voiam să fac ceva ce aveam să regret.

— Tyler, nu mă prea simt bine. Poţi să iei tu notiţe în locul meu?

— Penny? a şuierat el, dar eu ieşeam deja pe uşă.

Eram furioasă pe mine însămi pentru că-i simţeam lipsa profesorului Hunter. Băteam darabana cu degetele în birou. Poate că Melissa avea dreptate şi ar fi trebuit să încerc din nou să vorbesc cu el. Era posibil să fie ceva ce nu înţelegeam. Auzind

varianta lui, poate că aveam să reuşesc să închei povestea, dacă nu şi altceva. *Nu.* El era cel care-ar fi trebuit să-şi ceară scuze. Dar nici măcar nu ştia pentru ce trebuia să-şi ceară scuze. Avea prea multe secrete.

Mi-a vibrat telefonul. Probabil că era profesorul Hunter. Oare era în sfârşit pregătit să-mi spună că e căsătorit? Mi-am luat telefonul şi am dat cu degetul pe ecran. Era un mesaj de la Tyler.

„Bună, am notiţele de la curs. Vino şi lasă-mă să intru!" Am zâmbit ca pentru mine. Un tip care se oprise din a mă săruta ca să recunoască sincer că începuse să iasă cu altcineva, deşi nu era o relaţie exclusivă. Şi profesorul Hunter nici măcar n-avea destul sânge-n instalaţie să-mi spună că e căsătorit. *Dă-l în mă-sa!* Am sărit din pat şi m-am dus să-i dau drumul lui Tyler.

Stătea acolo cu un zâmbet întipărit pe figură. Ce simpatic era!

— Bună, Penny!

— Bună, Tyler!

Am deschis mai larg uşa, ca să poată intra, apoi am urcat scările până la etajul meu.

— Te simţi mai bine? a întrebat Tyler în timp ce mergea pe hol.

— Da. Mi se pare că mereu vii să mă salvezi.

A ridicat din umeri.

— Păi, asta fac prietenii. Şi, ca să ştii şi tu, asta fac şi oamenii care sunt mai mult decât prieteni.

— Mai mult decât prieteni, zici? Asta crezi că suntem?

Mi-a deschis uşa, apoi a închis-o după noi. Imediat ce-a închis uşa, şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a lipit de el. Faţa îi era la doar câţiva centimetri de-a mea.

— Asta să-mi spui tu!

Îmi bubuia inima. Era arătos, haios şi sincer. *De asta am nevoie.* M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat. M-a sărutat şi el imediat, mai pătimaş decât o făcuse la Grottos. Am întins mâna şi l-am apucat de păr, trăgându-l mai aproape de mine, sărutându-l

adânc. A făcut un pas în faţă şi m-a lipit cu spatele de birou, imobilizându-mă. Mâinile i s-au mutat pe talia mea. Îi simţeam membrul erect lipit de mine. Nu era doar ceea ce aveam nevoie, era ceea ce-mi doream.

Am ridicat un picior şi l-am cuprins după mijloc. M-a prins repede de fund şi m-a ridicat ca să pot să-l cuprind cu celălalt picior, apoi s-a lipit şi mai tare de mine.

Am gemut uşor. Şi-a lipit şi mai tare mădularul sculat de mine.

— Tyler! am spus gâfâind, apoi l-am cuprins cu putere cu braţele după gât.

M-a apucat şi mai strâns de fund şi m-a dus la pat. M-a lăsat pe marginea lui şi mi-a desfăcut coapsele şi mai tare, sprijinindu-se de mine. L-am apucat de partea inferioară a tricoului şi i l-am tras în sus pe mijloc, dezvăluindu-i abdomenul. Am înghiţit în sec cu putere. Şi-a tras tricoul de tot, aruncându-l pe jos. Mi-am lăsat mâinile să-i alunece pe muşchi, spre linia beteliei blugilor. Le-am descheiat nasturele şi le-am tras fermoarul. M-a luat de mâini. Îmi bubuia inima.

— Eşti sigură că asta-ţi doreşti? N-am chef să-mi arzi iar un genunchi în vintre!

A coborât privirea spre mine, zâmbind.

— Da! Te doresc!

Mintea îmi era confuză, dar corpul, nu.

S-a aplecat şi m-a sărutat din nou. Mi-a tras tricoul peste cap. Mi-a desfăcut sutienul şi mi l-a tras uşor pe braţe în jos.

— Penny! a gemut.

S-a aplecat şi m-a sărutat din nou, mutându-şi mâinile pe sânii mei. Am ridicat uşor şoldurile, iar el şi-a lipit din nou membrul erect de mine.

— N-ai habar cât am aşteptat momentul ăsta! mi-a şoptit la ureche.

— Şi eu!

L-am prins de părţile laterale ale blugilor şi am început să-i

trag.

— Ai vorbit cu James? a întrebat Melissa, deschizând uşa.

Şi-a pus cheile pe birou fără să se uite măcar la noi.

Rahat!

— Cine-i James?

Melissa a întors repede capul spre noi.

— Dumnezeule!

Privea fix abdomenul lui Tyler.

Eu abia începusem să-mi trag din nou tricoul pe mine, dar Tyler nu reuşise decât să-şi încheie nasturii şi să-şi tragă fermoarul la pantaloni. Mi-am băgat sutienul sub pătură.

— Pot să revin mai târziu, a spus Melissa, dar nu s-a întors.

— Te rog! am spus, cu faţa de un roşu-aprins.

— Stai! a zis Tyler. Cine-i James?

Dumnezeule mare!

Am clătinat din cap către Melissa, care nu făcea decât să se holbeze la noi.

— Nu ştie despre James, am spus pe muteşte cât de clar am fost în stare.

— James e… tata, a spus Melissa rar.

— Tu-i spui lui taică-tu James? a întrebat Tyler.

— Mereu i-am spus aşa.

Melissa a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu e foarte practic. Dar asta nu înseamnă că nu e un tată bun, pentru că e. E foarte bun.

Tyler o privea fix.

— Şi de ce vorbeşte Penny cu taică-tu?

— Păi, a zis Melissa, oprindu-se o clipă, tata plănuieşte o petrecere comună de ziua noastră şi-i trebuie lista de invitaţi a lui Penny.

Tyler s-a uitat la mine. Nu părea să creadă nici măcar un cuvânt pe care Melissa îl scotea pe gură. Şi nici n-ar fi trebuit. Erau numai minciuni.

— Păi, şi eu am ajuns pe listă?

— Da! am spus repede.

Te rog eu mult, Melissa, nu mai vorbi!

— Da, o să fie o petrecere tematică de Halloween, pentru că amândouă suntem născute în octombrie, a adăugat Melissa. O să fie beton!

Tyler s-a aşezat pe pat lângă mine.

— Deci asta înseamnă că aţi recunoscut în sfârşit că vă place unul de altul? a întrebat Melissa.

Am ridicat privirea spre Tyler şi am zâmbit. În ciuda intervenţiei Melissei, simţeam că lucrurile merg de minune între mine şi Tyler.

— De fapt, nu! Eu aveam impresia că Penny îşi obligă toţi prietenii de sex masculin să se dezbrace înainte să intre în camera ei de cămin. Nu-i aşa?

— Uf, a făcut Melissa. Hai, că vă las singuri!

— Din nefericire, a spus Tyler, uitându-se la ceas, ar cam trebui să plec.

A sărit de pe pat şi şi-a ridicat tricoul de pe podea. După ce şi l-a luat pe el, s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche: „Va urma, Penny".

Mi-a prins faţa în mâini şi m-a sărutat.

Dacă era posibil să roşesc şi mai tare, am roşit.

— Pa, Melissa! a adăugat în timp ce ieşea pe uşă.

— Dumnezeule mare! a spus Melissa înainte ca Tyler s-apuce să închidă uşa.

S-a aşezat pe pat, lângă mine.

— Ai plecat din patul lui James şi ai ajuns în al lui Tyler, aşa-i?

— Melissa, nu am făcut sex!

— Mda, vezi să nu!

Trebuia neapărat să schimb subiectul până nu devenea şi mai penibil.

— Mersi că m-ai acoperit în privinţa lui James!

— Păi, ai vorbit cu el? Chiar trebuie să rezolvi chestia asta

înainte să mergi mai departe cu Tyler. Aşa-i corect faţă de amândoi.

— Ştiu, ştiu. Aşa o să fac.

— Când?

Am oftat. Nu voiam să mă gândesc la profesorul Hunter.

— O să vorbesc weekendul ăsta cu el.

— Şi ce zici de pătrăţelele lui Tyler?

Am râs.

— E sexy, nu?

— Nu mă puteam abţine să nu mă holbez. Scuze, penibil!

Capitolul 41

Sâmbătă

Profesorul Hunter îmi mai trimisese câteva mesaje în care-mi cerea să ne întâlnim. Dar nu eram în stare să-l văd. În viaţa mea nu mai fusesem atât de supărată pe cineva. Am deschis e-mailul şi am dat clic pe mesajul de la profesorul Hunter. Poate puteam să închei povestea asta prin e-mail. Am recitit ce-mi scrisese.

> Subiect: Discuţia noastră nu s-a încheiat
>
> Penny,
>
> Mi-aş dori să nu simţi mereu nevoia acută de-a te contrazice cu mine. Ţi-am spus că în trecut am făcut nişte lucruri pe care le regret. Nu îţi ascund informaţii ca să-ţi fac în ciudă. O fac pentru a te proteja. Dacă-mi dai voie să vin şi să discut cu tine, o să-ţi explic.
>
> James

Uitasem cât de tare mă supărase e-mailul lui. Tare plin de el mai era!

I-am scris repede un răspuns.

Subiect: Încercaţi să mă protejaţi?

Domnule profesor Hunter,

Credeam că sunt naivă, dar pare că această descriere vi se potriveşte mai degrabă dumneavoastră. Nu cred că eu sunt femeia din viaţa dumneavoastră pe care trebuie s-o protejaţi.

Penny

Aşa. Deja mă simţeam mai bine. Am apăsat pe trimitere. Era o laşitate să mă ascund după ecranul unui calculator, dar n-aveam tupeu să fac asta faţă-n faţă. N-a durat mult înainte ca laptopul meu să scoată un ţiuit, semn că primisem un nou e-mail.

Subiect: Eşti singura femeie din viaţa mea.

Penny,

Nu ştiu sigur ce crezi că ştii despre mine. Dar pot să-ţi spun că mă îndrăgostesc tot mai tare de tine. Nu mai există nicio femeie în viaţa mea care să fie mai importantă decât tine. Vin acum la tine.

James

Oare de ce zâmbeam? Mi-am muşcat buzele. Da, cuvintele lui erau dulci, dar erau mincinoase. Se purta cu mine de parc-aş fi fost un copil. Nu eram singura femeie din viaţa lui. Eram *cealaltă* femeie! Am tastat repede un răspuns.

Subiect: Să nu îndrăzniţi!

Domnule profesor Hunter,

Să nu vă pierdeţi timpul! Şi dacă veniţi până aici, eu tot n-o să ies să discut cu dumneavoastră.

Penny

Nu putea veni la mine. Nu voiam să-l văd. Povestea asta

trebuia să se încheie prin e-mail. Era singurul mod în care eram în stare să îl înfrunt. Laptopul meu a mai scos un ţiuit.

Subiect: Ba îndrăznesc!

Penny,

Nu mai fi căpoasă! Plec chiar acum! Ne vedem în zece minute.

James

Băga-mi-aş! Pierdusem repede controlul asupra discuţiei noastre prin e-mail. Oare puteam spune ceva, astfel încât să nu vină? Se părea că nu. Oare eram în stare să fac asta? Nu trebuia decât să nu mă uit la el şi la faţa lui prostesc de frumoasă! Mai fusesem orbită de atracţia faţă de el. Trebuia să mă asigur că nu avea să se întâmple din nou. Dacă mă puteam concentra la adulterul lui, aveam să fiu puternică. Era un jeg de om.

Am aruncat o privire în oglindă, mi-am aranjat părul şi mi-am şters nişte ulei de pe faţă cu un şerveţel. M-am schimbat într-o pereche de pantaloni faini de yoga şi un maiou. *Oare de ce încerc să arăt bine pentru un infidel?* Am închis uşa camerei de cămin în urma mea şi am ieşit prin spatele clădirii, pe unde venea de obicei să mă ia. Maşina lui era deja acolo. Bătăile inimii mi se accelerau deja şi încă nici nu-l văzusem. Am coborât treptele şi m-am apropiat încet de maşină, încercând să-mi păstrez calmul. Profesorul Hunter a deschis portiera pasagerului din interior.

— Treci în maşină!

— Dar nu vreau să merg nicăieri! am bâiguit.

Ideea de a fi atât de aproape de el în maşină mă făcea să nu mă simt deloc în largul meu. Nu aveam încredere în mine în prezenţa lui. Avea părul netezit şi era bărbierit, spre deosebire de aspectul de mai devreme, din timpul cursului. Purta un tricou, o geacă şi blugi, şi-i simţeam mirosul îmbătător al parfumului prin portiera deschisă.

S-a încruntat la mine.

— Nu te duc nicăieri! Vreau doar să pot discuta cu tine în privat.

Am aruncat o privire în jur. Era o noapte friguroasă, iar majoritatea studenţilor ori ieşiseră la chefuri, ori se cuibăriseră în camerele de cămin.

— Nu-i nimeni pe-aici.

— Penny, treci în maşină!

Nu voiam ca discuţia noastră să înceapă în felul ăsta. Am oftat şi m-am aşezat pe locul pasagerului. A condus până în parcarea mică de lângă cămin şi a oprit motorul. Se uita fix prin parbriz.

Credeam c-o să înceapă să vorbească, dar a păstrat tăcerea. Inima-mi bătea atât de tare, încât am crezut c-o s-o audă în maşina învăluită în linişte. Strângea cu putere volanul, iar încheieturile degetelor i se albiseră. Am aruncat o privire spre inelarul lui. N-am văzut nicio urmă de verighetă. Credeam că asta trebuie să caut. Era posibil să mă fi înşelat în legătură cu toată povestea?

În cele din urmă, s-a întors spre mine.

— Parcă ziceai că n-o să vii să ne vedem!

Clar era ceva-n neregulă cu mine. Nu-mi doream decât să începem să ne sărutăm cu foc. Mi-am încrucişat braţele la piept şi am privit pe geam.

— M-am gândit că e de datoria mea să ascult şi varianta dumneavoastră.

— Eşti simpatică atunci când eşti supărată.

El era ăla enervant, nu eu. Nu trebuia să vorbim despre noi. Trebuia să vorbim despre el şi despre nevastă-sa.

— De ce nu mi-aţi spus? l-am întrebat.

Am scrâşnit din dinţi.

— Ce să-ţi spun?

Tot avea de gând să facă pe prostul? Deja era prea de tot, dă-o-n pizda mă-sii!

— Cum să nu ştiţi la ce mă refer? Ce-aveţi?

Profesorul Hunter a inspirat adânc.

— M-ai căutat pe internet, nu-i așa?

S-a încruntat. Oare de ce-o fi fost furios pe mine? Ce mai era pe net despre el în afară de soția lui secretă?

— Nu! Adică da! Dar n-are nicio legătură. V-am găsit verigheta, domnule profesor Hunter.

Simțeam cum mi se umplu ochii de lacrimi.

A aprobat din cap, conștientizând informația. Dar avea un zâmbet ușor pe față. De ce dracului părea ușurat? Ce mai ascundea de mine? Ce dobitoc putea fi!

— Deci n-aveți nimic de spus în legătură cu asta?

— Nu-i ceea ce crezi.

Și-a trecut mâna prin păr.

Nu mai face chestii sexy!

— Și cam ce credeți că aș crede eu?

A ridicat din sprânceana stângă.

Fir-ar să fie! Nu te mai uita așa la mine!

Parcă mi se încordaseră toți mușchii de sub talie. Simțeam că mă sufoc în mașină. Mirosul lui era peste tot și mă apăsa.

— Probabil ai impresia că-s un mincinos infidel cu care nu vrei să ai nimic de-a face!

Am înghițit în sec.

— Mă înșel?

— Da!

— Lămuriți-mă!

Nu-mi venea să cred că purtăm discuția asta, și mai era și cu profesorul meu. Simțeam cum încep să transpir.

— Una la mână, nu te-am mințit niciodată. Am ascuns informații pe care le consideram neimportante pentru relația noastră…

— Neimportante? Sunteți un dobitoc! l-am întrerupt, apoi am prins mânerul portierei.

— Penny!

Mi-a pus mâna pe umăr. Atingerea lui mi-a dat fiori.

— Şi m-aţi minţit. La clubul privat, când aţi spus că nu vă încântă ideea de a mă împărţi cu nimeni, m-aţi făcut să cred că nici eu nu vă împărţeam cu nimeni. Aţi şi negat că aveţi o iubită. Dacă ştiam că sunteţi căsătorit…

Vocea mi-a pierit şi am început să plâng.

— Penny, te rog, nu plânge!

A întins mâna şi mi-a şters lacrimile de pe obraz.

— Să nu mă atingeţi!

I-am dat mâna la o parte.

— Cum aţi putut să-mi faceţi asta? De ce nu mi-aţi spus de la bun început? Am avut încredere în dumneavoastră!

— Pentru că totul s-a terminat între mine şi Isabella.

— Poftim? Aţi divorţat?

M-am lăsat pe spate în scaun. *Slavă Domnului!* Nu eram amantă. Am simţit cum îmi zboară toată greutatea de pe umeri.

— Tot puteaţi să-mi spuneţi.

A oftat.

— E doar o chestiune de finalizare a actelor. Ţi-aş fi spus imediat ce se oficializa toată treaba. Doar că n-am vrut să te supăr aiurea.

— Deci, teoretic, încă sunteţi căsătoriţi în momentul ăsta?

— Teoretic, da, dar eu am semnat deja actele de divorţ. N-a fost un proces uşor. Însă nu mai am nicio legătură cu Isabella. S-a terminat. S-a terminat de multă vreme.

L-am privit fix, aşteptând să dezvolte ideea. Oare de ce nu se pricepea deloc să comunice cu mine?

— Ce s-a întâmplat?

A strâns din buze.

— Nu ne iubeam!

— Atunci, de ce v-aţi mai căsătorit?

— E o poveste lungă.

M-am întors spre el şi am urcat picioarele pe scaun.

— Păi, am ceva timp liber.

Profesorul Hunter nu părea a fi în largul lui. S-a aplecat uşor

spre mine şi a pus mâna pe consola centrală.

— Penny, chiar vrei să discutăm despre asta? Tot ce trebuie să ştii e că a fost o greşeală şi că s-a terminat.

— Vă rog! Trebuie neapărat să ştiu.

Mi-am pus mâna peste a lui. Voiam să se deschidă pentru mine. Nu mai voiam să existe niciun secret între noi.

M-a strâns de mână.

— În regulă. A oftat, apoi a început: Părinţii Isabellei sunt prieteni buni cu ai mei. Încă de când eram mici, părinţii noştri au insistat să fim împreună. Dar pur şi simplu n-am putut să stabilim o legătură. Ea era mereu rece. În liceu, am început să ies cu o fată pe nume Rachel. Ori de câte ori venea Rachel la noi acasă, părinţii mei o respingeau întru totul. Era limpede că nu o considerau destul de bună pentru a face parte din familia noastră. Mereu o făceau să simtă că nu este deloc binevenită. Când i-am înfruntat în sfârşit în legătură cu chestia asta, mi-au spus că dacă nu mă despart de Rachel, n-o să-mi plătească facultatea. Şi nu sunt mândru de ceea ce-am făcut. Viaţa mea alături de ei era tot ce ştiam. Nu voiam să fiu nevoit să trăiesc de unul singur. Nu ştiam cum e să trăieşti fără bani. Eram tânăr şi prost.

Profesorul Hunter se uita în jos, la mâna mea. Mi-a masat palma cu degetul mare. Durerea întipărită pe faţa lui m-a făcut să-mi vină iar să plâng. Probabil că o iubise pe Rachel. Dar nu eram geloasă, ci doar tristă pentru el. Îmi venea să sar pe scaunul lui şi să-l iau în braţe.

— M-am despărţit de Rachel a doua zi. Iar părinţi mei au început să-mi dea de înţeles că trebuia să mă căsătoresc cu Isabella. Ea era singura cu care aveau să fie vreodată de acord. Spuneau că e în interesul meu să mă căsătoresc cu cineva care nu urmăreşte să pună mâna pe banii mei. Eram foarte nefericit. Când ţi-am spus că am fost beat mai toată facultatea, am vorbit serios. Am luat-o razna de tot. Am ajuns pe fundul prăpastiei. Dar părinţii mei n-au făcut decât să-mi spună că aşa e cel mai bine. Aşa că în cele din urmă am acceptat faptul că eram nevoit să mă

căsătoresc cu Isabella. În loc să-mi fac griji în legătură cu asta, mi-am dedicat tot timpul şi toată energia firmei de tehnologie pe care-mi doream să o înfiinţez. Iar când firma a fost pusă pe picioare, i-am cerut Isabellei să se mărite cu mine, pentru că ăsta era următorul pas pe care trebuia să-l fac. Înainte să apuc măcar să conştientizez ce se întâmplă, nunta fusese planificată şi toată lumea fusese deja invitată. Ştiam că n-o iubesc, dar am condus-o la altar. Şi i-am făcut promisiuni. Şi am jurat să respect acele promisiuni. Şi am făcut-o. M-am străduit din răsputeri să fac relaţia să funcţioneze. Dar nici ea nu mă iubea. Îi plăcea să se înţolească şi să joace rolul soţiei mele. Iubea stilul meu de viaţă, dar nu şi pe mine. Când eram singuri, era rece. Abia vorbeam. Ştiam că mă înşală cu cine nimerea. Încercam să nu bag în seamă chestia asta. Voiam ca relaţia dintre noi să meargă, pentru că părinţii noştri voiau să fim împreună. Niciunul dintre noi nu era fericit. Dar tot era soţia mea, aşa că încercam mereu să fac relaţia să funcţioneze. I-am fost mereu fidel. Am încercat s-o fac fericită. Când m-am hotărât să vând firma, a făcut ca toţi dracii. Nu-i venea să creadă că preferam să-mi petrec zilele făcând ceva care să însemne ceva. Şi, bineînţeles, nu a fost de acord cu decizia mea. Ciudată chestie, pentru că părinţii mei îmi spuseseră că trebuie să fim împreună pentru că pe ea nu o interesau banii mei! Dar, în realitate, singurul motiv pentru care Isabella s-a căsătorit cu mine a fost că aveam bani.

Mi-am muşcat buza. Deci din cauza asta nu era apropiat de părinţii lui. Îi controlaseră toată viaţa. Profesorul Hunter îmi spusese povestea sa uitându-se în jos la mâna mea. L-am strâns de mână, iar el s-a întors spre mine. Exista atâta durere întipărită pe faţa lui! Era evident că mariajul lui eşuat îl distrusese. Poate că faptul că nu se ridicase la nivelul aşteptărilor părinţilor săi îl afectase şi mai tare.

— Îmi pare rău! am spus.

Chiar ţineam la el. Nu-mi doream să-l văd supărat. Avea un asemenea mod de-a mă atrage spre el!

— Nu, mie-mi pare rău! Ar fi trebuit să-ţi spun. Faptul că sunt aici şi predau, că sunt aici, cu tine, asta mi-a lipsit. Nu vreau să stric ce-am construit împreună.

L-am privit în ochi. Era foarte sincer. Mi-a mângâiat palma cu degetul mare. Atingerea lui uşoară îmi dădea fiori pe şira spinării.

— Mereu mi s-a spus ce să fac. Niciodată n-am putut să fac alegeri. Dar te-am ales pe tine. Iar când am intrat în dormitor şi tu plecaseşi, m-a durut ca dracu'. Toată viaţa mea a fost dureroasă, şi am trăit aşa cum nu-mi doream s-o fac. Dar nimic nu m-a durut mai tare decât momentul în care ai plecat şi n-ai stat de vorbă cu mine. Când te-am văzut la curs, a fost un chin pentru mine.

— Nici eu nu eram în stare să vă văd. De-asta am plecat de la curs ieri. Vedeam că simţiţi toată durerea pe care-o simţeam şi eu. N-am mai suferit niciodată atât de tare.

S-a aplecat şi mi-a luat bărbia în mână.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată! Am să-ţi spun tot ce trebuie să ştii. Gata cu secretele!

— Bine.

Îmi bubuia inima. Avea să-mi răspundă la toate întrebările. Trebuia să mă asigur că faptul că-i plăcea de mine nu se număra printre motivele pentru care divorţa.

— Când aţi depus actele de divorţ?

— Anul trecut am surprins-o pe Isabella făcând sex cu un alt bărbat în patul nostru. Am depus actele de divorţ a doua zi.

— Şi aţi venit aici?

— Da!

Iar începea cu răspunsurile scurte. Mi-am adus aminte că Melissa spusese că profesorul Hunter fusese concediat de la ultimul post de profesor. Făcuse o glumă, cum că probabil că-l pocnise pe decan în faţă sau ceva de genul ăsta.

— Circulă un zvon cum că aţi fost concediat de la ultimul post.

A făcut o grimasă.

— Nu e niciun zvon; e adevărat.

— Ce-aţi făcut? Aţi făcut sex cu vreo studentă?

Am pus întrebarea cât de degajat am putut şi am râs cu stângăcie.

— Poftim? Nu, Penny, nu mi-am făcut un obicei din a face sex cu studentele. Tu eşti excepţia de la regulă.

S-a foit, stânjenit, pe scaun.

Deci nu din cauza asta fusese concediat. Atunci; oare ce făcuse? Nu-mi răspunsese la întrebare.

— Atunci, ce-aţi făcut?

— Cel cu care-am prins-o pe Isabella făcând sex era decanul facultăţii. Nu s-a terminat cu bine.

Melissa avea dreptate?!

— V-aţi bătut parte-n parte sau ce-aţi făcut?

— Penny, ăla era în patul meu. Una e să bănuieşti, alta e să vezi!

— Aveţi probleme cu controlul furiei, nu-i aşa?

Şi-a frecat partea de jos a feţei, apoi cea de sus. Toate gesturile lui erau atât de sexy!

— Nu cred că aşa aş pune problema, a răspuns.

— Şi cum aţi pune-o?

Mi-am dat o şuviţă rebelă de păr după ureche.

— Pasiune, probabil.

S-a aplecat şi m-a sărutat. Orice urmă de furie a dispărut în momentul în care buzele lui le-au atins pe ale mele. L-am prins de gulerul gecii şi l-am tras spre mine. Voiam să-l fac să uite de durere.

A încetat să mă sărute o clipă şi m-a privit cu ochii lui căprui, pătrunzători.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! a şoptit.

— Şi mie!

S-a aplecat peste mine şi a apăsat pe un buton. Scaunul meu a început să se dea uşor pe spate. A dat să treacă de consola

centrală şi s-a lovit cu fundul de claxon.

Am început să râd în timp ce mă încăleca. M-a redus la tăcere cu un sărut. Mâna i-a coborât de pe obrazul meu spre gât, apoi pe sân. M-a strâns cu putere de el, apoi şi-a lăsat-o s-o ia în jos către betelia pantalonilor mei de yoga.

— Domnule profesor Hunter?

— Ai spus că nu e nimeni pe-aici!

— N-ar fi bine să mergem înapoi la dumneavoastră?

— M-ai torturat aproape o săptămână, Penny. Nici măcar o secundă nu mai aştept! Fă schimb de locuri cu mine!

M-am lăsat să alunec fără pic de graţie într-o parte şi am ajuns peste el, lovindu-mă de portieră şi de bord în timp ce el râdea de mine.

— Au! am bombănit.

M-a sărutat pe buze, trăgându-mi pantalonii de yoga şi chiloţii tanga pe coapse. Fiecare centimetru al corpului îmi zvâcnea de tentaţie. Chiar nu era un om rău. Încă era bărbatul de care mă îndrăgostisem. Şi îl doream. Îl doream cu toată fiinţa. Membrul lui erect uriaş se trezise deja la viaţă.

M-am aplecat şi l-am sărutat. Fără să ezite, m-a apucat de şolduri şi m-a tras în jos, pe mădularul lui. Senzaţia pe care-am avut-o când m-a umplut m-a lăsat cu gura căscată. Am pus mâna pe geamul pasagerului.

— Penny, să nu mă mai faci niciodată să trec prin aşa ceva!

M-a sărutat pe gât în timp ce-mi mişca şoldurile din ce în ce mai repede.

— Niciodată!

Mâinile i-au alunecat spre fundul meu în timp ce mădularul lui mă izbea cu forţă. Am gemut, în timp ce degetele mi se înfigeau în carnea lui. Îmi plăcea la nebunie felul în care ştia exact ce să facă astfel pentru ca eu să mă dăruiesc cu totul lui. M-a tras mai aproape de el.

— Promite-mi!

— Vă promit! am răspuns cu răsuflarea tăiată.

Închizătoarea centurii de siguranţă mi-a lovit genunchiul, aşa că am dat-o repede la o parte. Poziţia din maşină era incomodă, dar senzaţia pe care-o aveam când eram pătrunsă de el era tot ce conta.

— Eşti a mea! a mârâit.

O clipă m-am simţit vinovată faţă de Tyler, dar gândul mi-a dispărut repede în timp ce profesorul Hunter mă pătrundea din nou adânc.

— Da! Sunt a dumneavoastră! am gemut.

Curând, geamurile s-au aburit de tot, cu excepţia amprentei mâinii mele. Profesorul Hunter continua să-mi ghideze şoldurile tot mai repede.

— Dă-ţi drumul pentru mine, Penny!

Mi-a săltat uşor şoldurile, lipindu-şi membrul erect de un loc despre care nici măcar nu ştiam că există. *Dumnezeule!* Senzaţia mă făcea să tremur din toate încheieturile.

— Domnule profesor Hunter!

M-am încordat în jurul lui în timp ce sperma fierbinte ţâşnea în mine. A zvâcnit înlăuntrul meu, iar şi iar.

M-am prăbuşit peste el. M-a sărutat pe creştetul capului şi m-a cuprins cu braţele.

Capitolul 42

Duminică

Mi-am recitit discursul şi am tras adânc aer în piept. Simţeam un gol în stomac, şi nu doar din cauza prezentării pe care urma să o fac. Profesorul Hunter se deschisese în sfârşit în faţa mea, şi eu eram aia care încă îi ascundea adevărul. Probabil că urma să nu mai vrea să mai aibă deloc de-a face cu mine când afla că am doar nouăsprezece ani. Şi mai era şi Tyler. Cum era posibil să am sentimente pentru doi bărbaţi deodată? În camera mea se făcuse cald. Mi-am prins părul într-o coadă de cal şi am

început să-mi recitesc discursul.

— Aia da muşcătură ca lumea, Penny! a spus Melissa.

— Poftim?

Am alergat la oglindă.

— Rahat!

Am înclinat capul şi am privit spre vânătaia mică de pe gât. Mi-am desprins elasticul de păr şi mi l-am lăsat să cadă peste pata de culoare închisă.

— Deci iar ai ieşit cu Tyler aseară, aşa-i?

Am început să roşesc.

— Nu, aseară am vorbit cu do… hapciu!

Am încercat să-mi acopăr greşeala prefăcându-mă că strănut. Am adăugat şi o tuse uşoară. Erau prea multe secrete, prea multe lucruri de ţinut minte.

— Cred că răcesc sau ceva de genul ăsta. Nu, aseară am ţinut cont de sfatul tău şi am vorbit cu James.

— Penny, ai trecut de la viitoare babă cu mâţe la o curviştină în toată regula!

Mi-am acoperit vânătaia cu mâna.

— Melissa!

— Fac şi eu mişto de tine! Dar pe bune-acum, ştiu unul despre celălalt? Ai voie să ieşi cu mai mult de o persoană o dată, dar trebuie să fii sinceră în legătură cu asta. James chiar trebuie să fie sexy-n draci, pentru că Tyler e bun… rău de tot!

M-am aşezat înapoi pe pat.

— Nu cred că ştiu să fiu combinată cu doi deodată. Şi nu cred că vreau lucrul ăsta. Ce să fac?

— Să alcătuieşti o listă cu avantaje şi dezavantaje?

A luat o foaie de hârtie.

— Bun, avantaje pentru James?

— Păi, chiar e sexy. Şi e foarte drăguţ. Şi foarte matur. Şi mă distrez foarte tare cu el. E tare spontan.

— Penny, ai uitat de faptul că James e plin de bani. Banii reprezintă un avantaj clar, chiar dacă tu nu crezi asta.

Am schiţat o grimasă.

— Asta chiar nu e un lucru important pentru mine.

Melissa şi-a dat ochii peste cap.

— Prea târziu, e deja pe listă. Acum Tyler.

— Tyler e şi el foarte drăguţ şi foarte sexy. Dar e şi un prieten pe cinste. E foarte atent şi foarte răbdător. Un tip foarte de treabă.

— Bun, dezavantaje pentru James?

— James poate fi destul de posesiv.

Sau ăsta o fi avantaj?

Am simţit cum roşesc.

— Are probleme cam mari cu nervii şi e ceva mai în vârstă. Poate fi şi destul de misterios uneori.

Şi mai e şi profesorul meu, deci trebuie să păstrez relaţia secretă şi să mint mereu.

— Faptul că e misterios nu-i un avantaj? Mie mi se pare că s-ar putea să-l facă şi mai sexy.

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi place faptul că mi-a ascuns lucruri.

Însă tocmai mi-a spus secretele lui. Deci stăm bine.

— Dezavantaje pentru Tyler?

— Păi, în curând va absolvi facultatea. Şi nu ştiu ce planuri are după ce-şi termină studiile.

— Şi?

— Nu ştiu. Tyler e foarte de treabă. Nu-mi mai vine niciun dezavantaj în minte.

Melissa a ridicat lista.

— James are categoric mai multe dezavantaje decât Tyler.

Mi-am muşcat buza. Normal că James avea mai multe dezavantaje decât Tyler.

— Păi, cred că acum înţeleg cum te simţi.

— Poftim?

— Penny, pari că suferi.

Am clătinat din cap.

— Nu, doar că… ideile-astea nu sunt la egalitate unele cu altele. Unele aspecte sunt mai importante decât celelalte.

Melissa a lăsat jos foaia de hârtie.

— Cred că ştiu despre ce-i vorba aici. E vorba despre sex, nu-i aşa?

— Nu!

Mi-am muşcat din nou buza.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, James mă face să mă simt… Of! am făcut, luându-mi faţa în mâini.

— Bun, deci face sex senzaţional! Şi Tyler?

— N-am făcut asta.

— Tu ai glume-n program!

— Nu!

— Păi poate că ăla-i răspunsul de care ai nevoie. Trebuie să faci sex cu Tyler ca să poţi să te hotărăşti.

— Nu pot să-i fac aşa ceva lui James.

— Erai aproape să i-o faci când am intrat vineri peste voi.

— Dar asta a fost înainte să vorbesc cu James.

— Atunci răspunsul se cam înţelege de la sine. E James. James a fost de la bun început.

Stăteam în banca mea, sperând ca discursul de dinainte de al meu să nu se mai termine niciodată. Pentru că imediat după el, urma al meu. Am aruncat o privire spre ţinuta pe care-o purtam ca să-l impresionez pe profesorul Hunter. *Sau pe Tyler?* Oricum ar fi fost, era prea mult. Maioul meu, în combinaţie cu sutienul cu push-up, lăsa mult prea multe la vedere, iar fusta-mi era prea strâmtă şi prea scurtă. Nu ştiu cât de înalte erau tocurile, dar evident erau prea înalte ca să pot să merg lejer pe ele. *Oare de ce-oi fi ales ţinuta asta?*

— Penny Taylor! a spus profesorul Hunter.

Acum e acum!

Mi-am luat notiţele şi m-am apropiat tremurând de podium. Ca prin minune, nu mi-am rupt glezna pe tocuri.

Am privit spre grupă. Tyler îmi zâmbea. Văzându-l, mi-a crescut încrederea în mine. Arăta mai sexy ca niciodată.

Am aruncat o privire în jos spre foaia de hârtie. Discursul meu era de râsul curcilor. Am respirat adânc. Aveam o idee mai bună. Tyler, care mă fixa cu privirea, cu zâmbetul lui sexy, mi-a oferit exact doza de încredere în mine însămi de care aveam nevoie.

— Aş putea să mint în legătură cu motivul pentru care am ales să mă specializez în marketing. Aş putea să spun că a fost pentru a obţine o slujbă decentă după terminarea facultăţii sau pentru că mi-a recomandat cineva. Dar nu-i adevărat. Am ales-o dintr-un singur motiv. Pentru că sexul vinde bine. Şi tuturor le place la nebunie sexul.

Profesorul Hunter se foia stânjenit pe scaun în timp ce mă urmărea. Îmi plăcea să-l văd fâstâcindu-se.

— Dar e nevoie de ceva pricepere pentru a te folosi de sex în publicitate. Primul pas este cunoaşterea publicului-ţintă. În cazul acestui discurs, publicul meu este alcătuit din domnul profesor Hunter şi o grupă de vreo 60% tipi. Deci mă gândesc că aşa ceva ar fi bine primit.

Mi-am scos maioul din fustă şi l-am tras pe cap.

M-am oprit o clipă ca să-mi privesc colegii în ochi. Tyler şi majoritatea băieţilor din sală păreau încântaţi, profesorul Hunter nota frenetic ceva, iar foarte multe dintre fete îşi dădeau ochii peste cap.

— Un dezavantaj obişnuit al folosirii sexului în publicitate este că o reclamă poate fi adresată unui singur gen, dar, de fapt, atât băieţii, cât şi fetele se uită la ea, deci e important să se adreseze ambelor genuri. Se oferă cineva voluntar, vă rog?

Tyler a ridicat repede mâna, alături de alţi câţiva băieţi din sală.

— Ce-ar fi să vină domnul ăla chipeş din spatele sălii? Hai aici şi ajută-mă!

Profesorul Hunter nu părea prea încântat în timp ce Tyler se

îndrepta spre partea din faţă a sălii. Purta blugi şi un tricou polo. Era sexy în draci.

— Cum spuneam, e important să li te adresezi ambelor sexe.

L-am apucat pe Tyler de partea de jos a tricoului şi i l-am tras peste cap. Abdomenul lui arăta şi mai beton decât îmi aminteam.

— Nu e mai atrăgător, fetelor? am întrebat, iar fetele din public păreau că mă aprobă categoric.

Pe de altă parte, profesorul Hunter nu părea că mă aprobă deloc. Coborâse sprâncenele mai mult ca niciodată. Voiam să simtă cum e să fie nevoit să mă împartă. Şi voiam scula tare a lui Tyler în mine. Tânjeam după el şi numai după el.

— Un alt aspect de luat în considerare când vine vorba de folosirea sexului e cât de explicit vrei să fie.

L-am apucat pe Tyler de mână şi am dus-o la buze. L-am muşcat uşor de vârful degetului arătător, făcându-l să înghită în sec.

I-am băgat şi i-am scos încet degetul din gură. Avea privirea înflăcărată. Avea să mă fută mai tare decât mă futuse cineva vreodată.

Profesorul Hunter şi-a dres vocea.

— Cred că vă cam întindeţi cu discursul, domnişoară Taylor.

— Lungimea contează. Uneori trebuie să-i oferi publicului exact ce vrea.

Am descheiat nasturii şi am tras fermoarul pantalonilor lui Tyler. El şi-a aruncat blugii şi boxerii pe podea şi s-a descălţat. În ciuda faptului că se uita toată lumea la el, avea o ditamai erecţia. *Cât toate zilele.* Era chiar mai bine decât îmi închipuisem eu. Era complet dezbrăcat, mă aştepta, mă dorea. Nu mai văzusem niciodată ceva mai sexy.

M-am întors spre grupă. Toate fetele se holbau la Tyler. Dar n-aveau să aibă parte de el. Era numai al meu.

— Dezbracă-te! a ţipat un tip din grupă.

Am inspirat adânc.

Sigur vrei să faci asta, Penny?

O privire rapidă aruncată spre scula lui Tyler, care zvâcnea, m-a ajutat să mă hotărăsc.

— Domnişoară Taylor, nu ar trebui să faceţi asta, a spus profesorul Hunter, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Cum nu trebuia nici să vă caut pe Google?

Profesorul Hunter părea furios. *Bun aşa!*

— Vă mulţumesc că mi-aţi distras atenţia, pentru că asta-mi aduce aminte de faptul că distragerea atenţiei este o problemă foarte mare pentru producătorii de reclame. Deci, uneori, gratificarea întârziată nu e ideală în publicitate. Trebuie să fii hotărât.

Am întins mâna în spate şi mi-am desfăcut sutienul. Apoi mi-am lăsat bretelele să alunece în jos pe braţe, dezvăluindu-mi sânii în faţa tuturor din clasă. L-am aruncat spre profesorul Hunter, apoi mi-am lăsat fusta şi chiloţii tanga să-mi alunece pe picioare.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Înaintea acestei zile, doar doi bărbaţi mă văzuseră vreodată goală. În momentul ăsta mă vedea o grupă întreagă. *Nu mai aveam cum să dau înapoi.*

L-am privit pe Tyler şi mi-am muşcat buza. A priceput mesajul. Şi-a plimbat mâinile pe sânii mei şi prin partea din faţă a corpului meu.

Şi-a băgat degetul în mine.

— Ce udă eşti, iubi! mi-a şoptit la ureche. Mă doreşti de-atâta vreme.

Mi-am lăsat capul pe spate, dându-i voie să mă tachineze cu mâinile lui pricepute.

— Ajunge!

Profesorul Hunter s-a ridicat şi a dat cu pumnul în catedră.

— Chiar apreciez părerea dumneavoastră, domnule profesor Hunter! De fapt, am învăţat că părerea publicului este foarte importantă în marketing. Ridicaţi mâna, toţi cei care vreţi ca Tyler să mă fută de să-mi sară creierii din cap!

Profesorul Hunter strânsese pumnii şi-i ţinea pe amândoi pe

birou, ferm. Restul grupei avea o opinie diferită. Toţi tipii din grupă au ridicat mâna, şi chiar şi câteva tipe.

— Se pare că sunteţi în minoritate, domnule profesor Hunter.

M-am întors spre Tyler. Ochii lui aruncau scântei. Numai privirea pe care mi-o arunca mă făcea să tânjesc după el.

— Fute-mă, Tyler!

Imediat ce am scos cuvintele pe gură, Tyler m-a ridicat în braţe, iar eu l-am cuprins cu picioarele de mijloc.

— O să-ţi arăt ce-nseamnă să te pătrundă un bărbat adevărat!

M-a împins cu spatele în tablă şi m-a izbit cu scula lui groasă şi tare.

— Da!

Şi-a băgat şi şi-a scos mădularul din mine.

— Asta vrei, Penny? Asta ai vrut în tot acest timp?

— Da, Tyler, mereu te-am dorit pe tine! N-am încetat niciodată să mă gândesc la tine!

L-am apucat de păr şi i-am tras faţa spre a mea. L-am sărutat cu putere, izbindu-mi limba de-a lui, în timp ce continua să-şi vâre scula în mine, din ce în ce mai repede.

Mi-am plimbat mâinile pe bicepşii lui. Muşchii i s-au încordat sub atingerea degetelor mele.

— Mai repede! am ţipat.

Nu mă mai săturam de el. Voiam mai mult.

M-a pătruns mai repede câteva secunde, apoi s-a retras.

— Tyler! am gâfâit. Am nevoie de tine! Te rog! Doamne, am nevoie de tine!

— Ştiu că ai.

Apoi s-a întors spre grupă.

— Unde s-o fut mai departe? i-a întrebat Tyler pe ceilalţi studenţi.

— Pe podium! au răspuns câţiva la unison.

— Pune mâinile pe podium, curvuliţă ce eşti! mi-a poruncit

el.

M-am îndreptat din nou spre podium şi am urmat instrucţiunile lui Tyler. Mi-am arcuit spinarea şi m-am uitat peste umăr la el.

— Până termin cu tine, o să uiţi că te-a mai pătruns cineva vreodată! O să pun stăpânire pe păsărica ta! O să-mi strigi numele în miez de noapte. N-o să te saturi niciodată de mine!

— Te rog! l-am implorat.

Tânjeam după el. Voiam ca scula lui să mă umple iar.

— Sexul chiar vinde! E singurul lucru care vinde!

M-a apucat de şolduri şi m-a pătruns adânc şi cu putere.

— Da! am ţipat.

Se mişca tot mai repede.

— Oh, Tyler!

Nu mai rezistam. În viaţa mea nu mă mai simţisem atât de bine. Podiumul s-a mutat în faţă cu un scârţâit în urma impactului bufniturilor lui. Plăcerea era extrem de intensă.

— Strigă-mi numele mai tare, iubi! Vreau ca toată grupa asta să ştie că eşti a mea!

— Tyler! am urlat din toţi rărunchii.

Capitolul 43

Luni

M-am trezit gâfâind, copleşită de un orgasm intens. Tremuram din toate încheieturile. *Ce pizda mă-sii a fost asta?* Aşternuturile-mi erau uşor umede de transpiraţie. Oare chiar îmi venise orgasmul de la un vis? Am întins mâna şi m-am atins unde eram udă. Am gemut uşor la propria atingere. *Ce mama dracului o fi cu mine?* M-am ridicat în capul oaselor în pat.

Fusese doar un vis, nu? *Dumnezeule mare!*

M-am uitat la telefon. Încă era luni dimineaţa. Discursurile aveau să înceapă abia peste o oră. Inima-mi bubuia. Am tras

adânc aer în piept şi am încercat să-mi încetinesc pulsul. Melissa îmi băgase-n cap ideea de-a face sex cu Tyler, atâta tot. Dar visul fusese extrem de intens. Şi de fierbinte. Poate că eu îmi băgasem în cap ideea de-a face sex cu Tyler. Am coborât repede din pat, mi-am luat lucrurile necesare pentru duş şi m-am dus la baie.

Era culmea penibilului. Deja luasem o hotărâre. Era profesorul Hunter, mereu fusese profesorul Hunter. Mi-am spălat părul şi l-am clătit în apa caldă. „Cum, nu trebuia nici să vă caut pe Google?"

Cuvintele din vis mă bântuiau. Ştiam ce se întâmplă. Avusesem acel vis pentru că încă mă deranja ceva în legătură cu profesorul Hunter şi cu discuţia noastră. El credea că sunt supărată pentru că aflase că-l căutasem pe internet. Oare ce-aş mai fi găsit despre el dacă aş fi căutat mai mult? Am terminat repede cu duşul, m-am înfăşurat în prosop şi am pornit din nou aproape în fugă spre cameră.

Nu mai era mult până la curs, dar tot aveam timp să mai scotocesc puţin. Am tastat „James şi Isabella Hunter divorţ" în bara de căutare. Primul articol era intitulat: „Cuplul ca din poveşti pune capăt poveştii?" Am oftat de uşurare. Profesorul Hunter spunea adevărul. Dar era un interviu cu Isabella, şi voiam să văd ce credea ea despre toată situaţia, aşa că am dat clic pe articol.

Începutul articolului era despre felul în care profesorul Hunter primise o oportunitate de a preda pe care n-o putuse refuza. Era o muşamalizare perfectă a felului în care o părăsise. Am citit mai mult. Am înghiţit în sec şi am citit declaraţia Isabellei: „Mă voi muta în curând alături de el. A ales deja un loc pentru noi. Aşteaptă să-l şi decorez. Cu adevărat, n-am fost niciodată mai fericiţi! Orice zvonuri aţi fi auzit despre despărţirea noastră sunt cu totul şi cu totul invenţii."

„Cu totul şi cu totul invenţii." Am înghiţit în sec. „N-am fost niciodată mai fericiţi." M-am gândit la apartamentul gol al profesorului Hunter. Nu atârna nici măcar un tablou pe pereţi. *Aşteaptă ca ea să decoreze.* Şi mai era şi valiza din biroul

profesorului Hunter. M-am hotărât că era, probabil, pentru când făcea naveta ca să discute cu avocatul despre divorţ. Dar oare chiar făcuse naveta ca să se vadă cu ea? O dată, o făcuse chiar şi în timpul săptămânii şi fusese nevoit să suspende un curs. Cum putusem să fiu atât de oarbă? Oare chiar n-aveam să mă învăţ niciodată minte? Iarăşi îl lăsasem să mă manipuleze. Oare de ce mă îndrăgostisem eu de un asemenea dobitoc?

Pentru că e sexy şi periculos. Am clătinat din cap. Nu aveam nevoie de pericol ca să mă simt fericită. Era clar că profesorul Hunter nu mă făcuse fericită în ultima perioadă. Mă simţeam doar tristă, tulburată, frustrată şi vinovată. Tyler era o alegere bună. Tyler nu m-ar fi minţit niciodată. Nu era profesorul meu. Nu era cu opt ani mai în vârstă decât mine. Şi categoric nu era căsătorit.

Nu mai aveam ce să caut. Nu-mi păsa ce mai ascundea profesorul Hunter. Era destul că ascundea o soţie de care se prefăcea că divorţează. Săptămâna care trecuse mă secătuise emoţional. Eu şi profesorul Hunter eram pur şi simplu prea diferiţi.

Am închis laptopul şi am deschis dulapul. Trandafirii se înnegreau şi multe dintre petale căzuseră pe podea. Asta era tot. Relaţia noastră durase cât doisprezece trandafiri. Mi-am luat pe mine o pereche de blugi mulaţi şi nişte pantofi cu toc înalt, apoi mi-am pus sutienul favorit cu push-up şi un pulover negru pe gât, mulat. Am luat o jachetă subţire şi un fular extralung. După ce m-am dat cu puţin fond de ten, rimel şi contur de ochi, am aruncat o privire în oglindă. Am înclinat uşor capul şi am văzut vânătaia pe care mi-o făcuse profesorul Hunter. Parcă mă însemnase cu fierul încins. Am pus puţin fond de ten pe vânătaie ca să o acopăr. După ce-am studiat-o cu atenţie, am fost gata de plecare.

Am ajuns la curs mult mai repede decât de obicei. Poate că eram agitată din cauza emoţiilor. M-am aşezat în bancă, mi-am încrucişat picioarele şi am început să bat din picior în timp ce îl aşteptam pe Tyler. Melissa avea dreptate. Trebuia să fiu sinceră.

Tyler merita lucrul ăsta. Trebuia neapărat să-i spun că sunt cu altcineva, dar că aveam să închei relaţia. Şi că voiam să fiu doar cu el. Dar şi Tyler era cu altcineva. Nu ştiam sigur cum avea să reacţioneze, dar era o discuţie pe care trebuia neapărat s-o purtăm.

Tyler a intrat în sală cu un zâmbet uriaş pe figură. Purta blugi şi un tricou polo, exact ca-n visul meu. Am clătinat din cap. Aşa se îmbrăca el mai mereu. Nu era absolut nimic neobişnuit în asta. *Vino-ţi în fire!* Când a ajuns în banca lui, s-a aplecat şi m-a sărutat.

Nu mă aşteptasem la asta. L-am sărutat şi eu, cu sfială. Dacă profesorul Hunter avea să intre în sală şi să ne vadă împreună, m-ar fi apucat groaza. Avea să o ia razna. Îi spusesem că nu ies cu Tyler. Curând, mi-a revenit visul, iar inima a început să-mi bată repede. Parcă făcuserăm sex chiar în sala asta. Simţeam cum mă înroşesc.

S-a desprins de mine.

— Bună dimineaţa, Penny!

S-a aşezat pe scaun.

— Arăţi tare fain azi!

— Mersi, Tyler!

— Habar n-ai de câte ori am intrat în sala asta şi mi-am dorit să te sărut aşa.

Am zâmbit. Mă gândisem doar la profesorul Hunter aici. Cu excepţia visului în care Tyler mă futuse chiar la tablă. Am înghiţit în sec. Chiar pe podiumul de pe care aveam să-mi ţin discursul peste câteva minute.

— Eşti bine?

— Da! Doar că trebuie neapărat să-ţi spun ceva. Vrei să ieşim în seara asta la cină sau ceva?

— Sună tare bine!

— Aaa, Tyler, nu mi-ai mai dat notiţele de vineri! E ceva care să ne folosească la discursurile de azi?

A râs.

— Păi, nu prea. De fapt, nu prea am luat notiţe la cursul ăsta. Voiam doar un pretext ca să vin să te văd. Vineri, profesorul Hunter a vorbit despre lupte sau ceva de genul ăsta. Cum că în discursul tău trebuie să faci publicul să te-asculte. Aproape ca într-o bătălie pe care trebuie s-o câştigi. A fost foarte ciudat. Ştii cum e el, că dă sfaturi de-alea superciudate, care n-ajută pe nimeni.

Interesant! Oare era din cauză că profesorul Hunter lupta pentru mine? M-am simţit tristă o clipă, apoi m-am descotorosit de sentiment. Ar fi trebuit să lupte pentru căsnicia lui. Iar începeam să mă enervez.

— Eşti pregătită să afli în sfârşit de ce am ales economie şi finanţe? Cred c-o să-ţi placă discursul meu.

— Asta înseamnă c-o să îmi zici în sfârşit ce vrei să faci după ce termini facultatea?

— Într-adevăr.

Profesorul Hunter a intrat în sală, iar eu nu m-am putut abţine să nu-mi îndrept atenţia spre el. Nu era vorba doar de pericol, ci şi faptul că era cel mai sexy bărbat pe care îl văzusem vreodată. *Oare de ce-o trebui să fie incredibil de sexy?* Purta un costum elegant mulat perfect pe corp. M-a privit fix în ochi şi a zâmbit. Dar expresia lui s-a schimbat imediat. Probabil că simţea cât sunt de furioasă. Coborâse sprâncenele şi deodată părea adâncit în gânduri.

Aşa-i! Am aflat că iarăşi m-ai minţit, dobitocule!

Profesorul Hunter şi-a dres vocea.

— Bun! A venit momentul discursurilor! Sunt nerăbdător să descopăr de ce v-aţi ales cu toţii specializările pe care vi le-aţi ales.

A târât tribuna până în mijlocul încăperii şi s-a apropiat de locul din faţa lui Tyler. Mirosul profesorului Hunter mi-a ajuns la nas, dar n-a făcut decât să îmi aţâţe flacăra care ardea în mine. În viaţa mea nu fusesem mai furioasă.

— Adam Zabek, e rândul tău, a spus profesorul Hunter după

ce şi-a scos foile de hârtie după care nota discursurile.

Adam şi alţi câţiva au vorbit pe rând, apoi a venit rândul meu.

— Penny Taylor!

Numele îmi suna străin cu vocea profesorului Hunter. Eram obişnuită să-mi spună Penny cu o voce dulce şi seducătoare.

— Baftă, Penny! mi-a urat Tyler, zâmbind.

Profesorul Hunter părea încordat auzindu-i cuvintele. Bun! Voiam ca profesorul Hunter să fie la fel de supărat ca mine. Ar fi trebuit să mă fut pe bune cu Tyler în faţa întregii grupe.

— Mersi! am spus şi m-am ridicat în picioare, apoi am trecut de profesorul Hunter şi am mers în partea din faţă a sălii, având grijă să nu mă împiedic de ceva.

Ştiam că trebuie să-ţi imaginezi publicul dezbrăcat, dar în visul meu ei mă văzuseră cu toţii dezbrăcată. Categoric, discursul meu de astăzi avea să fie mai puţin penibil. Dar nu fusese penibil. Fusese nebunesc de sexy. M-am prins de marginile tribunei. Toată lumea mă fixa cu privirea, de parc-ar fi ştiut ce visasem. Tyler chiar îmi zâmbea, iar profesorul Hunter părea furios. Mi-am coborât privirea în discurs. *Nu!* Nu, aveam altceva de spus. Curajul din vis părea a mă copleşi deodată.

L-am privit ţintă în ochi pe profesorul Hunter. Furia continua să-mi dea năvală la suprafaţă. Parcă se rupsese ceva în mine. *Dă-l în pizda mă-sii cu faţa aia arătoasă a lui cu tot!* Cineva şi-a dres glasul. *Rahat! Oare de când stăteam aici?*

— Mă specializez în marketing. Şi nu ştiu de ce, dar mi-e greu să-mi aduc aminte de ce am ales această specializare.

Am luat foaia de hârtie în mână şi am fluturat o.

— Am aici o întreagă listă de motive pentru care marketingul e o specializare foarte bună, dar nu sunt sigură cât mai pot să cred în toate astea. Pentru că uneori crezi că ştii un lucru, dar, de fapt, habar n-ai cum e. Aşa e şi marketingul. E o minciună sfruntată. Adică, toţi suntem învăţaţi că marketingul e sexy, nu-i aşa?

Am roşit, amintindu-mi visul.

— Dar, de fapt, nu-i aşa. Marketingul e urât pe dinăuntru. Hidos, de-a dreptul!

M-am uitat la profesorul Hunter. Spumega. Părea că-i vine să ţipe la mine. Bine! *Dă-l în mă-sa!* Clocoteam de furie şi nu mă puteam opri tocmai în momentul ăla.

— Marketingul te momeşte să cumperi ceva de care nu ai neapărat nevoie sau pe care nu-l vrei cu adevărat. Un produs nu te poate înşela. Un produs nu te poate minţi. Dar cineva din marketing poate. Iar cine activează în marketing minte şi înşală fără să clipească. Te momesc şi-ţi vând produse groaznice, pe care nici măcar nu le vrei. Şi ştiţi ce? Chiar mă gândesc să-mi schimb specializarea din cauza temei ăsteia. Pentru că nici moartă nu mă gândesc să continui cu marketingul. Pentru că marketingul e o afurisită de glumă proastă!

— Ajunge!

Profesorul Hunter a dat cu pumnul în catedră.

— Marketingul n-are decât să se ducă dracului!

Mi-am luat foaia şi am ieşit din încăpere în fugă.

— Penny! l-am auzit pe Tyler strigând în timp ce uşa se închidea în urma mea.

Ce dracu' făcusem?

Capitolul 44

Luni

A început să plouă în timp ce stăteam în faţa căminului. Nu aveam cartela cu senzor cu care să pot să intru. *Cum am putut să plec de la curs fără să-mi iau toate lucrurile?* Am clătinat din cap. Nu asta era întrebarea la care trebuia să răspund. Mai degrabă, cum putusem să ţin un discurs plin de metafore ciudate despre profesorul Hunter şi marketing? Dădusem pe-afară de furie. Fusese aproape la fel de aiurea ca visul meu. *Probabil că toată*

grupa crede că-s nebună de legat. Doamne, oare oi fi nebună? Era un dezastru. Nici nu mai ştiam sigur ce spusesem în discurs, dar eram destul de sigură că era momentul să renunţ la curs. Oare trecusem de termenul-limită? N-aveam cum să mai dau ochii cu nimeni din grupa aia. Mă comportasem extrem de imatur. Voiam să ştiu ce crede profesorul Hunter. Am inspirat adânc. *Oare Tyler ce crede?*

Ploaia uşoară îmi dădea o senzaţie plăcută pe faţa încinsă. Am închis ochii şi am înclinat capul spre cer în timp ce mă sprijineam de peretele de cărămidă. Momentan nu intra nimeni, pentru că era în timpul cursurilor. Aveam să fiu nevoită să aştept ceva vreme. Nu era prea târziu să mă întorc şi să-mi iau rucsacul, dar nu eram în stare. Discursul meu ar fi trebuit să fie despre motivul pentru care îmi alesesem specializarea. Îl încheiasem cu „marketingul n-are decât să se ducă dracului". N-aveam să scap niciodată de imaginea asta.

În sfârşit, a ieşit cineva din cămin. Fata mi-a aruncat o privire ciudată, gândindu-se, probabil, că sunt vreo nebună de-aia fără adăpost care încearcă să intre în clădire prin efracţie. Dar am reuşit să apuc repede clanţa înainte să rămân încuiată pe dinafară. Am intrat în fugă în clădire şi am urcat treptele. Melissa nu avea cursuri în momentul acela, deci camera noastră era descuiată, dar ea avea să fie înăuntru. Oare eram în stare să dau ochii cu ea? Nu voiam decât să mă ascund sub aşternuturi.

Am deschis încet uşa. Melissa s-a ridicat în picioare şi a fugit imediat la mine.

— Tocmai mi-a trimis Tyler mesaj. Ce s-a întâmplat?

Dumnezeule, mă săturasem de-atâtea minciuni şi secrete! Am izbucnit pur şi simplu în plâns.

Mi-a oferit o îmbrăţişare mare.

— Penny, ce s-a întâmplat? Tyler a zis că ai fugit din sala de curs în timpul discursului.

— A fost mult mai rău de-atât.

M-am desprins de ea.

A închis uşa.

— Ia un loc, spune tot!

Şi voiam să o fac. Voiam din tot sufletul să-i spun totul despre faptul că formam un cuplu cu profesorul meu şi că aflasem că e căsătorit. Dar de ce nu puteam? Doar aveam încredere în Melissa. Era prietena mea cea mai bună. M-am aşezat pe pat, iar ea s-a aşezat lângă mine. M-a masat pe spinare.

Oare de ce nu eram în stare să-i spun? Profesorul Hunter îmi călcase încrederea în picioare, deci puteam şi eu să fac la fel cu a lui. Mi-am cuprins faţa în mâini. Nu, nu puteam. În ciuda întregii situaţii, încă îl iubeam.

— Pur şi simplu m-am pierdut, Melissa, nici măcar nu mai ştiu ce-am spus în discursul ăla. Dar în tot cazul, n-a avut nicio legătură cu subiectul.

— Parcă îţi scriseseşi discursul ieri, nu? Nici măcar nu părea că ai emoţii.

— Nu aveam emoţii. Eram furioasă şi am luat-o razna.

— Dar de ce?

Telefonul Melissei a vibrat. M-a strâns iar în braţe şi a sărit din pat.

— Uite, a venit Tyler! Ţi-a adus nişte lucruri pe care le-ai lăsat în sala de curs. Eu o să ies şi-o să vă las un pic de intimitate.

Mi-am şters lacrimile şi am ridicat privirea spre ea.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta, bine? Penny, hai că n-are cum să fie atât de rău pe cât crezi tu. Şi-a luat rucsacul şi a adăugat: Ne vedem mai târziu. Şi o să iau nişte mâncare chinezească la pachet când termin cursurile.

— Mersi, Melissa! m-am smiorcăit, apoi am luat un şerveţel de pe birou şi mi-am suflat nasul.

A zâmbit şi a plecat. Mi-am suflat din nou nasul. Oare ce-aveam să-i spun lui Tyler? Am mai luat un şerveţel şi m-am tamponat la ochi.

După câteva minute, am auzit un ciocănit în uşă.

— Intră! am spus, fără să mă mişc de pe pat.

Tyler a intrat în cameră, purtându-mi rucsacul în spate. Nu era vesel, cum îi stătea în fire.

— Ăla da discurs, Penny!

Am icnit.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Am luat-o razna, pur şi simplu.

S-a apropiat de mine. M-aş fi aşteptat să mă îmbrăţişeze sau să mă sărute, dar n-a făcut decât să-mi lase rucsacul pe scaun, să se aşeze şi să mă privească.

În cele din urmă, a vorbit:

— N-aveam numărul Melissei. I-am dat mesaj de pe telefonul tău, ca să o anunţ că ţi-am luat rucsacul. Nu voiam să-ţi faci griji.

L-a scos din buzunar, l-a pus pe biroul meu şi l-a împins spre mine. Mă privea ţintă în ochi.

Doamne, oare-o ştii de profesorul Hunter? Oare de ce nu i-oi fi schimbat numele în James în telefon?

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce-a fost discursul tău? Sau să încerc să ghicesc?

Am înghiţit în sec.

— Despre fostul meu.

— Şi e acelaşi fost care era şi când ne-am întâlnit prima oară?

Şi-a vârât mâinile în buzunare. Părea foarte furios. Şi avea tot dreptul să fie. Fusese foarte urât din partea mea să mă furişez cu profesorul Hunter pe la spatele lui Tyler.

Categoric ştia.

— Tyler, despre asta voiam să discut cu tine în seara asta, la cină. E adevărat, începusem să ies cu altcineva. Dar relaţia nu a funcţionat. Am încheiat. O să-i punem capăt. Urma să-ţi spun.

— Şi de ce-mi vine greu să cred povestea asta?

— E adevărat. S-a terminat.

Simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Tyler, trebuie să mă crezi!

— Mi-ai spus că nu eşti pregătită să ieşi cu cineva, că încă treci peste despărţirea de fostul tău. Deci presupun că spuneai,

de fapt, că nu vrei să ieşi cu mine?

— Tyler, în niciun caz nu e vorba de asta!

— Mai ţii minte când ne uitam împreună la *File de poveste* şi te-am întrebat de ce Buttercup se poartă mereu atât de urât cu Westley?

— Da!

— Ai zis că e din cauză că încă nu-şi dă seama că îl iubeşte.

— Ştiu.

Mi-am muşcat buza.

Tyler a râs.

— Ştii, eu m-am convins că aşa o să se întâmple şi între noi. Că o să te trezeşti într-o bună zi şi o să îţi dai seama că sunt perfect pentru tine.

— Tyler, îmi place tare mult de tine!

— Dar nu suntem niciodată doar noi! Niciodată nu ţi-a plăcut suficient de mult de mine ca să ieşi doar cu mine. Mereu concurez cu câte unul!

— Nu, n-ai cu cine să concurezi, Tyler, eşti doar tu!

— Penny! a râs el, apoi a clătinat din cap, coborându-şi privirea spre tenişi. N-a fost doar un sărut, nu?

— Poftim?

Îmi bubuia inima.

— Cu profesorul ăla. Răspunsul la întrebarea aia. Care-a fost cel mai scandalos lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Mi-ai citit mesajele?

— Penny, nu ţi-aş invada niciodată intimitatea. Nu ţi-am citit mesajele. Dar când am dat să-i dau mesaj Melissei, profesorul Hunter a încercat să te sune.

Am înghiţit în sec.

— Nu, n-a fost doar un sărut.

— În tot acest timp, tu ai ieşit cu profesorul Hunter?

— Da, am ieşit, dar acum nu mai ies. Îmi pare rău că nu ţi-am spus! El n-a vrut să spun nimănui. Am fi dat amândoi de belea.

A aprobat din cap.

— Uite ce-i, eu am vrut să fiu sigur că-ţi primeşti înapoi lucrurile. Nu sunt aici să-ţi ţin morală că nu-i OK să ieşi cu profu'. O să plec şi gata. Ne vedem la curs, Penny!

— Tyler, te rog, nu pleca! Nu înţelegi! L-am cunoscut înainte să ştiu că e profesor! Totul e atât de complicat! Totuşi, ar fi trebuit să-ţi spun că ies cu cineva! Îmi pare rău!

— Penny, tu nu eşti cine credeam că eşti.

A deschis uşa şi a ieşit.

Capitolul 45

Luni

Mi-am tras genunchii la piept. Lacrimile-mi şiroiau pe obraji. Tyler nu mă suporta. Faptul că mă respinsese mă durea mai tare decât mi-aş fi închipuit. Nu doar că-mi plăcea de el, mai era şi unul dintre prietenii mei cei mai apropiaţi. Şi stricasem totul. Eram supărată pe profesorul Hunter pentru că nu fusese sincer cu mine, iar eu îi făcusem acelaşi lucru lui Tyler.

Meritam să mă urască. Nu eram nici eu persoana care credeam că sunt. Mă îndrăgostisem de un bărbat căsătorit. Şi-l dusesem prea mult timp pe Tyler cu zăhărelul. Cine devenisem? M-am întins în pat şi mi-am tras pătura pe mine. Îmi era tare frig. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, perna-mi era deja umedă. Am plâns până n-am mai putut. Primisem ce meritasem. Încălcasem regulile.

Mi-a vibrat telefonul, dar l-am ignorat. Nu voiam altceva decât să fiu singură. Nu credeam că e posibil, dar am început din nou să plâng. Am coborât din pat şi m-am dus la dulap. Am scos trandafirii ofiliţi din vază şi i-am aruncat pe toţi în coşul mic de gunoi, apoi am trântit uşa dulapului. Am luat singurul trandafir pe care mi-l dăduse Tyler şi l-am aruncat peste ceilalţi.

Am deschis frigiderul. O cutie de îngheţată Chunky Monkey de la Ben and Jerry's mă aştepta acolo. Era moale, pentru că

stătuse în congelatorul mic şi fără vlagă al minifrigiderului nostru. Am luat o lingură şi m-am aşezat înapoi pe pat. *Delicios!* Cui îi trebuiau bărbaţi când pe lume exista îngheţata? Am mâncat jumătate din ea, apoi am început din nou să plâng. S-a auzit un ciocănit la uşă.

Am încercat să fac cât mai puţin zgomot, dar am continuat să-mi mănânc îngheţata. Speram că oricine era afară avea să creadă pur şi simplu că nu e nimeni în cameră. Cât de enervanţi puteau să fie oamenii de la etajul meu!

— Penny?

M-am oprit în timp ce luam o gură de îngheţată. Profesorul Hunter? Cum dracu' ajunsese la căminul meu?

— Penny, eu sunt. Pot să intru, te rog?

Am pus cutia de îngheţată pe birou. Nu trebuia să fie aici. Avea să fie văzut. Mi-am şters repede lacrimile şi i-am deschis uşa. Încă era îmbrăcat în costumul de la curs. Părul îi era ciufulit din cauza ploii.

— Of, Penny!

Mi-a luat faţa în mâini şi mi-a şters obrajii uzi de lacrimi cu degetele mari.

— Ce căutaţi aici?

— Trebuia neapărat să te văd.

— Nu aveţi cursuri?

— Mi-am anulat toate cursurile de azi.

— Dar, domnule profesor Hunter…

— Cel mai important în momentul ăsta este să vorbim.

A făcut un pas înapoi şi a închis uşa.

— Cred că se poate spune că te deranjează ceva.

Părea nelalocul lui în camera mea de cămin, cu costumul gri şi pantofii eleganţi. Deodată, mi s-a făcut ruşine. Pe podea erau împrăştiate haine, iar îngheţata mea stătea pe birou şi se topea. Şi trandafirii lui erau la gunoi. M-am mutat un pic spre dreapta, ca să nu vadă coşul de gunoi.

— De unde-aţi ştiut care e camera mea?

— Aveai numele scris pe uşă.

— Şi v-aţi plimbat prin toată clădirea, căutând o uşă cu numele meu? Chiar vreţi să vă prindă careva?

— Toată lumea e la cursuri. Iar tu eviţi să stai de vorbă cu mine. Dacă nu îmi spui ce e în neregulă, mi-e imposibil să repar.

— Nu vreau să reparaţi nimic.

Nu puteam gândi ca lumea când mă fixa aşa cu privirea. Privirea sa fierbinte îmi învălmăşea gândurile. M-am întors cu spatele la el.

— Penny!

A venit în mijlocul camerei şi m-a întors spre el.

— Spune-mi ce s-a întâmplat şi gata! Adică, mi-am dat seama din discursul tău că sunt un infidel mincinos, urât pe dinăuntru. Aş vrea să ştiu de ce crezi asta. Pentru că mi se părea că stăm bine. Asta dacă nu vorbeai cumva despre altcineva.

Avea o expresie solemnă. Se gândea la Tyler. Am înghiţit în sec.

— Sâmbătă, m-aţi întrebat dacă v-am căutat pe internet şi păreaţi foarte supărat. Şi am crezut că mai am lucruri de aflat despre dumneavoastră.

— Şi m-ai căutat pe Google?

Avea o privire impasibilă. Astăzi, nu dezvăluia nimic.

— Voiam doar să fiu sigură că spuneţi adevărul.

— Penny, nu te-aş minţi niciodată!

Mi-a cuprins din nou obrajii în palme. Părea mereu foarte sincer, dar niciodată nu era cu adevărat. M-am uitat la gura lui. Voiam să-l sărut, dar trebuia să fiu puternică. M-am eliberat din strânsoare.

— Am găsit un interviu cu Isabella din care reiese că minţiţi. Şi e doar de câteva săptămâni.

— Nu poţi să crezi tot ce citeşti în tabloide.

— Asta părea destul de convingător.

— Şi ce scria?

— Că voi doi n-aţi fost niciodată mai fericiţi. Şi că zvonurile

despre despărţirea voastră sunt invenţii.

A oftat.

— Ţi-am spus că n-a fost un proces uşor. Nu vrea să semneze actele. E de o încăpăţânare feroce!

Ziua petrecută pe plajă mi-a revenit fulgerător în minte. Vorbise la telefon, şi îl auzisem spunând: „Semnează dracului actele-alea şi gata!" Vorbea cu ea. Oare cum nu văzusem semnele?

— În interviu zicea că aşteptaţi să vă decoreze apartamentul.

Şi-a coborât privirea la mine.

— Minte.

— Atunci de unde ştie că apartamentul dumneavoastră nu e decorat?

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Pentru că a mai fost acolo.

— Poftim? De ce?

Eram geloasă. Pe soţia lui. *Ce-i cu mine?*

— A venit cu câteva săptămâni în urmă să discutăm despre relaţia noastră. Sau despre lipsa uneia, mai bine zis.

— Nu ştiu dacă pot avea încredere în dumneavoastră.

— Nici eu nu ştiu dacă pot avea încredere în tine.

— De ce? Eu n-am greşit cu nimic.

Dar nu era adevărat. Dacă fusese cineva din grupă atent, le spusesem tuturor în discurs că profesorul Hunter e un dobitoc. Nu-i mărturisisem că am doar nouăsprezece ani. Şi aproape că începusem o relaţie cu Tyler, deşi îi promisesem profesorului Hunter că nu aveam să mă mai văd cu el.

— L-am văzut pe Tyler Stevens ieşind din clădirea căminului tău când am oprit maşina.

— A venit doar ca să-mi lase nişte lucruri pe care le-am uitat în sala de curs.

A ridicat din sprânceana stângă. Ştia că mint. Mă „citea" la fel de bine ca Melissa.

— Când v-am găsit verigheta, mi-am spus că totul s-a terminat între noi. Am suferit foarte mult. Niciodată nu m-am

simţit atât de dărâmată.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi doar gândindu-mă la durerea din piept.

— Aşa că am început să mă gândesc la relaţia mea cu Tyler. Am crezut c-ar putea fi mai mult decât o simplă prietenie. El şi-a dorit mereu mai mult. Şi am crezut că ar fi momentul potrivit.

A respirat adânc şi s-a sprijinit de patul meu. Părea tulburat.

— Ieşi cu el?

— Nu! Credeam că-mi doresc asta. Dar pe atunci eram derutată în privinţa dumneavoastră. Am fost vraişte, în caz că nu vă daţi seama. Încă nu ştiu ce simt. Totul părea simplu cu Tyler. Dumneavoastră aveţi un bagaj emoţional enorm. Cred că încercam să trec peste despărţire.

— Lăsându-te călărită de altul?

Îmi strângea pătura în pumni.

Soţia lui îl înşelase. La fel şi eu. Eram o infidelă. Nu el era personajul negativ. Ci eu.

— N-a ajuns atât de departe, domnule profesor Hunter. Şi n-o să ajungă niciodată. Tyler a aflat despre dumneavoastră şi nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Profesorul Hunter s-a încordat.

— Ce vrei să spui?

L-am privit în ochi. Clar avea să creadă că sunt ultima proastă.

— S-a uitat în telefonul meu. A văzut că am apeluri nepreluate de la dumneavoastră.

— Tu mă aveai trecut în telefon drept domnul profesor Hunter?

Părea să nu-i vină să creadă.

— Îmi pare rău!

Iar îmi venea să plâng.

— Nu cred c-o să spună nimănui.

Profesorul Hunter m-a strâns la piept. Auzeam cum îi bate inima, încet şi regulat. Ştia despre Tyler. Era momentul ca şi el să

plece din camera mea de cămin crezând că sunt groaznică.

— Pot să vă conduc? l-am întrebat.

Mi-a împins uşor umerii în spate şi şi-a coborât privirea la mine.

— Vrei să plec?

Pe faţa lui se citea o durere enormă.

— Nu!

— Atunci nici eu nu vreau să plec.

— Dar v-am călcat încrederea în picioare. Vă spusesem că eu şi Tyler suntem doar prieteni.

— Şi chiar eraţi doar prieteni în momentul în care mi-ai spus asta. Iar eu ţi-am călcat încrederea în picioare când nu ţi-am spus despre mariajul meu. Deşi nu am spus niciodată că nu sunt căsătorit.

— Deci niciunul dintre noi nu a minţit, însă fiecare dintre noi l-a făcut pe celălalt să sufere.

A încuviinţat din cap.

— Atunci, se poate spune că suntem chit?

Un zâmbet viclean i s-a întipărit pe chip.

— Penny, tu eşti greu de stăpânit. Iar eu sunt obişnuit să fiu stăpân pe situaţie.

Am înghiţit în sec. Ştiam că aşa e. După cum mă atingea, după cum îmi făcea corpul să reacţioneze; mereu era stăpân pe situaţie. Încă-mi ţinea mâinile pe umeri. Nu înţelegeam ce mai caută aici, dar mă bucuram că e. Chiar dacă fusesem supărată pe el, încă-l iubeam.

— Şi-acum ce facem? am întrebat.

Parcă eram într-un impas. Amândoi ne răniserăm şi niciunul nu ştia dacă poate avea încredere în celălalt.

— Penny, ce vrei să faci?

— Nu ştiu.

— Tu eşti cea care trebuie să ia o hotărâre! Eu încă te doresc. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat între tine şi Tyler. Îmi pasă doar de ceea ce avem noi împreună.

— N-am mai simţit pentru nimeni ce simt pentru dumneavoastră. Mă faceţi să simt că trăiesc pentru prima dată în viaţa mea. Dar m-am săturat de secrete. Nu mai vreau să fiu nevoită să ascund faptul că formez un cuplu cu dumneavoastră. Toate secretele astea complică foarte mult situaţia.

— Faţă de cine simţi că ţii secrete?

— Faţă de Melissa.

— Păi, atunci spune-i Melissei că sunt iubitul tău.

Am înghiţit în sec. *Iubit?* Ceva mai minunat nu auzisem în viaţa mea!

— Chiar vă doriţi lucrul ăsta?

— Da, Penny, îmi doresc să fii iubita mea! Ţi-am mai spus că nu mă încântă ideea de-a te împărţi cu nimeni. Nu vreau să mai fii *niciodată* cu altcineva. Doar cu mine.

S-a aplecat şi m-a sărutat cu putere. Când s-a desprins, s-a uitat prin cameră.

— Deci aici locuieşti?

Şi-a luat geaca de pe umeri şi a pus-o pe spătarul scaunului de birou. Avea o privire zăpăcită.

— E o cameră de cămin. La ce vă aşteptaţi?

A ridicat din umeri.

— N-am mai fost într-o cameră de cămin de ceva vreme. E mult mai mică decât era a mea.

S-a întors spre colajul cu fotografii de pe afişierul meu.

— Eşti destul de populară.

Mi-a zâmbit.

— Nu, nu e chiar aşa.

— De ce te subapreciezi mereu?

A întins mâna şi m-a luat de mână.

— Chiar nu vezi cât de minunată eşti?

— Cred că nimeni nu mă vede aşa cum mă vedeţi dumneavoastră.

— Eu doar pe tine te văd.

Am înghiţit în sec.

El a aruncat o privire peste umărul meu.

— Mereu ai obiceiul de-a dormi în haine pe care le-ai furat de la iubiţii tăi?

Şi-a scos puloverul de sub pătura mea.

M-am îmbujorat.

— Doar în hainele dumneavoastră.

Şi-a plimbat degetul pe linia maxilarului meu.

Voiam să mă sărute.

— Săptămâna care-a trecut a fost epuizantă, a adăugat.

— Atunci, poate c-ar trebui să tragem un pui de somn.

Pe buzele lui a apărut un zâmbet.

— Cum doreşti!

Şi-a desfăcut cravata şi şi-a descheiat nasturii de la cămaşă. Le-a pus pe amândouă peste sacou. Şi-a desfăcut cureaua şi a desprins-o. S-a aşezat pe scaunul meu şi s-a aplecat, dezlegându-şi şireturile.

Mi-am muşcat buza privindu-l. Desfăcutul şireturilor n-ar fi trebuit să pară sexy, dar tot ce făcea el părea cumva sexual. S-a descălţat de pantofi şi de şosete, apoi s-a dezbrăcat de pantalonii eleganţi. Stătea în camera mea de cămin doar în boxeri. Şi-a împăturit pantalonii şi a acoperit spătarul scaunului cu ei.

— O să mi te alături? m-a întrebat zâmbind.

Mă holbasem la el. Mi-am tras fermoarul şi mi-am descheiat nasturii de la pantaloni, apoi i-am lăsat să-mi alunece în jos pe picioare şi mi-am tras tricoul negru de pe mine. Am rămas doar în chiloţi şi sutien.

A ridicat cutia de îngheţată de pe biroul meu şi a luat o lingură din ea, în timp ce privirea i se plimba pe trupul meu.

— Delicios! a spus pe un ton seducător.

Nu eram sigură dacă se referă la îngheţată sau la mine.

— Treci în pat!

A pus capacul pe cutia de îngheţată şi a băgat-o la loc în frigider.

Am tras aşternuturile înapoi, am sărit în pat şi m-am dat la o

parte să mi se poată alătura. Patul dublu abia dacă era suficient de lung pentru el şi în mod sigur era prea mic pentru amândoi. Şi-a pus capul pe pernă, lângă mine, şi m-a privit în ochi.

Ne-am fixat în tăcere câteva minute. Faptul că stătea întins lângă mine mi se părea atât de normal şi de liniştitor! Durerea din piept îmi trecuse de tot.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat.

— Că nu sunt chiar atât de obosită.

M-am tras mai aproape de el şi l-am cuprins cu picioarele de mijloc.

— Parcă voiai să tragi un pui de somn.

Şi-a trecut mâna prin părul meu, dându-mi-l de pe faţă. Atingerea mâinilor lui m-a făcut să-mi încordez tot corpul.

— Nu mai vreau.

— Slavă Domnului!

M-a tras spre el şi m-a sărutat pe buze.

Capitolul 46

Luni

Am deschis ochii, ameţită de somn. Încă eram îmbrăţişaţi în pat. Am respirat adânc, protejată de mirosul lui divin, apoi m-am desprins încet de el, până când faţa i-a rămas la câţiva centimetri de a mea. Părea atât de liniştit când dormea! Nu-mi dădusem seama câtă durere îi pricinuisem. Mi-am trecut uşor degetele peste faţa lui frumoasă, dar nici măcar nu s-a clintit. Făcuse dragoste cu mine încet şi cu blândeţe, dar foarte pasional. Sentimentele lui faţă de mine nu se schimbaseră deloc. Şi nici ale mele. Felul în care mă privise fix în ochi în timp ce făcea dragoste cu mine îmi dădea senzaţia că sunt mai apropiată de el ca niciodată.

Cuvintele sale de mai devreme mi-au adus un zâmbet pe chip. Nu voia să mai fiu vreodată cu altcineva. Eram a lui. Nu o

spusese, dar ştiam că mă iubeşte. Şi eu îl iubeam. Era real, mai real decât orice experienţă pe care o trăisem. Mi-am trecut degetele peste gâtul lui şi i-am urmărit conturul claviculei.

A clipit şi a deschis încet ochii.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa şi dumneavoastră!

— Te uitai la mine cum dorm?

— Îhî! Dar nu la modul dubios.

A râs.

— Nu mi s-a părut dubios până n-ai spus tu că nu e. Acum nu mai sunt atât de sigur.

A întins mâna şi mi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Aţi dormit bine?

— Patul tău e extrem de incomod.

— Te obişnuieşti cu el.

A ridicat neîncrezător din sprânceana stângă.

— Dar mi se pare uşor să adorm lângă tine. Eşti singura persoană care pare în stare să mă ajute să mă relaxez.

Mâna lui mi-a alunecat pe spate şi m-a apucat de fund, făcându-mă să râd.

— Melissa o să se întoarcă în curând.

— Voiai să rămân şi să mă prezint?

— Nu prea vreau să plecaţi, dar cred că e mai bine să-i spun singură Melissei.

— Mă dai afară?

Avea un zâmbet larg, jucăuş, întipărit pe faţă.

— N-o luaţi personal!

M-a sărutat pe vârful nasului şi s-a ridicat din pat. Îmi plăcea la nebunie să-l văd stând dezbrăcat în camera mea de cămin. După ce mă ciocnisem de el la cafenea, nu crezusem că aveam să-l mai văd vreodată, darămite să mai şi ies cu el. Şi-a luat boxerii şi pantalonii pe el. Când şi-a îmbrăcat cămaşa, i-am încheiat uşor nasturii. Zâmbea în timp ce mă privea. După ce i-am încheiat unul dintre ultimii nasturi, l-am apucat de guler şi mi-am lipit buzele

de ale lui.

— Faci să-mi fie greu să plec, a spus după ce m-a sărutat uşor.

Am râs şi i-am dat drumul gulerului. M-am îmbrăcat repede în timp ce profesorul Hunter se lega la şireturi. Imediat ce a terminat, s-a uitat iar prin cameră. A dat cu ochii de trandafirii din coşul de gunoi.

— Nu te dai în vânt după trandafiri?

— Ba mă dau! Doar că mi i-a dat un profesor obsedat de control. Altfel mi-ar fi plăcut la nebunie.

A râs iar.

— Înainte să plec, ia să-ţi văd telefonul!

Telefonul meu încă stătea pe birou. L-am luat şi i l-am dat. A tastat ceva pe el şi mi l-a înapoiat. Am privit în jos şi am văzut că-şi schimbase numele de contact în James.

— Parcă nu trebuia să-ţi spun James în privat, nu?

— Păi, se pare că telefonul tău nu-i privat.

Mi-am muşcat buza. Deci era supărat. Mi-a frecat buza de jos cu degetul mare şi mi-a zâmbit uşor.

— Iubitele mele îmi spun James de obicei.

— Asta face să pară că ai mai mult de-o iubită în momentul de faţă. Sunt una dintre mai multe?

— Din câteva zeci.

L-am înghiontit în umăr.

— Nu, eşti doar tu, Penny!

Şi-a luat sacoul şi l-a pus pe umăr.

— Să mă ţii la curent cum decurge discuţia cu Melissa!

— Te ţin.

L-am cuprins cu braţele de gât şi l-am sărutat din nou.

— Îţi trimit mesaj mai târziu, James!

Capitolul 47

Luni

Melissa a intrat pe uşă cu două pungi. A închis-o cu o lovitură de picior şi şi-a lăsat rucsacul pe podea.

— Bună, Melissa!

— Bună! Arăţi mult mai bine, Penny! Ce-ai făcut, ai tras un pui de somn sau ce?

— Da! am oftat. Şi mă simt mult mai bine.

— Bun, asta-i a ta!

Mi-a aruncat una dintre pungi în timp ce se aşeza lângă mine pe pat.

— Mersi c-ai luat cina!

Am deschis cutia şi mi-am desfăcut beţişoarele.

— Şi cum a decurs discuţia cu Tyler?

Tyler. Mi se făcea rău doar când mă gândeam la asta. Mă purtasem de-a dreptul îngrozitor cu el. Am învârtit un tăieţel pe beţişoare.

— Nu foarte bine.

— I-ai spus despre James?

— A aflat singur. James a încercat să mă sune în timp ce telefonul meu era la Tyler.

— Aha! Păi, şi el iese cu altcineva. N-are cum să se fi supărat aşa de tare.

— Dar nu e vorba doar despre faptul că ieşeam cu altcineva. E vorba că l-am minţit în legătură cu asta. M-am tot folosit de faptul că încercam să trec peste despărţirea de Austin când eu de fapt ieşeam cu James în tot acest timp. Ar fi trebuit să-i spun de la bun început.

La fel cum ar fi trebuit să-ţi spun şi ţie. Poate c-ar fi trebuit să-l las pe profesorul Hunter să rămână şi să lămurească situaţia.

— Ce ţi-a zis Tyler?

— L-am făcut să sufere, Melissa. Nu mă suportă de nicio

culoare.

— Îmi pare rău, Penny!

Relaţia cu profesorul Hunter mergea de minune, dar îmi pierdusem în acelaşi timp unul dintre cei mai apropiaţi prieteni. Deşi îi spusesem lui Tyler că vreau să fim doar amici, îl minţisem în privinţa motivului pentru care-mi doream asta. Apoi aproape că sărisem în pat cu el imediat ce apăruse un hop cât de mic în relaţia mea cu profesorul Hunter. *Ce-o fi cu mine?*

De parcă ar fi auzit întrebarea pe care mi-o pusesem în gând, Melissa m-a întrebat:

— Bun, trebuie să te-ntreb: ce-i cu tine? Nu prea-ţi stă în fire să ieşi cu doi tipi deodată!

— Nu, chiar deloc. Cred că eram nehotărâtă pentru că eram supărată pe James. Nu m-am ataşat niciodată atât de repede de cineva. E foarte greu de explicat.

— Când am parcurs lista aia cu avantaje şi dezavantaje între Tyler şi James, Tyler a câştigat detaşat. Dar eu îmi dădeam seama că vrei să fii cu James. Înţeleg. Ori e legătura aia, ori nu e.

Am încuviinţat din cap.

— Mai e totuşi un lucru pe care nu-l pricep. De ce nu i-ai spus pur şi simplu imediat lui Tyler că ieşi cu altcineva? Îţi făceai griji că ai să-l răneşti?

Teoretic, Tyler câştigase. *Oare de ce nu-i spusesem pur şi simplu că ies cu cineva, fără să-i explic că e vorba de profesorul Hunter?* Pentru că îi spusesem Melissei că ies cu altcineva. Pentru că mă vedeam şi alături de Tyler. Chiar mă vedeam. Îl păstrasem pe post de plan de rezervă. Chiar eram o persoană oribilă.

— N-am crezut niciodată c-ar fi posibil ca James să placă pe cineva ca mine. Credeam că relaţia noastră e sortită de la bun început eşecului. Cred că voiam ca Tyler să mă placă. Pentru că ştiam că şi el ar fi fost un partener bun. Te rog să nu-ţi faci o părere proastă despre mine! Tyler a fost planul meu de rezervă.

Melissa a râs.

— Penny, toată lumea are un plan de rezervă. Deşi pe Tyler

nu cred că l-a mai transformat cineva până acum în plan de rezervă, pentru că Tyler e sexy în draci. A făcut o pauză, apoi: Scuze!

Am coborât privirea la mâncare.

— Crezi c-o să mai vrea să fie prietenul meu?

— Penny, eu nu cred că bărbaţii şi femeile pot fi cu adevărat prieteni. V-am spus deja amândurora treaba asta când vă prefăceaţi că sunteţi doar prieteni. Cineva vrea mereu mai mult, iar în cazul ăsta amândoi aţi vrut mai mult. Dacă nu cumva Tyler e gay. Dacă e gay, atunci puteţi fi prieteni.

— Categoric nu e gay.

— Atunci n-aţi fost niciodată doar prieteni şi nu puteţi fi doar prieteni. Pe lângă asta, dacă o să ai într-adevăr o relaţie serioasă cu James, probabil că o să devină gelos dacă eşti prietenă cu alt tip.

Profesorul Hunter era gelos. La prima întâlnire, îmi ceruse să nu mă mai văd cu Tyler. Melissa se pricepea de minune la chestii de-astea. Ar fi trebuit să discut cu ea despre toate de la bun început.

— Bun, şi-atunci ce s-a întâmplat azi cu discursul tău? Ai zis că te-ai enervat, nu?

Era momentul să-i spun. Am înghiţit în sec.

— Mai ţii minte când am dormit săptămâna trecută în apartamentul lui James?

A aprobat din cap.

— Când m-am trezit, am vrut să mă schimb în haine curate.

M-am străduit să nu mă înroşesc. De fapt, fusesem goală şi trebuia să mă îmbrac cu ceva.

— Şi am împrumutat un tricou dintr-un sertar şi i-am găsit verigheta.

Melissa mă fixa cu privirea. Credeam că aşteaptă să spună că glumesc sau ceva de genul ăsta. Când n-am făcut-o, a zis:

— Mamă, ce dobitoc! Doamne! Şi eu te-am convins să mai încerci cu el! Penny, de ce nu mi-ai spus?!

— Mi-a fost jenă. M-a apucat groaza. Aveam senzaţia că port o parte din vină şi m-am simţit groaznic. Dar sfatul tău a fost chiar bun. Am vorbit cu el sâmbătă. Am aflat c-a părăsit-o pe nevastă-sa. A depus actele de divorţ anul trecut.

— Deci au divorţat? Asta da uşurare, distrugătoare de cămine ce eşti!

Melissa a zâmbit.

Am simţit un gol în stomac.

— Divorţul încă nu e oficial. Se pare că ea nu vrea să semneze actele.

S-a strâmbat. Îmi dădeam seama că încă îl credea un mizerabil pe profesorul Hunter. Clar nu era de acord cu el. Dar ea nu ştia cât e de sincer când vorbeşte cu mine. Nu-şi iubea viitoarea fostă soţie.

— Tu eşti sigură că îţi spune adevărul?

— Stai să ajung la azi-dimineaţă! Chiar părea că-l spune, dar am vrut să caut pe net, să fiu sigură că-i aşa. Şi am găsit un interviu cu nevastă-sa, care zicea că totul e în regulă între ei. Şi-am luat-o razna.

— Penny, chiar trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti nervii! Eu înţeleg să fii supărată, dar să-ţi strici discursul la comunicare, din cauza asta? Probabil ai picat!

— Ar fi fost mult mai uşor dacă n-aş fi fost nevoită să îl văd în timp ce ţineam discursul.

— Păi, ai zis că nu e în grupa ta.

— Păi, nu prea e.

Am inspirat adânc.

— James e tipul de la cafenea. E profesorul Hunter.

Melissa a râs.

— Vezi să nu, ca şi cum ai ieşi cu un profesor!

Am fixat-o cu privirea drept răspuns.

Melissei i-a picat faţa.

— Penny, tu faci mişto de mine?

— De când l-am văzut la cafenea, numai la el mi-a stat

gândul. Şi, din cauză că-l vedeam la curs de trei ori pe săptămână, îmi era imposibil să uit de el.

Melissa nu făcea decât să mă fixeze cu privirea.

— Am vrut să-ţi zic imediat, dar dacă afla careva, am fi putut da de belele. Iar azi a venit la mine după criza din clasă. Mi-a promis că mi-a spus adevărul despre nevastă-sa. Şi îl cred. Să-l fi văzut cât era de supărat că eram furioasă pe el… Nu mi-ar face niciun rău!

Ştiam că vorbeşte gura fără mine, dar Melissa tot nu făcea decât să mă fixeze cu privirea.

— Mi-a cerut să fiu iubita lui. Şi am acceptat. Ştiu că probabil sună nebuneşte, dar vreau să fiu cu el. Melissa, te rog eu, zi ceva!

— Păi, acum are logică.

— Poftim?

— Ieşind cu James, încalci regulile. Tyler ar fi fost o alegere sigură, dar tu ai vrut un băiat rău.

— Nu-i adevărat.

Oare era adevărat?

Profesorul Hunter mi se părea irezistibil. Oare eram atrasă de el pentru că nu era potrivit pentru mine?

— Iubitul tău, un profesor căsătorit. Iar tu eşti studentă. Deci da, cred că l-ai putea categorisi drept băiat rău. Penny, băieţii răi sunt palpitanţi, dar sunt mereu alegerea nepotrivită. Tu n-ai văzut niciodată o comedie romantică?

— Melissa, nici nu-l cunoşti! Mă face atât de fericită! E minunat!

Şi sexy, şi periculos. *Dumnezeule mare, m-am îndrăgostit de un băiat rău!*

— Te face să te simţi în ultimul hal, Penny! În ultima săptămână, ai fost vai de capul tău! Nu te-am mai văzut niciodată aşa de întoarsă pe dos şi de nebună!

— Pentru că îl iubesc! Şi am suferit cumplit când am crezut că s-a terminat!

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău! Nu vreau să te judec,

chiar nu vreau, dar…

— Atunci, nu mă judeca! Bucură-te pentru mine şi gata!

S-a strâmbat din nou.

— Îmi pare rău! Mă bucur pentru tine. Deci tu chiar îl iubeşti, aşa-i?

— Da!

Am zâmbit.

— Trebuie neapărat să îl cunosc.

— Bun, acum chiar îl poţi cunoaşte. A vrut să rămână azi, dar i-am zis că mai întâi trebuie să vorbesc cu tine.

— Mersi! Nu ţi-aş fi iertat-o dacă m-ai fi luat total pe nepregătite. Nu pot să cred că ieşi cu profesorul tău!

— Şi n-ai voie să spui nimănui!

— Asta o să fie greu.

— Crede-mă, ştiu cât de greu e.

— Nici lui Josh n-am voie să-i zic?

— Să sperăm că nu ştie deja. Încă nu i-am spus lui Tyler să nu zică nimănui. Dar dacă Josh nu ştie, te rog să nu îi spui.

— Stai, Tyler ştie că James e profesorul Hunter? Nu crede că ieşi pur şi simplu cu cineva?

— Nu, ştie.

— Trebuie neapărat să-i trimiţi mesaj. Acum, în clipa asta! Probabil că te face de rahat în faţa întregii frăţii!

— Nu cred că ar proceda aşa!

— Penny, trimite-i mesaj!

Mi-am luat telefonul de pe birou şi am scris repede un mesaj către Tyler.

„Tyler, îmi pare foarte rău pentru tot! Dar dac-ai putea, te rog, să nu spui nimănui despre profesorul Hunter, ţi-aş fi recunoscătoare. Sper să putem fi în continuare prieteni.”

Am apăsat pe trimitere. Tyler credea că nu mai sunt cu profesorul Hunter. Dacă ar fi ştiut că sunt în continuare cu el, categoric n-ar mai fi vorbit niciodată cu mine. Mi-am pus din nou telefonul pe birou. Voiam doar să mă bucur de faptul că

profesorul Hunter îmi ceruse să fiu iubita lui. Însă faptul că trebuia să fac faţă întregii tărăşenii mă făcea să-mi fie greu să fiu încântată.

Capitolul 48

Miercuri

M-am aşezat la locul meu obişnuit şi am tras adânc aer în piept. După criza de nervi din timpul discursului, ştiam că lumea o să facă mişto de mine. Deja roşeam, şi încă nu era nimeni aici. Fusese nevoie de toată voinţa pe care-o aveam ca să vin la curs. Termenul-limită pentru a renunţa la el trecuse. Pe lângă asta, în momentul ăla voiam să mă uit iar la profesorul Hunter.

În timp ce colegii mei intrau cu paşi lejeri, eu îmi fixam cu privirea banca. S-au auzit câteva chicoteli, dar nu mi-a zis nimeni nimic. Scaunul de lângă mine a scârţâit pe linoleum. M-am uitat la Tyler cum se aşază.

— Bună! am spus cu toată veselia de care eram în stare.

— Bună, Penny! a răspuns, fără să se uite la mine.

— Tyler?

— Penny, nu-mi prea arde de vorbă acum.

— Bine, am spus încet, coborându-mi iar privirea la bancă. Dar îmi pare rău!

— Îţi pare rău? a pufnit Tyler. Normal, sunt convins că-ţi pare rău că te fuţi cu proful nostru!

— Tyler! am şuierat.

— Nu pot să stau aşa!

S-a ridicat şi s-a mutat pe locul liber din faţa lui. Mi-am muşcat buza. Nu-mi dorisem nicidecum să-l rănesc. Prietenia noastră însemnase enorm pentru mine, dar el nu-şi dorise niciodată să-mi fie prieten. Nu aveam cum să ameliorez situaţia.

Când profesorul Hunter a intrat în sala de curs, Tyler şi-a îndreptat brusc spatele. Am închis ochii. Era prea dureros să-l

văd pe Tyler aşa. Îmi doream tare mult ca el să fie fericit.

— Aşadar, prima zi de discursuri a fost foarte interesantă, a început profesorul Hunter.

Câţiva studenţi au râs. Profesorul Hunter mi-a oferit un zâmbet liniştitor.

— Să sperăm că azi o să o luăm ceva mai uşor. Dar presupun că vom vedea. Prima la rând, Heather Matthews.

Profesorul Hunter a venit în partea din spate a sălii. Tyler s-a uitat în direcţia opusă în timp ce trecea pe lângă el. Profesorul Hunter mi-a zâmbit şi s-a aşezat pe locul de lângă mine, ocupat de obicei de Tyler. Mi-am pus cotul stâng pe bancă şi mi-am sprijinit bărbia în mână. Nu-mi păsa ce avea altcineva de spus în discurs, voiam doar să-l fixez cu privirea pe profesorul Hunter.

A scos un teanc de hârtii şi a început să scrie în timp ce Heather îşi ţinea discursul. Profesorul Hunter a împăturit foaia de hârtie pe care notase şi mi-a strecurat-o pe sub bancă. Şi-a reîndreptat atenţia la discurs.

Am despăturit-o încet şi am coborât privirea la mesaj:

Mi-aş dori să fim singuri acum.

Am luat un pix din rucsac şi i-am scris repede un răspuns:

Şi ce mi-aţi face dacă am fi singuri?

I-am împins foaia de hârtie înapoi pe bancă. Am bătut din picior şi mi-am ros capătul pixului, aşteptând nerăbdătoare răspunsul lui. Când colega mea a terminat de vorbit, el mi-a scris repede un bilet şi mi l-a pus pe bancă.

Hai la mine în birou în pauza de prânz şi o să afli!
Şi nu mai roade pixul! Nu ăla are ce căuta în gura ta.

Am lăsat pixul jos. L-am privit, iar el mi-a aruncat zâmbetul

care mă făcea să-mi dau jos chiloţeii. M-am încordat toată mai jos de mijloc. Nu aveam cum să aştept până după-amiază. Inima îmi bătea deja din ce în ce mai tare de nerăbdare. Am împăturit foaia de hârtie şi am băgat-o în buzunar. Gândul că aveam cuvintele porcoase atât de aproape de piele m-a entuziasmat şi mai tare.

Când cursul s-a încheiat în sfârşit, am fost surprinsă să văd că Tyler nu se clintise. Aştepta răbdător să se golească sala. Apoi s-a ridicat de pe scaun şi s-a întors.

— Domnule Stevens, a spus profesorul Hunter.

— E greşit ceea ce faceţi! a rostit Tyler.

Vocea-i mustea de venin. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să-l înfrunte pe profesorul Hunter. Am înghiţit în sec.

— Nu e totul chiar atât de uşor de delimitat, a răspuns calm profesorul Hunter.

— În cazul ăsta, este.

— Eu sunt de altă părere!

Tyler părea că mai are de gând să adauge ceva, dar n-a făcut decât să se încrunte la profesorul Hunter.

— Asta n-o să se termine cu bine.

— Mă ameninţi?

Tyler a râs.

— Nu, eu nu mi-aş ameninţa niciodată profesorul. Sunt pe deplin conştient unde e limita, spre deosebire de unii dintre noi.

A clătinat din cap, a trecut pe lângă noi şi a ieşit pe uşa din spate.

Profesorul Hunter a păstrat o clipă tăcerea.

— Penny, e ceva în legătură cu care-ar trebui să-mi fac griji?

— Nu ştiu, eu i-am spus să nu spună nimănui.

— Atunci n-are rost să ne tot gândim la asta.

S-a aplecat şi m-a sărutat repede pe buze.

— Tot mai vreţi să vin la dumneavoastră în birou în pauza de prânz?

— Bineînţeles.

Mi-a întins mâna. I-am luat-o, iar el m-a săltat în picioare.

— La 12.30 e în regulă?

— Sună bine. Aleg eu ceva de mâncat!

S-a uitat în urmă ca să se asigure că sala e goală, apoi m-a sărutat din nou. Dar de data asta a fost dur, aprig şi posesiv. Când s-a retras, mă simţeam uşor ameţită.

Mi-a sărutat mâna.

— Pe mai târziu!

Capitolul 49

Miercuri

Profesorul de statistică turuia în ceea ce i se părea lui că e engleză. Dar eu nu înţelegeam o boabă din ce spune. Până la încheierea cursului, aveam deja câteva pagini de notiţe lipsite de orice logică. Am oftat şi le-am băgat în rucsac. Probabil că aveam să fiu nevoită să-mi angajez un meditator.

Mi-am ridicat rucsacul pe umăr şi am ieşit din sala de curs. Profesorul Hunter nu mă mai invitase niciodată în biroul lui. Intrasem pur şi simplu. Ultima oară fusesem acolo când făcuserăm sex. Numai când mă gândeam mă excitam. Mă posedase cu totul.

Am deschis uşa de la Lerner şi am urcat treptele. Biroul profesorului Hunter era la etajul al treilea. Îmi bubuia inima când am ajuns la uşa lui. Am ciocănit şi am dat înapoi. Când a deschis, s-a uitat în ambele direcţii, m-a apucat de braţ şi m-a târât în birou. Cum a închis uşa, cum m-a lipit cu spatele de ea.

— Penny!

— Domnule profesor Hunter!

S-a aplecat în faţă şi şi-a frecat nasul de al meu.

— Parcă trebuia să începi să-mi spui James, nu?

— E greu să te dezveţi de-un obicei. Pe lângă asta, suntem în biroul tău, nu?

A zâmbit şi s-a retras.

— Poate-ar trebui să mâncăm.

Mi-a dat drumul, iar eu m-am lăsat cu spatele pe uşă.

— Aha!

Mi se tăiase răsuflarea. Nu la mâncare îmi stătea minte. Profesorul Hunter s-a dus la birou şi s-a aşezat. Erau două sendvişuri împachetate şi două sticle de ceva pe pupitru.

— Am luat nişte sendvişuri de la Capriotti's. Nu eram sigur ce-ţi place, aşa că am luat două din preferatele mele.

— Şi care sunt preferatele tale?

— Curcan, salată verde, brânză provolone şi maioneză.

M-a privit cu speranţă.

— Pare delicios.

M-am aşezat faţă-n faţă cu el, apoi am luat unul dintre sendvişuri şi am desfăcut ambalajul de hârtie.

— De fapt, e exact ce-aş fi comandat şi eu.

Am luat o gură.

— Foarte bun!

A râs.

— Avem mai multe lucruri în comun decât credeam.

— Aşa se pare.

Mi-am mestecat încet sendvişul.

Mă rodea o întrebare.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles!

Avea un mic rid pe frunte. Încă nu se simţea în largul lui să discute cu mine despre lucruri personale.

Voiam să-l întreb cât mai avea să dureze divorţul, dar nu voiam să-l supăr. În schimb, am încercat să păstrez o atmosferă pozitivă şi l-am întrebat:

— Am picat la discurs, aşa-i?

— Va trebui să aştepţi până mâine ca să afli, la fel ca toţi ceilalţi. Fără favoritisme, ţii minte?

— Credeam că glumeşti. Deci n-am parte de tratament preferenţial.

A clătinat din cap.

— Deloc? Credeam că ar trebui să existe nişte avantaje când ieşi cu un profesor.

— Păi, depinde ce-ai în gând. Cred că s-ar putea să existe. Sunt sigur că ai putea să mă convingi dacă ţi-ai dori cu adevărat.

Mi-am lăsat sendvişul pe jumătate mâncat pe hârtie.

— E bun, dar mie mi-e foame de altceva.

A coborât uşor sprâncenele. Ştia exact la ce mă refer, şi îmi dădeam seama că vrea. M-am ridicat şi am ocolit biroul, urmărind cu degetul suprafaţa din lemn.

— Am avut vise cu ce mi-ai făcut pe biroul ăsta.

M-am sprijinit de el şi m-am prins cu mâinile de margini.

Mărul lui Adam îi sălta în sus şi-n jos.

— Ar fi mai bine să le retrăim.

Mi-a atins uşor partea interioară a coapsei cu vârfurile degetelor, făcându-mă să înghit în sec.

— Nu mă gândeam tocmai la asta.

Am ridicat piciorul şi am împins scaunul cu el până l-am îndepărtat de pupitru. Am îngenuncheat în faţa lui şi i-am desfăcut picioarele. *Să vezi acum distracţie!* Mi-am plimbat mâinile pe coapsele lui şi i-am descheiat încet nasturii de la blugi. Se uita în jos la mine pe sub sprâncenele dese. Voiam să-l fac să geamă. Mă lăsa pe mine să preiau controlul şi era revigorant.

— O să-ţi vină să ţipi. Dar să nu scoţi un sunet!

I-am repetat cuvintele care mă făcuseră să-l doresc atât de tare.

— Penny!

Avea vocea gâtuită.

I-am tras fermoarul pantalonilor, iar el şi-a ridicat uşor şoldurile. Voia gura mea în jurul mădularului lui, punând stăpânire pe fiecare centimetru. I-am desfăcut şliţul boxerilor şi i-am scos scula tare ca piatra. L-am privit drept în ochi în timp ce îmi apropiam buzele de vârf. I-am luat încet mădularul în gură şi mi-am strâns buzele în jurul lui.

Profesorul Hunter a gemut uşor.

I-am dat târcoale mădularului cu limba în timp ce-l sugeam până jos. Felul în care mă privea pe sub sprâncenele-alea dese îmi provoca dureri între picioare. M-a prins de păr şi şi-a vârât scula mai adânc, ajungând până-n fundul gâtului. În clipa aceea, eu eram cea care gemea, iar vibraţiile gurii îl făceau să i se întărească şi mai mult.

A răsunat o bătaie în uşă.

— Băga-mi-aş! a mormăit profesorul Hunter în barbă.

Şi-a tras repede fermoarul pantalonilor. Fără să gândesc, m-am ascuns sub pupitru.

— Nu, Penny, nu…

— Salut, James!

Uşa biroului a scârţâit în timp ce intra cineva. Bărbatul avea o voce profundă, răguşită, pe care n-o recunoşteam.

Profesorul Hunter şi-a dres vocea.

— Ben, tocmai luam prânzul.

Am auzit foşnetul hârtiei pe pupitrul profesorului Hunter. Probabil îmi trăgea sendvişul spre el. Dacă Ben ar fi avut ceva minte-n cap, ar fi ştiut că e cineva acolo. Două sendvişuri şi două sticle însemnau că sunt două persoane. Mi-am muşcat buza.

— Păi, atunci nu te deranjez.

Am auzit ţăcănitul pantofilor bărbatului în timp ce se îndrepta spre biroul profesorului Hunter şi se aşeza pe scaunul pe care stătusem eu.

— Ţi-e foame azi, James?

Profesorul Hunter a râs.

Apoi, mi-a venit o idee. Era distractivă, periculoasă şi exact ceea ce-mi doream să fac. Mi-am trecut mâna peste coapsa lui şi i-am apucat fermoarul cu vârfurile degetelor. Nu-mi păsa că e cineva de faţă. El nu părea să observe că e ceva în neregulă, iar eu de-abia aşteptam să am din nou în gură scula profesorului Hunter.

— Nu! a răspuns profesorul Hunter pe un ton ferm.

Îmi ţinea mâna la distanţă de el. Dar nu l-am ascultat. Cu mâna stângă, i-am desfăcut încet fermoarul de la pantaloni şi i-am scos scula. Încă era sculată; mă dorea. I-am luat-o din nou în gură şi am vârât-o cât am putut de adânc.

— Pe bune? În mod normal, mănânci două sendvişuri?

— Nu! a icnit el. Adică da!

L-am auzit muşcând din sendviş şi gemând uşor.

— Da, mi-e destul de foame azi.

— Ce sendviş e ăsta?

— De curcan, de la Capriotti's.

Profesorul Hunter s-a foit uşor în scaun, împingându-mă şi mai tare în jos.

— Arată bine.

Posibilitatea de-a fi prinsă m-a făcut să tânjesc şi mai tare după el. După gustul lui, după atingerea lui, după pula care-mi intra adânc în pizda care mă durea. *Dumnezeule mare!* Mi-am plimbat buzele în sus şi-n jos pe mădularul profesorului Hunter, lingând şi sugând fiecare centimetru din el.

— Futu-i, e fantastic!

Vocea profesorului Hunter era gâtuită. Voiam să se relaxeze şi să-şi dea drumul în gura mea.

— O să trebuiască să încerc şi eu unul.

— Da!

Profesorul Hunter şi-a dres glasul.

— Neapărat. Sunt irezistibile!

Ben a tăcut o secundă.

— Atunci, o să le încerc! Am auzit multe lucruri bune despre Capriotti's. Dar nu vreau să te deranjez la prânz, James. Aş avea nevoie să îmi faci o mică favoare.

Voiam ca profesorul Hunter să-mi explodeze în gură. Sugeam în sus şi-n jos, din ce în ce mai repede.

— Aha! a zis profesorul Hunter.

Aproape că am chicotit. O zisese pe un ton de întrebare, dar sunase mai degrabă ca o exclamaţie.

— Ce favoare? a întrebat ceva mai liniştit, însă vedeam bine că e aproape să explodeze.

— E ceva pentru cursul meu. Mă întrebam dacă ai putea să vii şi să le vorbeşti despre câţiva dintre catalizatorii care-au făcut compania ta să explodeze. Ca să înţeleagă şi ei de ce totul se rezumă la marketing.

I-am luat scula profesorului Hunter în gură tocmai până-n fundul gâtului şi am simţit-o pulsându-mi între buze.

Profesorul Hunter a dat cu palma în birou. Cu cealaltă mână m-a apucat zdravăn de păr şi şi-a îndesat scula şi mai adânc pe gâtul meu.

— Futu-i! a icnit.

O secundă mai târziu, sperma lui fierbinte mi-a umplut gura. Am înghiţit cu nesaţ.

— James, eşti în regulă?

— Da! Abia aştept să vorbesc la cursul tău.

Profesorul Hunter vorbea de parcă i se tăiase răsuflarea.

— Sunt de acord, desigur! Doar să-mi trimiţi un e-mail cu detaliile.

— Mulţumesc, îţi sunt foarte recunoscător!

Scaunul lui Ben a scârţâit în timp ce se ridica.

— S-ar putea să mă duc să iau un sendviş de-ăla chiar acum.

— Ţi-l recomand cu toată încrederea.

Profesorul Hunter a oftat.

— Să ai o zi fainã, James!

— Şi tu, Ben!

Am auzit picioarele lui Ben târşâindu-se spre ieşire, apoi uşa închizându-se în urma lui. Profesorul Hunter s-a ridicat în picioare, mi-a întins mâna şi m-a ridicat şi pe mine.

— Gura ta-i o minune, Penny! Dar o să mă revanşez eu faţă de tine pentru asta, a mârâit el.

— Şi când va fi asta?

— Când te-aştepţi mai puţin.

S-a aplecat şi m-a sărutat, lipindu-mă cu fundul de marginea

biroului.

— Am uitat cât de tare te excită să faci nebunii în public. Probabil că eşti udă leoarcă şi mă doreşti mai mult decât m-ai dorit vreodată.

Deja îl doream, dar cuvintele lui porcoase mi-au trimis fiori pe şira spinării. Nu doar că-l doream, aveam nevoie de el, şi numai de el, ci şi să mă pătrundă adânc, să mă facă să ţip.

— Sunt. Te doresc atât de tare!

Pe buzele profesorului Hunter s-a întipărit un zâmbet. Mi-a tras ciorapii în jos şi mi-a împins chiloţii tanga într-o parte.

— Exact cum credeam.

M-a apăsat cu degetul, aţâţându-mă.

— Ce te-ai udat pentru mine, Penny!

Şi-a frecat vârful nasului de al meu.

Inima mi-a luat-o razna. Mi-am lăsat capul pe spate, iar el a răspuns chemării mele, răvăşindu-mă cu un sărut care mi-a făcut capul să se învârtă. M-a muşcat de buză şi a băgat adânc un deget în mine.

Am icnit cu putere.

Şi-a făcut degetul să alunece înăuntru şi afară într-un ritm chinuitor.

— Nu mi-am dat seama că te excită atât de tare să ai pula mea în gură.

— Tot ce ţine de tine mă excită.

Şi-a mai băgat un deget în mine.

Am gemut uşor. A început să mă pătrundă cu degetele, mai repede, mai adânc. Simţeam cum mă încordez în jurul lui, urcând din ce în ce mai mult, unde numai el era în stare să mă aducă. Mi-a apăsat clitorisul cu degetul mare. A curbat uşor degetul, atingând locul ăla despre care nici nu ştiam că există până să-l întâlnesc pe el.

— Da! am ţipat, apoi am explodat în jurul degetelor lui.

Orgasmul m-a copleşit, iar el şi-a scos degetele din mine şi le-a băgat în gură.

Am înghiţit în sec, urmărindu-l atent. Tot ce făcea era extrem de sexy. Încă nu terminasem cu el. Mi-am mutat privirea spre mijlocul lui, apoi spre pantaloni. Membrul erect îi era umflat, stând să-i rupă fermoarul şi să iasă la vedere.

— Mai am doar câteva minute până la următorul curs, a spus profesorul Hunter.

— Atunci ar fi bine să mă fuţi repede!

A ridicat din sprânceana stângă.

— Penny, sunt convins că pot să te fac să-ţi dai drumul în şaizeci de secunde.

Avea o privire provocatoare.

— Întoarce-te şi pune mâinile pe birou!

I-am urmat repede instrucţiunile. În viaţa mea nu-mi dorisem ceva atât de mult.

M-a cuprins de talie cu degetele mari şi şi-a lăsat mâinile să-mi alunece pe fund şi pe coapse, lăsându-mi chiloţii şi ciorapii până la genunchi. M-a împins în faţă, aşa încât mijlocul să-mi fie pe biroul lui, iar fundul ridicat în aer, aşteptându-l.

Şi-a plimbat degetele pe şira spinării mele.

— O să fie rapid şi brutal, cum îţi place ţie!

Am auzit fermoarul pantalonilor lui. Aşteptarea mă omora. De parc-ar fi răspuns rugăminţilor mele mute, mi-a tras o palmă zdravănă peste fund şi m-a pătruns cu scula lui enormă. Usturimea palmei lui şi scula care-mi lărgea păsărica m-au lăsat cu gura căscată.

Şi-a băgat şi şi-a scos scula, cât era de lungă, din mine, transformând durerea într-o plăcere de nemăsurat. Am apucat cealaltă parte a biroului lui şi m-am împins din nou în el, dorindu-mi mai mult.

S-a izbit de mine, apoi a început să şi-o bage şi să şi-o scoată fără oprire, futându-mă mai zdravăn decât mă futuse vreodată. Oasele şoldurilor mele s-au înfipt în marginea biroului lui, dar nu simţeam decât cum mă pătrunde. Scula lui mă făcea să uit de toate.

S-a aplecat în faţă şi m-a atins uşor cu nodurile degetelor pe obraz în timp ce-şi rotea şoldurile.

— Mai ai doar treizeci de secunde la dispoziţie, Penny. Dacă nu-ţi dai drumul, atunci o să fii nevoită să aştepţi, pur şi simplu.

— Sunt atât de aproape! am gemut.

Nu putea să mă lase aşa, cu dureri şi tânjind după el.

M-a tras de păr, arcuindu-mi spatele. M-a prins zdravăn şi s-a folosit de părul meu ca de o pârghie pentru a mă pătrunde mai repede. Senzaţia m-a făcut să mă încordez în jurul lui.

— Aşa! a mârâit. Dă-ţi drumul pentru mine, Penny!

Apoi, de parcă mi-ar fi dat o instrucţiune simplă, m-am eliberat. Degetele de la picioare mi s-au îndoit în timp ce continua să mă pătrundă, băgând-o şi scoţând-o din mine, lăsându-se purtat de euforia mea. M-a apucat de ambele părţi ale taliei, iar o clipă mai târziu, i-am simţit lichidul fierbinte umplându-mă.

A gemut uşor şi şi-a scos-o afară, lăsându-mi o senzaţie de gol între coapse. L-am auzit trăgându-şi fermoarul pantalonilor şi m-am ridicat de pe biroul lui, apoi m-am întors în direcţia opusă.

A îngenuncheat în faţa mea şi mi-a sărutat ambele oase ale şoldurilor. Aveam dungi roşii pe ele din cauza presiunii la care fusesem supusă când mă futuse lipită de biroul lui. Am înghiţit în sec cu putere şi l-am urmărit ridicându-mi chiloţii şi pantalonii la loc. M-a sărutat din nou pe ambele oase ale şoldurilor.

— Vin la tine la opt.

— Poftim?

Nu eram în stare să gândesc limpede. Habar n-aveam la ce se referă. Dar nu aveam de gând să protestez, ci să-l văd cât mai mult posibil.

— Ca s-o cunosc pe Melissa, mai ţii minte?

S-a ridicat şi mi-a pus cu blândeţe mâna pe obraz.

— În seara asta, nu? Aduc desert.

— Aha!

— Negrese sau ceva de genul ăsta, Penny.

Mi-a urmărit conturul buzelor cu degetul mare.

— De data asta, nu-s eu.

Am zâmbit.

— Scuze, mi-e greu să gândesc limpede în momentul ăsta!

Profesorul Hunter mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Nu cred c-o să mă satur vreodată de tine, a şoptit.

L-am privit cu jind în ochi.

— Eu ştiu sigur că nu o să mă satur niciodată de tine.

Îl iubeam. Nu aveam nicio îndoială în această privinţă. Îl iubeam foarte mult.

Capitolul 50

Miercuri

Ultima oară când profesorul Hunter fusese aici, nu ştiam că vine. Deci voiam să mă asigur că acum camera va arăta ceva mai ca lumea. Am luat ultima haină de pe podea şi am aruncat-o în coşul de rufe.

— Doamne, ăsta n-a mai fost aici până acum?

Melissa mă urmărea.

— Ba da, dar nu vreau să creadă că-s o împrăştiată.

— Păi, eşti o împrăştiată.

Am pus sticla de Windex înapoi pe birou.

— Cred că ai dreptate.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Despre de… adică despre James?

— Îh, tu îi spui domnul profesor Hunter?

— Nu, am minţit, simţind cum mă înroşesc toată.

— Ce ciudată eşti!

— Melissa, te rog eu, nu mă face de râs!

— Pe bune că nu sunt chitită să te fac de râs. Dar am nişte întrebări pentru el. Dacă te-apucă groaza când i le pun…

— Melissa!

— O să mă port cât pot de frumos.

A ridicat mâinile în aer, prefăcându-se că se predă.

Nu credeam o iotă din ce spune. Telefonul mi-a vibrat, iar stomacul mi-a urcat până-n gât. Am luat mobilul şi i-am citit mesajul.

— A venit!

— Atunci, du-te şi pofteşte-l înăuntru!

Melissa şi-a încrucişat picioarele pe pat.

I-am mai aruncat o privire rugătoare, apoi m-am dus să-i dau drumul profesorului Hunter înăuntru. Am deschis uşa din spate a căminului nostru. Stătea acolo, îmbrăcat cu o geacă de piele, blugi şi un tricou. Chiar arăta ca un student, cel mai arătos student din câţi existau. Începuse să plouă, ceea ce-i făcea părul să lucească. A intrat şi m-a sărutat.

— Penny! a şoptit.

— James! am spus, cu răsuflarea tăiată.

Genunchii mi s-au făcut ca gelatina.

— E nerăbdătoare să mă cunoască?

— Cred că da.

— Nu pari foarte convinsă de lucrul ăsta.

Avea un zâmbet larg, jucăuş, întipărit pe figură.

— Chestia-i că e destul de pătimaşă de felul ei. Te rog să ţii minte cât de mult îmi place de tine!

— Sigur n-o să fie atât de rău. Am adus negrese.

A ridicat o tavă rotundă acoperită cu folie de aluminiu. Negresele erau pe locul al doilea după prezervative în topul preferinţelor mele în materie de lucruri ambalate în folie.

— Mai degrabă te-aş vrea pe tine.

Mă simţeam îndrăzneaţă, sentiment care eram sigură că urma să dispară imediat ce aveam să mergem în camera de cămin.

— Poate mai târziu. În momentul de faţă, am promis că o să o cunosc pe prietena ta.

S-a dat un pic înapoi şi mi-a întins mâna. L-am lăsat să mă conducă pe trepte spre camera mea. Am inspirat adânc în timp ce

deschideam uşa.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi misteriosul domn profesor Hunter? a întrebat Melissa.

Profesorul Hunter i-a oferit Melissei un zâmbet absolut fermecător!

— Te rog, spune-mi James! Iar tu trebuie să fii Melissa.

A întins mâna ca să i-o strângă pe-a Melissei.

Aceasta a ezitat un pic cam mult, apoi i-a strâns-o. Se comporta nasol intenţionat. Începea să mi se pară o idee foarte proastă faptul că-i lăsasem să se întâlnească.

— Am adus negrese!

Profesorul Hunter a ridicat tava în aer.

— Mmm! Tu le-ai făcut? a întrebat Melissa.

— Nu! Mă îndoiesc că ar fi fost comestibile dacă le-aş fi făcut eu.

— Nu găteşti?

— Nu foarte des.

Profesorul Hunter s-a scărpinat la ceafă. Părea extrem de stânjenit. L-am cuprins de braţ.

— Are bucătar personal, am îndrăznit eu.

Oare situaţia putea fi mai jenantă?

Melissa avea să petreacă toată noaptea punându-i întrebări la foc automat.

— Foarte şmecher! a zis Melissa şi şi-a încrucişat braţele la piept, după care a adăugat: Ciudată chestie, dar nu mi-am imaginat niciodată un profesor într-o cameră de cămin!

— Nici eu nu mi-am imaginat vreodată că o să fiu în camera unei studente. Aşa a fost să fie.

Melissa a zâmbit.

— Aşadar, zi-mi câte ceva despre tine!

— Păi, am copilărit la New York. Am locuit acolo toată viaţa până m-am mutat aici anul trecut. Scuze, dar ce vrei să ştii, mai exact? Ceva anume?

— Unde-ai fost la şcoală?

— Pot să iau loc?

Mi-a zâmbit. Era ferm pe poziţie, în ciuda insistenţei cumplite a Melissei.

— Da! am răspuns.

Dar şi eu eram curioasă să aflu unde fusese la şcoală. Nu-l întrebasem niciodată. I-am tras scaunul de birou. Profesorul Hunter şi-a scos geaca, a pus-o pe spătarul scaunului şi s-a aşezat. Eu am sărit pe pat şi m-am aşezat turceşte.

— Am fost la Harvard.

Harvard, uau!

— Atunci, părinţii tăi sunt înstăriţi? a întrebat Melissa.

— Părinţii mei sunt înstăriţi, dar eu am avut bursă la Harvard.

— Impresionant!

— Mulţumesc!

— Chiar şi aşa, eşti arătos, iar părinţii tăi sunt înstăriţi. Probabil c-ai primit mai toate lucrurile de-a gata.

O străfulgerare de furie i-a apărut pe figură profesorului Hunter. A inspirat adânc.

— Din unele puncte de vedere, da. Dar mi-au fost date de-a gata multe lucruri de care nu aveam nevoie. Îmi datorez succesul mie însumi, nu familiei mele. Mai ai vreo întrebare pentru mine?

— Păi, am una principală. De ce vrei să ieşi cu studente?

Melissa nu se dădea bătută.

— Nu vreau să ies cu studente.

A accentuat forma de plural.

— Se pare că ţi-ai făcut o impresie greşită despre mine. Vreau să ies cu Penny.

— Adică n-ai mai ieşit cu nici o altă studentă în afară de Penny?

— Nu!

— Dar poţi să ieşi cu cineva, având în vedere că eşti căsătorit?

Profesorul Hunter m-a privit. Era surprins că Melissa ştie

asta. Oare se supărase pe mine că-i spusesem? Nu-mi dădeam seama după expresia lui. Părea că suferă un pic. Nu mă gândisem că-i trădam încrederea dacă-i spuneam Melissei. Am simţit un gol în stomac. El s-a întors spre Melissa.

— Divorţez.

— Dar, teoretic, încă eşti căsătorit.

— Melissa, viitoarea mea fostă soţie, m-a înşelat aproape toată relaţia noastră. Din punctul meu de vedere, nu mai suntem căsătoriţi.

Melissa a tăcut o clipă.

— Îmi pare rău în legătură cu soţia ta! Dar tot căsătorit eşti. Cât o să mai dureze divorţul tău?

Îi mulţumeam în gând Melissei, care îi punea întrebări pe care eu nu aveam încredere să i le adresez. Şi dintr-un anumit motiv, profesorul Hunter îi răspundea fără şovăială.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Mă gândeam că o fi semnat deja actele. I-am oferit tot ce vrea.

— Nu mi se pare corect să cauţi să ai o relaţie în situaţia dată.

— Trebuie să-ţi spun că nu sunt de acord. În viaţa mea nu m-am simţit mai sigur în legătură cu ceva.

— Poate că simţi că e ce trebuie, dar există consecinţe. N-o să fii concediat dacă află cineva despre tine şi despre Penny?

— Nu neapărat.

Urmărindu-i pe Melissa şi pe profesorul Hunter cum stau de vorbă, parcă urmăream un turneu de ping-pong.

— Dar la Penny nu te gândeşti deloc? Adică, dacă se află despre chestia asta, n-o să ia nimeni în serios notele pe care i le-ai dat. N-o să o mai vadă nimeni ca pe o studentă ca oricare alta. Şi alţi profesori o să-i pună notele la îndoială. Ştiu că e doar cu tine, dar alţii pot crede că a fost şi cu alţi profesori. Toată cariera ei de studentă o să fie în pericol. Poate că ţie-ţi convine să fii concediat, dar ea tot aici o să studieze!

Chiar nu mă gândisem la asta. *Oare chiar o să fiu privită cu*

alți ochi?

— Cred că Penny e în stare să-şi facă propriile alegeri.

S-a uitat la mine.

— M-am gândit la toate posibilităţile. Şi sunt dispus să risc până la capăt dacă şi ea este.

— Sunt!

I-am zâmbit profesorului Hunter. Eram dispusă să merg până la capăt. În clipa asta, viitorul nu conta. Mă bucuram de prezent. Dar aş fi minţit dacă aş fi spus că nu văd niciun viitor pentru noi doi. Nu-mi puteam imagina viaţa fără el.

— Şi nu te îngrijorează deloc diferenţa de vârstă?

Băga-mi-aş! Fusesem atât de absorbită de toate porcăriile mele, încât uitasem cu totul că am şi eu un secret. Oare profesorul Hunter avea să mai vrea să fie cu mine după ce îi spuneam adevărul? Mi-am muşcat buza.

— Nu, nu mă îngrijorează! A făcut o pauză, apoi: Ce-ai zice să mâncăm negresele alea? a propus profesorul Hunter.

— De ce, pentru că toate problemele femeilor dispar când vine vorba de ciocolată? a pufnit Melissa.

— Mi-e foame, pur şi simplu.

Profesorul Hunter s-a foit în scaun.

— Dar tu în ce te specializezi, în drept penal?

— Aduc nişte farfurii.

Am sărit de pe pat şi am adus nişte farfurii de hârtie din dulap. Am desfăcut folia de pe tavă.

— Nu, în ştiinţe politice.

— Vrei să devii avocată?

— Aici nu prea e vorba despre mine, James, e vorba despre tine!

— Eu aveam impresia că în seara asta o să ne cunoaştem mai bine.

— Da, vreau să devin avocată. Acum, să revenim la tine. Mie-mi vine greu să cred că nu-ţi găseşti o parteneră care să fie de vârsta ta.

Melissa nu dădea deloc înapoi.

— Singura persoană pe care o vreau drept parteneră e Penny. Nu ştiu ce altceva să-ţi spun ca să te conving să mă crezi.

Melissa a oftat.

— OK!

— OK?

— Te cred. Scuze că ţi-am pus atâtea întrebări! Nu fac altceva decât să-i port de grijă lui Penny. Pur şi simplu nu îi stă în fire să iasă cu un profesor.

Am încremenit în timp ce tăiam negresele. *Te rog, nu spune că-s o viitoare babă cu pisici!*

— Sper că nu, a replicat profesorul Hunter.

— E un pic cam ipocrită replica asta.

— Atunci cred că sunt ipocrit.

Mi-a zâmbit.

Corpul mi s-a relaxat. Mereu se întâmpla aşa atunci când privirea lui era aţintită la mine. Am terminat de tăiat negresele şi am început să le împart.

— Foarte bune! a apreciat Melissa cu o voce dulce.

M-am relaxat şi mai mult. Poate că terminase în cele din urmă cu atacurile.

— O să transmit mai departe complimentele tale.

Profesorul Hunter şi-a pus negresa pe jumătate mâncată pe farfurie.

— Păi, dacă Penny nu e genul de fată care să iasă cu un profesor, ce gen de fată e, mai exact?

Melissa a râs.

— Genul de fată căreia-i place să stea în pat sâmbătă dimineaţa. Nu încalcă regulile. Eu am crezut că are glume în program când a zis că iese cu tine.

— Câteodată mai încalc şi eu regulile!

Era ciudat să stau pur şi simplu acolo şi să-i urmăresc cum vorbesc despre mine.

— Nu, nu le încalci. Eşti ridicol de cuminte. În weekenduri,

practic te scot cu forţa din cameră.

Profesorul Hunter a râs. Şi-a lăsat farfuria jos, s-a ridicat şi apoi s-a aşezat lângă mine pe pat. Tensiunea din cameră parcă s-a evaporat de tot când m-a înconjurat cu un braţ; era iubitul meu. Eram cea mai norocoasă fată din lume.

Melissa ne-a zâmbit.

— Trecerea de la neasumarea niciunui risc la a te cupla cu un profesor e un salt uriaş. Nu l-am înţeles. Dar văzându-vă împreună… îl înţeleg.

— Păi, mă bucur că avem acordul tău. Opinia ta pare foarte importantă pentru Penny, aşadar, e importantă şi pentru mine.

— Şi promit să nu spun nimănui! Secretul vostru e în siguranţă cu mine.

— Mulţumim, Melissa!

— Şi daţi-mi voie să te invit în mod oficial la petrecerea de ziua noastră! Sunt sigură că Penny ţi-a spus deja de ea.

— De fapt, încă nu m-a invitat.

Profesorul Hunter mi-a zâmbit.

— Şi nici nu mi-a spus nimic despre ea.

Melissa a râs.

— Ei bine, în mod normal, nu cred c-ai putea să vii. Dar pentru că o să fie aproape de Halloween, o să dăm o petrecere cu costume. Aşadar, atât timp cât porţi un costum fain, cred c-o să fie în regulă…

Profesorul Hunter mi-a aruncat un zâmbet strălucitor.

— N-aş rata aşa ceva!

Simţeam un gol în stomac. Trebuia neapărat să îi spun că am doar nouăsprezece ani. În clipa asta, îmi era teamă că aşteptasem prea mult. Minciuna părea din ce în ce mai groaznică pe măsură ce tărăgănam lucrurile.

— Pot să vin un pic până la tine? l-am întrebat pe profesorul Hunter.

Aveam să-i spun în seara asta, indiferent de consecinţe.

M-a frecat pe spate.

— Bineînţeles.

— Scuze, un singur lucru mai am de spus înainte să pleci acasă!

— Melissa! am implorat-o.

— Nu, e în regulă! a intervenit profesorul Hunter. Ce anume?

— Să faci bine să n-o faci să sufere!

— N-o să o fac.

— Păi, ai făcut-o deja, aşadar, mi-e greu să te cred pe cuvânt. N-am mai văzut-o niciodată pe Penny purtându-se cum s-a purtat săptămâna asta. Şi poate voi doi aţi uitat de chestia asta, dar eu nu.

— Aia a fost doar o neînţelegere.

— Poate că dacă ai fi mai sincer în privinţa bagajului tău emoţional, nu s-ar mai întâmpla chestii de genul ăsta.

— N-o să-i fac nimic, a repetat profesorul Hunter.

Pentru prima oară, părea cu adevărat furios. Mi-am ţinut respiraţia.

— Atât pot să îţi cer.

Melissa şi-a terminat negresa.

— Vă stă bine împreună!

Profesorul Hunter a coborât privirea spre mine.

— Se face târziu. Dacă vrei să vii un pic la mine, ar fi bine să plecăm!

S-a ridicat de pe pat şi şi-a luat geaca pe el.

M-am dat şi eu jos şi am aruncat farfuriile la gunoi.

— Penny, pot să vorbesc o secundă cu tine? a întrebat Melissa.

— Aduc maşina încoace, a spus James.

I-a întins mâna Melissei.

— A fost… interesant să te cunosc!

— Ţi-ai ales bine cuvintele. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi aiurea!

Melissa a dat mâna cu el.

— Faptul că le porţi de grijă prietenilor e o mare calitate.

Sper să ne mai vedem! O să iasă o avocată bună din tine.

Părea că vorbele lui o făcuseră pe Melissa să roşească. Aşadar, şarmul lui chiar avea efect asupra tuturor. Profesorul Hunter a ieşit pe uşă, lăsându-ne singure.

Imediat ce s-a închis uşa, m-am întors spre Melissa.

— Mi-ai promis că te comporţi cât poţi de frumos! Ce mama dracului a fost asta?

— Îmi pare rău, Penny! N-am vrut să mint. Doar că aveam o grămadă de întrebări pentru el.

Am oftat.

— Şi, cum ţi s-a părut?

— E foarte arătos. *Foarte* arătos. Şi pare de treabă.

— Nu mai fi evazivă! Zi-mi ce crezi cu adevărat!

— Penny, nu ştiu exact de ce, dar eu n-am încredere în el.

— Ţi-a răspuns la toate milioanele de întrebări. Ce mai vrei să ştii?

— Pur şi simplu mi se pare că tot ascunde ceva. Nu ştiu cum să-ţi explic. Penny, vreau să fii fericită.

— Sunt.

— Ai grijă, doar, bine?

M-a strâns de mână. Îngrijorarea ei mă cam neliniştea. Poate că el chiar mai ascundea şi altceva.

Capitolul 51

Miercuri

Profesorul Hunter mă aştepta când am ieşit din camera de cămin. Stătea sprijinit de maşină cu braţele încrucişate. Încă burniţa, dar nu părea conştient de asta. Părea supărat. Dar când am ajuns la el, a zâmbit şi mi-a deschis portiera. Am urcat în maşină, iar el a închis-o după mine. Mi-am pus centura şi l-am urmărit dând ocol maşinii spre partea şoferului. A urcat, apoi am demarat imediat. Tăcerea lui mă tulbura.

— Scuze pentru toate întrebările Melissei!

— E în regulă!

Privea drept în faţă, spre şosea. Strângea atât de tare de volan, încât i se albiseră nodurile degetelor.

— Nu pare a fi în regulă.

— Când te-am sfătuit să îi povesteşti despre mine, am crezut c-o să-i spui că sunt profesorul tău.

— Credeam că am voie să-i spun tot! M-ar fi luat la întrebări dacă nu i-aş fi zis de ce ne-am certat.

— Ar fi trebuit să mă întrebi dacă e în regulă!

— Îmi pare rău!

— Îmi place foarte mult să-mi păstrez viaţa personală pentru mine, Penny.

— Ştiu. Chiar şi faţă de mine.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am privit pe geam. Opream în faţa blocului lui. Deja bănuiam că-mi ascunde lucruri. Şi mă mai bântuiau şi cuvintele Melissei. Maşina a făcut un ocol prin garaj, iar profesorul Hunter a parcat-o lângă celelalte maşini din colecţia lui. A oprit motorul şi a coborât. Am deschis portiera fără să-l aştept.

M-a luat de mână şi a pornit iute spre lift, trăgându-mă după el. Oare de ce mi se părea atât de sexy când era furios şi impunător? Şi-a trecut cartela de acces peste senzor, iar uşile s-au deschis. M-a tras după el înăuntru.

— Am spus că-mi pare rău. Ar fi trebuit să te întreb.

— Nu e vorba numai despre asta!

— Atunci, despre ce e vorba?

— Prietena ta nu mă suportă! Nici măcar o şansă nu mi-a dat. Mă gândesc că poate e pentru că se gândeşte că pentru tine e potrivit altcineva!

— Nu cred.

— Deci îi e antipatic şi Tyler?

— Povestea asta n-are nicio legătură cu Tyler. Ea nu face altceva decât să-mi poarte de grijă.

— Nu cred că e adevărat.

— Termină!

L-am împins uşor în piept.

M-a prins de mână. Ochii-i aruncau scântei în timp ce mă fixa cu privirea. M-a împins cu spatele în peretele liftului şi mi-a ridicat mâinile deasupra capului. Tot corpul mi-a fost copleşit de dorinţă. Sărutul îi era pătimaş şi posesiv, lăsându-mi tot corpul să tânjească după el. Fiecare centimetru din corpul meu se simţea viu. Membrul erect îi era lipit de coapsa mea, crescând secundă cu secundă. Când uşa s-a deschis cu un „ding", s-a retras.

— Of, Doamne!

Mi-a zâmbit. Eu am roşit. Nu voisem să rostesc cuvintele cu voce tare.

Şi-a aruncat geaca pe podea şi şi-a scos tricoul.

— Ai aşa un obicei de-a mi te băga pe sub piele!

— Nu o fac cu intenţie.

— Ba o faci!

— Domnule profesor Hunter, trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu vreau să stau de vorbă.

S-a îndreptat spre mine şi mi-a tras tricoul în sus. Numai la un lucru îi stătea gândul. Şi eu mi-l doream.

Dar trebuia neapărat să fiu puternică. Dacă nu-i spuneam în momentul ăsta, situaţia avea să se înrăutăţească tot mai mult.

— Dar am să-ţi spun ceva foarte important.

Mi-a scos complet tricoul.

— Mai poate aştepta!

Şi-a lipit buzele de ale mele, iar restul tăriei mele de caracter s-a topit odată cu sărutul lui. Era la fel de pătimaş ca sărutul nostru din lift.

M-a împins pe canapeaua fără de pată şi s-a urcat pe mine. Limba lui dădea târcoale limbii mele în timp ce îmi plimbam mâna în jos pe pătrăţelele lui. Mi-am trecut vârfurile degetelor pe părul de pe burtă şi l-am apucat de membrul erect prin blugi,

făcându-l să-mi geamă în gură.

M-am chinuit puţin cu nasturele şi fermoarul blugilor lui şi i-am apucat mădularul cu mâna. I s-a tăiat răsuflarea în timp cât mi-am plimbat mâna în sus şi-n jos pe scula lui.

— Ştiu că eşti supărată pe mine.

Mi-a desfăcut sutienul şi mi l-a tras cu blândeţe în jos, pe braţe.

— Nu, e în regulă! am gâfâit.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe gât. A luat-o în jos, lăsând o dâră de săruturi pe sânii mei, sugând cu putere fiecare sfârc. Îl doream atât de tare! M-a sărutat în partea de jos a burţii şi dincolo de buric. Mi-am ridicat şoldurile, iar el mi-a tras ciorapii şi chiloţii tanga dintr-o singură mişcare rapidă. Mi-a desfăcut genunchii şi şi-a plimbat mâinile pe coapsele mele. Am înghiţit în sec.

— Vreau să fii furioasă. Asta o să facă toată treaba şi mai fainã!

Şi-a dus buzele la clitoris şi l-a supt cu putere.

— Domnule profesor Hunter! am exclamat, arcuindu-mi spatele.

Mi-a răspuns sugându-mi din nou clitorisul şi şi-a lăsat limba să răspundă nevoilor mele. Mi-a desfăcut şi mai tare coapsele, îndesând limba şi mai adânc în mine, înnebunindu-mă. Mi-am ascuns faţa într-una dintre perne şi am gemut.

— Da! Am nevoie de tine! am icnit. Te rog!

Cu mâna liberă, şi-a aruncat pantalonii şi boxerii pe jos. Mi-am muşcat buza, nerăbdătoare să simt cum mă pătrunde. Dar în loc să se urce pe mine, m-a luat de mână şi m-a ridicat în şezut, pătrunzându-mă adânc cu degetele. Mi s-a tăiat răsuflarea de plăcere.

Şi-a îndesat scula groasă în gura mea şi m-a apucat de păr. Îmi doream să mă pătrundă, dar muream după gustul lui. Am imitat gestul degetelor lui, lăsându-le să alunece din ce în ce mai repede în sus şi-n jos pe mădularul lui. Am strâns buzele şi am ridicat privirea spre el, în timp ce închidea ochii, în extaz. L-am

apucat de fund şi i-am vârât-o cât de adânc am putut, lăsându-l să-mi umple fundul gâtului.

A gemut şi şi-a scos-o din gura mea.

— Nu vreau să-mi dau drumul în gura ta. Vreau să-ţi strângi păsărica în jurul meu şi să-mi strigi numele!

Îmi plăcea la nebunie când vorbea aşa. Era atât de porcos, dar mă excita şi mai tare!

Şi-a scos degetele din mine, făcându-mă să gem în semn de protest.

— Iubi, nici pe departe n-am terminat!

M-a ridicat de pe canapea şi m-a întins iute peste braţele ei.

— Desfă-ţi picioarele, Penny!

Vocea-i suna ca un mârâit jos. Niciodată nu mai sunase atât de sexy. I-am urmat instrucţiunile şi mi-am ţinut răsuflarea. Credeam că avea să mă pătrundă imediat cu putere, dar nu s-a întâmplat nimic. Un fior mi-a străbătut şira spinării şi m-am cutremurat cu totul. Mi-a atins uşor cu degetele partea din spate a genunchilor, iar eu mi-am arcuit spatele. Muream de nerăbdare. Degetele sale mi se plimbau pe coapse şi pe fund. Şi-a lăsat mâinile să alunece pe şoldurile mele şi m-a prins cu putere de ele în timp ce se avânta în mine.

— Da! am ţipat.

Era tot ce-mi doream, ba chiar mai mult de-atât. Atât de carnal, atât de primitiv!

Scula lui mă izbea fără încetare, întinzându-mă până nu am mai putut suporta. M-a apucat de umeri şi m-a ridicat în picioare, înclinându-şi scula şi atingând locul pe care numai el îl putea găsi. Am rămas cu gura căscată. Senzaţia era copleşitoare. Eram aproape să-mi dau drumul, când şi-a scos-o deodată din mine.

M-a împins înapoi pe canapea.

— Întoarce-te pe partea cealaltă! mi-a poruncit.

M-am întors. Dorinţa din ochii lui era la fel cu a mea. Eram toată încordată pe dinăuntru. Aveam nevoie de el. Numai el mă putea ajuta să mă relaxez.

— Domnule profesor Hunter, sunt atât de aproape! am gâfâit.

— Știu.

S-a urcat peste mine și m-a prins de fund, săltându-mi picioarele în aer. Partea inferioară a spatelui îmi stătea deasupra pernelor canapelei.

— Te rog! l-am implorat, iar el a ridicat din sprânceana stângă, întrebător. Te rog, domnule profesor Hunter! Fute-mă!

M-a pătruns din nou. A dat din șolduri, atingând fiecare nerv dinlăuntrul meu. Și-a mutat mâinile pe șoldurile mele, apoi m-a prins ferm de ele, în timp ce intra și ieșea încet din mine. Am încercat să-mi unduiesc șoldurile, ca să-l fac să se miște mai repede, pătrunzându-mă cât de adânc putea, umplându-mă cu fiecare centimetru.

M-am sfărâmat într-un milion de bucăți în timp ce lichidul lui fierbinte intra țâșnind în mine. S-a prăbușit lângă mine și m-a strâns cu putere la piept. Îi bubuia inima. Mi-am înclinat capul pe spate, iar el m-a sărutat cu blândețe. Voiam ca acest moment să dureze la nesfârșit.

Capitolul 52

Miercuri

Când i-au încetinit bătăile inimii, am știut că e momentul. Nu mă mai împiedica nimic să-i spun secretul meu.

— Mi-ai spus „iubi."

— Îmi pare rău, nu ți-a plăcut?

— Ba da, mi-a plăcut. Doar că mereu mi-ai spus Penny. Sau „Domnișoară Taylor". Dar tot ce spui tu sună sexy. Poți să-mi spui oricum.

Profesorul Hunter a zâmbit.

— Iar tu mi-ai spus mereu „domnul profesor Hunter".

— Cred că îți place că-ți tot spun așa, nu?

— Chiar crezi, nu-i aşa?

— Face toată povestea să pară mai sexy. Misterioasă şi interzisă. Greşită, dar atât de potrivită!

— Nu e nimic greşit la noi doi.

Mi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Melissa a zis ceva după ce am plecat, nu-i aşa? Îmi dau seama că te deranjează ceva.

— Nu, nu e vorba doar despre asta.

Doar parţial.

— Păstrează-ţi ideea!

S-a ridicat încet de pe canapea, iar eu l-am privit cu jind.

— Ce, nu te-ai săturat?

— Nu m-aş sătura niciodată de tine.

A zâmbit şi şi-a tras fermoarul pantalonilor.

— Revin imediat! Am ceva pentru tine.

M-am ridicat încet în şezut. Mi-am luat chiloţii de pe podea. M-am dus să-mi iau şi pantalonii, dar, între timp, mi-a venit o idee mai bună. Am luat, în schimb, pe mine, tricoul profesorului Hunter şi m-am aşezat înapoi pe canapea.

— Doamne, cât eşti de sexy!

A ieşit dintr-o cameră în care încă nu fusesem.

Simţeam cum mă înroşesc.

— Acum arăţi cel mai frumos! Când ai părul ciufulit, obrajii rozalii şi porţi un tricou de-al meu.

A scos de la spate o cutie împachetată.

— Dar ziua mea e abia peste câteva săptămâni.

— Nu e pentru ziua ta.

S-a aşezat lângă mine şi mi-a pus cutia în mână. Era ambalată perfect, cu hârtie albă şi o fundiţă de mătase roz.

— Ce e?

— Deschide-o, iubi!

I-am zâmbit. Am tras de fundiţă şi am dat hârtia la o parte. Erau bikini noi. Albastru-închis, aceeaşi culoare ca a oceanului. Erau mai multe şnururi decât eram obişnuită să văd la un costum

de baie, dar arăta superb. Mi-am trecut degetele peste material.

— Nu trebuia să faci asta.

— Am vrut eu să o fac. Pe lângă asta, e vina mea că l-ai pierdut pe ultimul.

Am râs.

— Nu l-am pierdut. M-ai convins cumva să mă dezbrac în public şi mi-a fost furat.

— Nu vreau să-ţi dau vreo veste proastă, dar n-a fost nevoie de nu ştiu câtă convingere.

S-a aplecat şi m-a sărutat cu blândeţe.

— Dar probabil că ăsta-i cel mai scump lucru pe care-l am. E prea mult!

Am pus capacul la loc şi l-am împins înapoi spre el.

— Penny, e un cadou!

— Ştiu! Scuze, îmi place foarte mult! Dar nu sunt obişnuită să primesc cadouri atât de extravagante!

— Păi, ai face bine să începi să te obişnuieşti! Vreau să-ţi pot cumpăra lucruri. Vreau să-ţi pot oferi absolut tot ce îţi doreşti.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau nimic. Te vreau doar pe tine.

— E revigorant să aflu asta.

Mi-a cuprins bărbia în palmă.

— N-am întâlnit pe nimeni ca tine.

S-a aplecat şi m-a sărutat din nou, apoi s-a retras şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Păi, nu te supăra pe mine! Nu mi-am dat seama că n-o să-ţi pice bine să primeşti cadouri. Ţi-am luat şi câte ceva pentru când vrei să petrecem noaptea împreună.

— Poftim?

S-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna. I-am luat-o, iar el m-a ridicat în picioare. M-a condus prin bucătărie spre dormitor. A aprins lumina în dressing. Un rând de cămăşi de-ale lui lipsea, iar în locul lor se aflau o grămadă de haine noi. *Pentru mine.*

Mi-am plimbat mâna peste blugi, tricouri, rochii scurte, fuste

şi bluze. Am privit în jos. Şi încălţări? Era o pereche nouă de tenişi, nişte saboţi şi câteva perechi de pantofi cu tocuri cui de diferite lungimi.

Toate încă aveau etichete.

— Nu pot să accept toate astea. Adică, nu pot să accept nimic. Te rog, spune-mi că poţi returna lucrurile astea!

— Pot, dar nu o fac.

— De ce?

— Penny, te-ai luminat la faţă când le-ai văzut! Înţeleg că nu eşti obişnuită să fii îngropată în cadouri. Dar vreau să ai toate lucrurile astea, altfel nu ţi le-aş fi cumpărat. Vreau să te simţi în largul tău să stai aici ori de câte ori doreşti!

Am simţit cum roşesc.

— Toate sunt foarte faine! Dar de unde-ai ştiut ce mărime port?

— Cred că-ţi cunosc corpul destul de bine.

Mi-a pus mâna pe şale.

— Şi ţi-ai lăsat hainele aici într-o dimineaţă.

Am făcut o grimasă amintindu-mi cum fugisem de el. Nu intenţionasem să-l rănesc. Şi eram pe cale s-o fac din nou. Trebuia neapărat să-i spun adevărul.

Şi-a deschis unul dintre dulapuri. În el erau cel puţin douăsprezece perechi de chiloţi cu dantelă, cu sutiene asortate.

— Deci cu chestii de-astea vrei să mă îmbrac?

M-am gândit la chiloţii tanga din bumbac pe care-i purtam. Deodată, mi s-a făcut ruşine.

M-a luat în braţe.

— Eu prefer să nu te îmbraci cu absolut nimic.

Îmi pierdeam din nou hotărârea. Ori de câte ori mă atingea, era de parcă un curent electric mi-ar fi străbătut tot corpul.

— Domnule profesor Hunter, e prea mult! Apreciez gestul, dar nu am nevoie de toate lucrurile astea.

Profesorul Hunter m-a strâns şi mai tare în braţe. Mirosul lui îmbătător îmi făcea capul să se învârtă.

— Mă simt ca o prinţesă Disney. Ceea ce înseamnă că tu eşti prinţul cel chipeş care m-a salvat. Doar că n-am ştiut că e nevoie să mă salveze cineva.

Profesorul Hunter a râs.

— Dacă eu sunt prinţul, atunci chiar sper să fii prinţesa mea.

Am ridicat privirea spre el şi i-am zâmbit.

— Parcă m-am mutat aici fără să fiu nevoită să-mi aduc toate lucrurile. Mi se pare destul de convenabil aşa.

— Este.

— Şi vrei să păstrez toate astea?

— O să vreau să te răsfăţ. E un lucru pe care va trebui să îl accepţi. Dar în mare, ţi-am cumpărat toate astea pentru că vreau să te gândeşti să petreci mai mult timp aici. M-am gândit că dacă ai lucrurile astea aici, o să-ţi fie mai uşor.

Oare îmi cere să mă mut cu el? Ceva de genul ăsta?

Bătăile inimii mi s-au accelerat. Abia îl cunoşteam. Era o nebunie.

— Pe lângă asta, patul tău e tare incomod, a adăugat.

Dumnezeule, chiar îmi cere să mă mut cu el! Aşteptasem atâta timp să-i spun secretul meu! Ce repede devenise totul serios!

— Nu mă deranjează patul meu. De fapt, chiar m-am obişnuit cu el. Acum e foarte comod.

Profesorului Hunter i-a picat faţa.

— Nu încerc deloc să te presez, Penny. Ştiu că am unele probleme pe care trebuie neapărat să mi le rezolv. Sper doar să te gândeşti să petreci mai mult timp aici. Sunt cel mai fericit când eşti lângă mine.

Mi-a trasat conturul buzei inferioare cu degetul mare.

— Adică în câteva seri pe săptămână?

— Dacă aşa îţi doreşti tu.

— Tu cum îţi doreşti?

— Dac-ar fi după mine, te-aş ţine aici tot timpul.

S-a aplecat să mă sărute, dar m-am ferit.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Stăm de vorbă. Şi nu-mi vine în minte o discuţie care să-mi facă mai multă plăcere.

— Nu, eu mă refer la faptul că trebuie neapărat să îţi spun ceva.

L-am prins de braţe şi m-am desprins de el. Am ieşit din dressing şi m-am aşezat pe patul lui extrem de moale! Încă nu-mi dădusem seama cât sunt de obosită. O parte din mine nu-şi dorea altceva decât să stea întinsă, iar el să mă ţină în braţe toată noaptea. Voiam să fiu mereu cu el. Dar nu-l cunoşteam. Şi aveam o presimţire că nici el pe mine.

S-a aşezat lângă mine.

— O să returnez toate astea. Nu am vrut să te fac să te simţi nelalocul tău.

— Nu e vorba despre asta. Îmi place la nebunie ideea de a petrece mai mult timp alături de tine. Doar că trebuie neapărat să-ţi spun ceva.

— OK!

Mi se părea că sunt într-un vis. După ce fusesem atât de supărată pe el în săptămâna care trecuse, mi se părea ireal ca secretul meu să fie cel care să ne poată distruge relaţia. Dar poate că şi el ascundea ceva.

— Ce s-a întâmplat, Penny?

M-a strâns de mână.

— Nu vreau să mai existe secrete între noi.

M-a privit în ochi. Am crezut că urmează să-mi dezvăluie un secret de-al lui, dar a păstrat tăcerea. Părea tulburat. Nu voiam să fac asta; nu voiam ca povestea să se termine. M-am mutat astfel încât să stau în poala lui, cu faţa spre el. Mi-am pus mâinile pe faţa lui, iar el şi le-a mutat pe-ale sale pe şalele mele.

— Eşti atât de chipeş! Nici nu ştiu ce vezi la mine.

— Văd tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

M-a sărutat pe obraz, în locul din care-mi căzuse o lacrimă.

— Trebuie neapărat să îţi spun ceva. Şi trebuie neapărat să-mi promiţi că nu o să te superi.

— Spune-mi şi gata!

M-a sărutat pe celălalt obraz, pe care vărsasem o lacrimă.

M-am aplecat şi l-am sărutat. Voiam să-şi aducă aminte cum e să mă dorească, să aibă încredere în mine. Şi-a mutat mâna pe ceafa mea şi m-a strâns la piept. Totul părea atât de simplu când ne sărutam! Era exact cum trebuia. Era perfect. Mi-am dat capul pe spate. Mă privea în ochi cu dorinţa aceea bine cunoscută. Dacă voiam, îl puteam avea chiar în momentul acela. Şi chiar îmi doream. I-am dat un ultim sărut repede pe buzele nerăbdătoare.

— Trebuie să promiţi, am repetat.

— OK! Promit că nu mă supăr!

— Ziua mea de naştere e pe 15 octombrie.

— Bine de ştiut. Fii sigură că o să am grijă să-mi eliberez programul!

— Nu, nu asta mă macină.

I-am luat mâinile de pe spatele meu, le-am mutat pe şolduri şi le-am ţinut ferm acolo. N-aveam să-i mai dau niciodată drumul. Dacă-i dădeam, ar fi putut să-mi scape.

— Te-am minţit.

S-a încruntat, dar n-a scos niciun cuvânt.

— Te-am tot minţit încă de când m-ai condus acasă de la petrecerea aia. Nu am vrut. La început, n-am dorit decât să mă feresc de probleme. Dar acum e vorba de mult mai mult. Nu vreau să te fac să suferi. Nu vreau ca povestea asta să se încheie.

— Penny, ţi-am spus că nu plec nicăieri. Spune-mi şi gata!

M-a strâns de mâini.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu sunt în ultimul an.

L-am văzut încordându-se. Parcă i-aş fi tras o palmă peste faţă. Dar nu părea furios, ci doar surprins.

— Sunt în anul al doilea. Dar ziua mea de naştere e pe 15 octombrie. Deci, peste două săptămâni o să am douăzeci de ani.

Trăsăturile lui frumoase păreau chinuite.

— Ai doar nouăsprezece ani?

Şi-a desprins mâinile din ale mele. Deja îl pierdeam.

— Practic, am douăzeci de ani.

Şi-a trecut ambele mâini prin păr.

— Doamne, te-am tot servit cu alcool! Puteam să fiu arestat!

— Ştiu! Îmi pare rău!

— Ai doar nouăsprezece ani?

Vocea-i părea îndurerată. Şi-a pus mâinile pe obraji şi şi-a frecat barba nerasă.

— Penny!

— Ştiu că trebuia să îţi spun.

— M-ai făcut să mă simt îngrozitor pentru că nu ţi-am spus despre Isabella. Şi în tot acest timp, m-ai minţit?

— Ştiu! Îmi pare atât de rău!

— Ţi-am spus cât îmi e de greu să am încredere în oameni! Din cauza asta e aşa! Pentru că nimeni nu merită încrederea mea. Credeam că eşti diferită!

— Domnule profesor Hunter, te rog! Ăsta este singurul meu secret! Acum ştii totul despre mine! Poţi avea încredere în mine! Sunt tot eu. Sunt doar doi ani diferenţă! Doi ani înseamnă o nimica toată!

— Nu e vorba despre vârstă! E vorba despre faptul că m-ai minţit!

— Dacă ţi-aş fi spus din prima noapte, m-ai fi putut pârî decanului. Aş fi putut fi dată afară din facultate!

— N-aş fi făcut niciodată asta!

— Dar e slujba ta!

— Puţin îmi pasă de slujba mea! Îmi pasă de tine. Îmi căzuseşi cu tronc. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine de care eram în stare ca să nu-ţi ridic fusta aia scurtă cu sclipici şi să-mi fac de cap cu tine, chiar acolo, în mijlocul campusului!

— Nu ştiam asta. Ştiam doar că sunt o minoră care consumase alcool şi că-mi picase cu tronc profesorul meu. Eram atât de ieşită din zona mea de confort! Habar n-aveam ce să fac!

— Păi, trebuia să-mi spui!

— Știu, și-mi pare rău!

Am întins mâna spre fața lui, dar s-a ferit.

— Credeam că ești diferită. Mi-am dat voie să mă îndrăgostesc de tine, deși știam bine că n-ar fi trebuit.

Am simțit un gol în stomac.

— Și eu m-am îndrăgostit de tine!

Și-a trecut mâna prin păr.

— Ce ți-am făcut… Dacă aș fi știut că ești adolescentă, n-aș fi…

— Nu spune asta! Nu distruge ceea ce avem! Te iubesc!

Cuvintele parcă mă înecau.

— Domnule profesor Hunter, te iubesc! Chiar te iubesc foarte mult!

Părea deznădăjduit.

— Penny, tu habar n-ai ce-i aia iubire!

M-a împins din poala lui.

— Mi-ai promis că nu te superi!

— La dracu', Penny! M-ai făcut să cred că toată povestea asta e adevărată! Mi-am îngăduit să visez la un viitor cu tine! Trebuia să așteptăm doar două semestre! Voiam să fiu cu tine! Dar șase? Șase semestre?

Nu mi-am putut stăpâni lacrimile.

— Nu mai vorbi la trecut!

— La ce te-așteptți, Penny? Ai ezitat o lună întreagă până să-mi spui! De ce nu mi-ai spus când am început să ieșim împreună?

— Tocmai de-asta! Pentru că de-abia începuserăm să ieșim împreună! Și sunt obsedată de tine! Știam c-o să te superi! Știam c-o să mă părăsești! Voiam să te am alături cât mai mult timp posibil!

— Asta nu-i o scuză! Dac-ai fi crezut că relația pe care-o avem e adevărată, n-ar fi contat dacă mi-ai fi spus vârsta ta.

— Așadar, relația pe care-o avem nu e adevărată?

Profesorul Hunter s-a ridicat în picioare și și-a trecut iar mâinile peste față.

— Cum de-ai prins curajul să-mi spui în cele din urmă?

— Pentru că era singurul lucru care mă împiedica să fiu fericită.

— E un motiv egoist.

— Ştiu. Dar n-am vrut să te fac să suferi.

— Ei bine, ai făcut-o!

— Îmi pare tare rău!

Profesorul Hunter s-a dus la dulap şi şi-a luat un tricou pe el.

— Mă duc afară.

— Unde? Domnule profesor Hunter, e târziu! Te rog, rămâi aici! Putem să încercăm să rezolvăm problema! Nu da cu piciorul relaţiei noastre!

— O să fiu la un bar, ca să nu poţi să vii după mine. Sau ai şi buletin fals?

— Nu, nu am!

— Bine!

A ieşit din cameră. Am coborât împleticindu-mă din pat şi am fugit după el. Deja stătea lângă lift. A apăsat pe buton, iar uşile s-au deschis.

— Nu pleca, te rog!

M-am apropiat de el. Voiam să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună că totul are să fie bine şi că şi el mă iubeşte.

A urcat în lift.

— Cred că ştii pe unde să ieşi.

Uşile s-au închis, iar el a dispărut. Am pus mâna pe metalul rece.

Amorţisem cu totul. Crezusem că avea să fie o uşurare să-i spun. O parte din mine crezuse că avea să mă ierte. Îmi ceruse să mă mut cu el. Apoi mă dăduse afară. Nu doar din apartamentul lui, ci şi din viaţa lui.

Capitolul 53

Marţi

Stăteam jos, la cafenea, şi fixam uşa cu privirea. Acolo îl cunoscusem pe profesorul Hunter. De obicei, amintirea mă făcea să zâmbesc, dar astăzi îmi provoca silă. Cu o lună înainte, stătusem aici, sperând să dau peste Austin. Durerea pe care mi-o provocase când mă respinsese era nimic pe lângă durerea pe care-o simţeam în momentul ăsta. Parcă mă înecam. Totul părea sumbru. Nu aveam poftă de mâncare. Nu puteam să dorm. Mâinile îmi tremurau uşor când am luat ceaşca de cafea. Am sorbit o gură, dar n-avea niciun gust.

După ce profesorul Hunter mă părăsise, o luasem spre Main Street, căutându-l prin ploaie. De fiecare dată când îl sunam, intra direct mesageria vocală. Mi-am urmărit conturul buzei inferioare cu vârful degetului, încercând să-mi aduc aminte senzaţia mâinilor lui atingându-mă. Îmi venea să plâng. Nu-mi păsa de faptul că eram într-o cafenea aglomerată, căci în viaţa mea nu mă simţisem mai singură.

Profesorul Hunter suspendase cursul de vineri. Iar luni, părea cu totul şi cu totul în regulă. Nu-mi aruncase nici măcar o privire. Dac-ar fi făcut-o, ar fi văzut lacrimile care-mi curgeau în tăcere pe obraji. Greşisem şi-mi părea rău. Dar el nu avea să mă ierte. Trebuia totuşi neapărat să o facă. Şi speram să dau peste el în afara cursului. Poate acolo avea să stea de vorbă cu mine.

Am scos foaia de hârtie din buzunar şi am despăturit-o. M-am uitat la pagina cu nota profesorului Hunter trecută cu scrisul lui sexy. Dăduse notele luni, dar lucrarea era deja uşor uzată de la cum fusese împăturită şi despăturită de atâtea ori. I-am urmărit cuvintele cu degetul arătător.

Student: Penny Taylor
Curs: Marketing

Domnişoară Taylor,

Habar n-ai cât mă doare să te văd suferind. Dă-mi o şansă să-ţi explic. Nu pot să te pierd.

În ceea ce priveşte discursul tău, m-ai lăsat mască. Pasiunea ta este o sursă de inspiraţie. Deşi ai deviat de la subiect, toată grupa are ce învăţa de la tine. Iar faptul că pasiunea ta are legătură cu mine face totul să fie cu atât mai real. Simt acelaşi lucru faţă de tine. Mai puţin furia.

Dar, de obicei, e cel mai bine să nu plângi şi să nu înjuri în timpul prezentărilor, domnişoară Taylor.

Nota: 9.

PS: Acum ştim cum e să simţi asta. Am nevoie de nişte timp, atâta tot.

Mi-am şters lacrimile în timp ce reciteam PS-ul lui. Era scris cu cerneală de altă culoare, deci probabil că-l scrisese după ce aflase că nu sunt în ultimul an. Avea nevoie de timp. Dar timpul mă omora. Mi-a vibrat telefonul. Trebuia să ajung la curs. Am împăturit foaia de hârtie şi am băgat-o înapoi în buzunar. Mi-am luat apoi umbrela într-o mână şi ceaşca de cafea în cealaltă, încumetându-mă să ies în ploaie.

Notă din partea lui Ivy

Când aveam 18 ani, am deschis o uşă şi m-am ciocnit de viitorul meu soţ. Nici măcar nu l-am întrebat cum îl cheamă… pentru că sunt timidă şi stângace, şi am fost cu totul zăpăcită de zâmbetul lui. Dar am dat din nou unul peste celălalt în campus. Aşa ne-a fost sortit. Cred asta cu fiecare fibră a fiinţei mele.

Dorinţă? Angoasă? „Da" la ambele. Şi m-am îndrăgostit nebunește, sincer, profund de el, mai repede decât mi-ar plăcea să recunosc. Da, Penny şi James sunt personaje fictive, dar o mare parte din vieţile lor se reflectă în a mea. Şi sunt destul de sigură că, dacă vă place de Penny, vom fi cei mai buni prieteni în viaţa reală.

Ivy Smoak,
Wilmington, DE
www.ivysmoak.com

IVY SMOAK

este autoare de bestsellere Amazon și *USA Today*. Când nu scrie povești de dragoste pentru adulți, o poți găsi urmărind prea multe emisiuni TV, făcând plimbări lungi, jucându-se pe afară și, în general, refuzând să se comporte ca un om în toată firea. Locuiește împreună cu soțul ei în Delaware, Statele Unite.

TIMIDA STUDENTĂ PENNY TAYLOR RESPECTĂ ÎNTOTDEAUNA REGULILE. Cel puțin așa li se pare colegilor ei de facultate. Tânăra însă are un secret murdar: s-a îndrăgostit până peste cap de profesorul ei. Și e destul de sigură că și reciproca e adevărată.

Toată lumea îl apreciază pe profesorul Hunter. Este înalt, brunet și chipeș. Și, desigur, inaccesibil. Ochii lui căprui profunzi ascund taine care o ademenesc pe Penny. Taine mai întunecate decât și-ar putea imagina ea vreodată.

Cu un an în urmă, James Hunter a renunțat la viața de miliardar pe care o ducea la New York pentru a deveni profesor. Cea mai simplă regulă pe care trebuie să o urmeze e să nu se împrietenească prea tare cu studenții. O regulă care pare ușor de respectat pentru că trăiește destul de retras în noul său oraș, iar acesta e singurul mod în care știe cum să-și păstreze secretele doar pentru sine.

Totuși, profesorul Hunter nu s-a așteptat niciodată să-i predea unei studente atât de frumoase, căreia trebuie să-i reziste. Și de care trebuie să se îndepărteze. Penny merită mai mult decât un bărbat care încă se luptă cu demonii săi. Însă ea îndrăznește să întreacă limita. Iar el nu a fost niciodată genul de bărbat care să reziste tentației.

„O poveste de dragoste interzisă și plină de senzualitate.
Dedicată oricui s-a îndrăgostit vreodată de profesorul său.
Dedicată cititorilor care tânjesc după pasiune și dramă.
Dedicată cititorilor care adoră o lectură fierbinte într-o zi ploioasă."
Smutsonian

ISBN: 978-606-088-106-3
9 786060 881063
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR